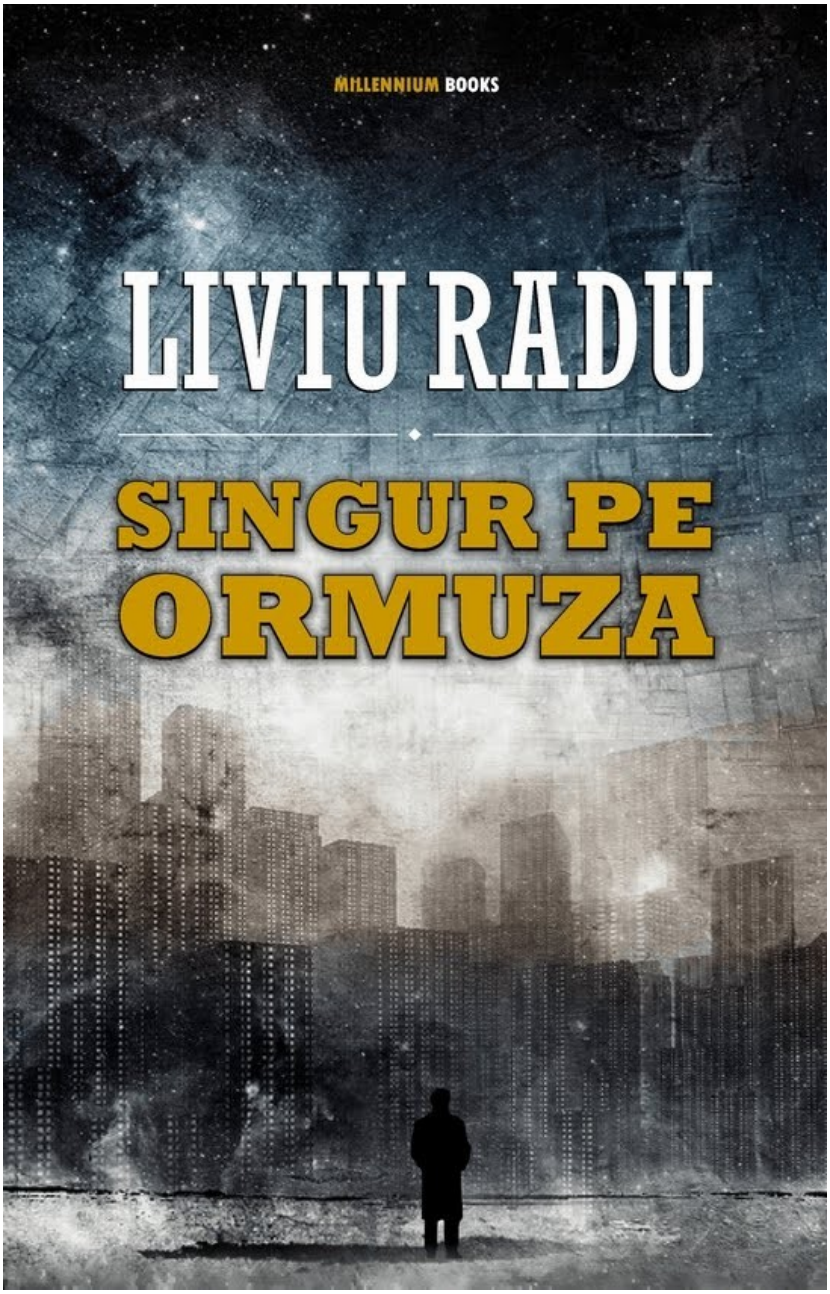
MILLENNIUM BOOKS
LIVIU RADU
SINGUR PE ORMUZA

CUPRINS

Title page
I. DINCOLO DE BARIERĂ
- DINCOLO DE BARIERĂ
- PERENITATEA GÎNDURILOR
- PIATRĂ DE TLOLOG
- AVENTURĂ NOCTURNĂ
- AMINTIRI DESPRE FĂT-FRUMOS
- MESAJ ÎNCĂ NEDESCOPERIT
- AMINTIRI DESPRE ÎNCEPUTURI
- REFLEXE
- EVENIMENTUL DE LA SALT PLAIN CITY
- AMAN ORI AMAN FAC AMAN
- SINGUR PE ORMUZA

II. OH, ZEII MEI CU ARIPI GROASE
- COMPLEXUL LUI OEDIP
- INVAZIA DE DUPĂ ALEGERI
- GOLF, IUBIRE PĂRINTEASCĂ ŞI ZIARE
- LOTERIA
- OH, ZEII MEI CU ARIPI GROASE...
- VÎNĂTOR PENTRU PĂSĂRI
- ZIUA DIMENSIUNII ZERO

DESPRE AUTOR

Liviu Radu

SINGUR PE ORMUZA

TEXAROM & MILLENNIUM BOOKS
2011

Redactor: Michael Haulică
Ilustraţia copertei: Vlad-Mihai Botta

SINGUR PE ORMUZA © Liviu Radu, 2011

Pentru această ediţie, toate drepturile sînt rezervate
editurii TEXAROM

Reproducerea integrală sau parţială a conţinutului acestui volum fără acordul scris al editorului constituie o încălcare a Legii Dreptului de autor şi se sancţionează potrivit prevederilor acesteia.

TEXAROM
www.texarom.com
e-mail: office@texarom.com
telefon: 01-520-838-0824

MILLENNIUM BOOKS
e-mail: office@millenniumpress.ro
telefon: 0371-388260
www.millenniumpress.ro

ISBN 978-606-8113-48-7

Cuprins

I. DINCOLO DE BARIERĂ
Dincolo de barieră
Perenitatea gîndurilor
Piatră de Tlolog
Aventură nocturnă
Amintiri despre Făt-Frumos
Mesaj încă nedescoperit
Amintiri despre începuturi
Reflexe
Evenimentul de la Salt Plain City
Aman ori Aman fac Aman
Singur pe Ormuza
II. OH, ZEII MEI CU ARIPI GROASE
Complexul lui Oedip
Invazia de după alegeri
Golf, iubire părintească și ziare
Loteria
Oh, zeii mai cu aripi groase…
Vînător pentru păsări
Ziua dimensiunii zero
DESPRE AUTOR

I. DINCOLO DE BARIERĂ

DINCOLO DE BARIERĂ

Khalorul îl aştepta în faţa porţii. Probabil că stătuse acolo mult timp, pentru că nu avusese de unde să ştie cînd avea să iasă. Însă khalorii nu aveau noţiunea timpului şi erau în stare să aştepte oricît.

— Domnul Jim Spitzberger? întrebă khalorul, cu vocea lui şuierată.

Fusese mai degrabă o afirmaţie, decît o întrebare.

Jim dădu din cap, utitîndu-se curios la el. Era un khalor înalt, mai înalt decît toţi cei pe care-i întîlnise pînă atunci. Roba care-i acoperea partea inferioară a trupului avea o culoare aurie, cu reflexe verzui. Încă un lucru neobişnuit. Ceilalţi khalori purtau robe roşii sau galbene.

— Cu ce vă pot ajuta? se interesă Jim, şuierînd cu greu formula tradiţională.

Pentru oameni, şuieratul ce constituia esenţa limbajului khalor constituia o dificultate reală. Jim, care avea ureche muzicală, reuşea să înţeleagă frazele mai simple, dar le reproducea cu greu. Reuşise, după străduinţe îndelungate, să înveţe măcar formulele de salut. I se păruse o problemă de politeţe elementară.

Khalorul zîmbi auzindu-l. Zîmbi efectiv, întinzîndu-şi colţurile gurii, iar zîmbetul lui nu avea nimic ironic. Ba chiar, spre surprinderea lui Jim, deşi de sub buze îi apărură colţii lungi, uşor încovoiaţi, surîsul nu avea nimic crud sau respingător. Era pur şi simplu zîmbetul bucuros al cuiva care descoperă o persoană amabilă, dispusă să-l asculte, acolo unde probabil se aştepta să găsească, în cazul cel mai bun, indiferenţă.

— Să ne ajutăm reciproc, răspunse khalorul, traducîndu-şi răspunsul în engleză. Cred că e mai bine să discutăm în limba dumneavoastră, domnule Spitzberger. Vorbesc mai uşor engleza decît dumneavoastră khalora.

Era un khalor înalt, mai înalt decît toţi cei pe care îi întîlnise pînă atunci, îşi spuse din nou Jim. Era chiar mai înalt decît el. Cu mai bine de o jumătate de metru. Ceilalţi khalori nu depăşeau înălţimea unui om normal. Solzii îi erau de obişnuita culoare albăstruie… Nu, nu se deosebea de ceilalţi decît prin înălţime şi prin culoarea robei. Arăta ca orice khalor: cap rotund, cu buze înguste, printre care se iveau cei doi colţi lungi, ascuţiţi, încovoiaţi. Ochii triunghiulari, ieşiţi în afară, ca nişte piramide, care permiteau probabil o vedere panoramică. Trupul cilindric, mlădios, acoperit cu solzi, lăţit la bază. Ce se afla în partea inferioară a trupului unui khalor nu ştia nimeni, pentru că această parte era acoperită cu o robă dintr-un material gros, opac, flexibil, care foşnea ciudat în timpul mersului. De sub robă se vedeau cele patru picioare care lăsau o impresie de fragilitate, în comparaţie cu trupul pe care erau nevoite să-l suporte. În partea superioară a trupului, chiar sub gît, se aflau două braţe, nişte excrescenţe lungi,

flexibile, terminate cu două gheare opozabile, ca un cleşte. Ca orice khalor bine crescut, îşi ţinea, în timp ce discuta, braţele încrucişate la piept. Jim învăţase că asta era o dovadă elementară de politeţe şi încerca, pe cît posibil, să-şi ţină şi el braţele încrucişate cînd discuta cu vreun khalor.

— Vă ascult, se mulţumi Jim să-i răspundă, privindu-şi interlocutorul.

Nimeni nu reuşise să identifice organele auditive ale khalorilor. Jim avea o teorie proprie, bazată însă doar pe simple speculaţii: că fiecare solz de pe trup era capabil să perceapă vibraţiile aerului şi să transmită informaţia către un sistem nervos central.

— Domnule Spitzberger, şuieră khalorul, am fost trimis să vă invit la o consfătuire. Marele Bătrîn doreşte să vă întrebe unele lucruri şi, dacă va fi cazul, să vă comunice ceva.

— Marele Bătrîn se află în Zona Permisă? se miră Jim. Cînd a sosit? Aseară am cinat la guvernator şi nu mi-a spus nimic!

— Marele Bătrîn n-a părăsit sanctuarul, îi răspunse khalorul. După cum ştiţi prea bine, nici unul dintre membrii Sfatului nu iese din Zona Sacră.

— Şi atunci?

— Sînteţi invitat la Sanctuar, domnule Spitzberger.

Jim rămase cu gura căscată. O vizită la sanctuar era un lucru de neconceput, un ideal de visat într-o noapte de insomnie, ştiind că nu se poate realiza. Pentru că nici un om nu reuşise să depăşească Zona Permisă, în cei treizeci de ani de cînd pămîntenii coborîseră pe Khalora.

Khalora reprezenta o enigmă pe care nimeni nu mai spera s-o rezolve. O planetă atît de ciudată, atît de lipsită de logică, încît toţi se mulţumeau s-o ia ca atare. A fost descoperită în urmă cu cincizeci de ani, din întîmplare. Abia după douăzeci de ani s-a trimis în zonă o navă de cercetare, înzestrată cu echipament şi specialişti.

Planeta avea dimensiuni apropiate Pămîntului. Nava de cercetare s-a plasat mai întîi pe o orbită în jurul ei, încercînd să afle cît mai multe înainte de asolizare. Însă aparatele nu furnizau nici un fel de informaţii despre planetă. De parcă n-ar fi existat.

Nava şi-a schimbat cursul şi a coborît pe planetă. O forţă necunoscută a pus stăpînire pe ea şi o controla. Asolizarea a fost făcută în cele mai bune condiţii, iar cînd echipajul şi-a revenit din spaimă, a descoperit că aparatura funcţiona din nou. Însă doar pe o rază de zece kilometri în jurul punctului de asolizare.

Atmosfera era identică celei pămînteşti şi nu exista urmă de viruşi, microbi sau bacterii. Solul era acoperit cu o vegetaţie înaltă, spre marginile zonei, iar în centru cu o iarbă măruntă şi deasă. Totul părea foarte pămîntesc. În imediata apropiere a navei se vedea un grup de clădiri.

După deliberări îndelungate, căpitanul a hotărît să trimită un robot de cercetare. Însă robotul s-a oprit îndată ce-a ieşit din navă. După un timp s-a întors, fără să aducă nici o informaţie suplimentară.

În cele din urmă, căpitanul Martin a ieşit singur, înarmat doar cu un revlas. În prima clipă a crezut că visează. În faţa lui se afla un orăşel obişnuit de pe Pămînt. Vile mici, cochete, vopsite în culori vii, înconjurate de garduri scunde, prin care se vedeau grădini încărcate de flori. În centrul orăşelului se ridicau două clădiri, cu aspect oficial. La oarecare distanţă de oraş erau, incontestabil, plantaţii de tot felul: cereale, livezi, o pădure de conifere…

La douăzeci-treizeci de metri de navă stătea un grup de fiinţe care se uitau, cu o curiozitate blazată, la căpitanul Martin. Acesta se mişca greoi în costumul de protecţie.

Atunci au întîlnit oamenii, pentru prima dată, khalorii.

Înfăţişarea lor era atît de paşnică, încît căpitanul s-a apropiat de ei, uitînd de arma pe care o ţinea în mînă. Cînd a ajuns la cîţiva metri de khalori, în minte i-a apărut o voce care i-a spus cu blîndeţea superiorităţii:

— Fiţi bineveniţi, pămînteni. Sper să ne înţelegem şi, mai ales, să ne înţelegeţi.

Martin a sesizat imediat că era vorba de o comunicare telepatică. Dintre minunile cu care avusese de-a face, era cea mai măruntă.

Vocea continua să-i comunice:

— Ai dreptate. E vorba de telepatie. Însă nu toţi sîntem telepaţi şi nu toţi pămîntenii sînt mediumuri bune pentru noi. Dumneata eşti excepţia care întăreşte regula. De aceea am preferat să luăm legătura mai întîi cu dumneata, pînă cînd vom reuşi, şi unii, şi ceilalţi, să ne învăţăm reciproc limbajul. Puteţi părăsi nava fără costum de protecţie, nu vă pîndeşte nici un pericol.

Au urmat zile întregi de discuţii, iar pămîntenii au aflat că pe planetă fusese pregătită o zonă în care aveau acces. Singura zonă în care le era permis accesul şi unde fuseseră create condiţiile în care aveau să locuiască cercetătorii pe care Pămîntul avea voie să-i trimită pe planeta Khalor. Sau echipajele navelor, care aveau nevoie de odihnă sau urma să facă reparaţii.

Zona Permisă era înconjurată de un ecran opac, prin care nu putea străbate nimeni. Ce era dincolo de ecran? Nimeni nu ştia.

Se convenise că Zona Permisă era un loc în care aveau acces atît oamenii, cît şi Khalorii, pentru a se cunoaşte şi studia reciproc.

Însă au trecut treizeci de ani şi, deşi pămîntenii au trimis echipe de cercetare, n-au reuşit să afle prea multe despre khalori. Le ştiau limba, înfăţişarea şi cam atît. Nu se făcea nici un fel de negoţ, nici un fel de troc. Asta a fost una dintre primele condiţii puse de khalori, în schimbul permiterii accesului pămîntenilor pe planetă.

Baza terestră de pe Khalora s-a dovedit nepreţuită. Ca punct nodal în cercetarea acelei părţi de galaxie, ca loc de refugiu pentru navele avariate şi de spitalizare pentru cosmonauţii loviţi de vreo boală. Orăşelul acela atît

de desuet, născut parcă din visele despre o copilărie uitată, avea ceva reconfortant, liniştitor… Oamenii s-au obişnuit destul de repede cu khalorii care veneau din cînd în cînd în zonă. Erau amabili, dispuşi să vorbească, dar, după treizeci de ani, oamenii au descoperit că aveau o îndemînare deosebită în a ocoli problemele fundamentale…

Se părea că, de fapt, Zona Permisă era un loc în care khalorii îi studiau pe oameni şi nu invers. Însă avantajul de a avea o bază pe planetă era mare, khalorii erau paşnici şi nu se amestecau în treburile oamenilor. Se ştia că sînt conduşi de un Sfat, în fruntea căruia se afla Marele Bătrîn, un personaj care părea să aibă mai degrabă funcţii religioase decît administrative. Nu se ştia nimic despre tehnologia khalorilor, doar că o depăşea sigur, cu mult, pe cea umană, din moment ce fuseseră în stare că creeze o zonă cu condiţii de mediu identice celor de pe Terra şi să blocheze pătrunderea aparaturii de cercetare a oamenilor în zonele pe care le ţineau secrete.

Jim Spitzberger era pe Khalora de cinci ani. Învăţase, cît de cît, limba şi aflase despre khalori tot ce se putea şti. Adică mai nimic. Era, așadar, în măsură să aprecieze cît de importantă era invitaţia care-i fusese făcută. Şi cît de insolită…

Reacţionă cu întîrziere:

— De ce eu? De ce nu guvernatorul sau directorul centrului de cercetări?

— Hotărîrea aparţine unora mai înţelepţi ca mine, răspunse khalorul, plecîndu-şi fruntea cu modestie. Dar bănuiesc că a contat faptul că sînteţi specialist în folclor şi istoria religiilor, avînd însă şi o oarecare pregătire de fizician.

Jim începu să se agite:

— Trebuie să-mi anunţ superiorii… E un eveniment atît de important!

— Dommnule Spitzberger, dacă acceptaţi invitaţia, va trebui să plecăm imediat, fără a anunţa pe cineva. Altfel, invitaţia îşi pierde valabilitatea, iar noi vom nega că a fost făcută vreodată.

— Bine, dar trebuie să-mi iau echipamentul de protecţie… aparatura de înregistrare… Nici nu ştiu de ce am nevoie…

— Nu aveţi nevoie de nimic. Vom avea noi grijă de tot. Trebuie să vă hotărîţi. Acceptaţi sau nu?

Jim ştia că nu are de ales. Chiar dacă i s-ar fi întins o cursă, trebuia să rişte. Miza era prea mare. Îşi risca, poate, viaţa. Însă ceea ce ar fi putut afla depăşea cu mult valoarea unei vieţi. Sau, cel puţin, aşa bănuia.

— Bine, zise el, ca şi cum s-ar fi aruncat în vîltoare. Accept.

Khalorul zîmbi din nou, cu zîmbetul lui bizar, apoi îşi desfăcu braţele încolăcite la piept.

— Să mergem!

Se întoarse şi porni pe străduţă, spre marginea orăşelului, acolo unde se întindeau holdele. Jim îl urmă, un pic dezamăgit. Se aşteptase la ceva ieşit din comun, nu să plece aşa, pe jos, la plimbare. Însă khalorul, cu toate că avea picioarele scurte, se deplasa repede, iar Jim grăbi pasul, şi nu mai avu timp să-şi savureze dezamăgirea.

Cei trei-patru kilometri pînă la marginea Zonei Permise au fost parcurşi în tăcere. Trecură printre lanurile de grîu şi intrară în pădure, apoi se opriră în faţa perdelei opace, ca o sticlă fumurie.

Khalorul întoarse capul, să vadă dacă era lîngă el. Îi zîmbi din nou, un surîs care se voia liniştitor, dar care nu reuşi decît să fie, din nou, bizar. Apoi întinse braţul, care era mai degrabă un tentacul, şi lovi uşor cu cleştele în peretele fumuriu. Din locul izbit ieşi un nor de fum, în formă de sferă, ce se întindea cu viteză, rămînînd însă lipit de perete. Khalorul întinse braţul dinnou şi, cu un gest de neimaginat, îl trase pe Jim lîngă el, intrînd împreună în sfera de fum. Merseră prin ceaţa aceea sufocantă cîţiva paşi, apoi ieşiră afară, la lumină.

Trecuseră de barieră.

Erau în altă lume, o lume cu un cer alb-gălbui, pe care se mişcau încet nori maronii. Solul nisipos era de un roşu aprins, cu slipiri metalice. La cîteva sute de metri se vedea o aglomerare ce ondula în bătaia vîntului, un fel de pădure de alge verzi, pătate cu portocaliu.

Un tablou suprarelist, încărcat de culori tari, ţipătoare, făcut probabil pentru un alt fel de ochi decît cei omeneşti, şi care, mai mult ca sigur, reuşeau să găsească o armonie pe care omul n-o putea descoperi.

Jim închise ochii, orbit de lumina puternică, reflectată de nisipul roşu, şi auzi şuieratul khalorului:

— Vă simţiţi bine, domnule Spitzberger?

Deschise ochii ruşinat de slăbiciunea lui.

— Da, totul e în regulă.

— Dacă sînt probleme, să-mi spuneţi imediat. Respiraţi bine? Nu aveţi cumva o senzaţie de sufocare?

— Nu, răspunse mirat Jim. Ar fi trebuit să am?

— Dimpotrivă, zîmbi din nou khalorul. Trebuie să ştiţi că, în momentul în care am trecut prin ceea ce vi s-a părut a fi un nor de fum, în organismul dumneavoastră s-au făcut anumite ajustări. Pentru a fi capabil să supravieţuiţi în atmosfera noastră. M-am temut că n-a ieşit totul aşa cum trebuia. Facem acest lucru pentru prima dată... Să mergem, sîntem aşteptaţi.

La marginea pădurii de alge se afla o lighioană stranie, un fel de cilindru miriapod, care scormonea cu un capăt în nisip. Khalorul şuieră scurt, iar lighioana se desfăşură brusc, ca un covor, transformîndu-se într-un fel de calcan, plat, cu picioruşele pe margine, precum franjurile unui covor. La un semn al însoţitorului său, Jim urcă pe suprafaţa care i se întindea în faţă. După ce urcă şi el, khalorul şuieră din nou, iar animalul de povară se ridică deasupra solului şi porni, la început lin, apoi din ce în ce

mai repede, alunecînd desupra pădurii de alge care, simţindu-le prezenţa, se afundă imediat în sol. Sub ei se aşternea acum acelaşi nisip roşu, cu străluciri metalice, nemişcat, de parcă n-ar fi fost nicicînd o adevărată pădure.

Zborul îi aduse apoi deasupra unui rîu învolburat, cu marginile pline de păpuriş înalt, verde, aşa cum vezi la marginea oricărei bălţi pămînteşti. Dincolo de rîu se zăreau munţii înalţi, acoperiţi cu un fel de piloane metalice, acoperite cu ciucuri de globuri străvezii, care luceau în toate culorile curcubeului.

Khalorul şuieră din nou, iar covorul zburător traversă rîul, îndreptîndu-se spre munţi. Umbra lor, care-i urmărea fidelă pe sol, ca un căţel neastîmpărat, trecu prin păpuriş. În clipa următoare, lujerele verzi fură cuprinse de panică şi fugiră în toate părţile, chiţcăind strident. Khalorul rîse scurt, apoi nu le mai dădu atenţie.

Jim privea, un pic ameţit din cauza vitezei şi a înălţimii, toate ciudăţeniile care-l înconjurau, avînd senzaţia unui vis al cărui rost nu-l înţelegea. Trecerea într-o lume căutată, exagerată în mod voit, îl irita, fără să ştie prea bine de ce. Avea senzaţia că totul era regizat, că i se arătau în mod premeditat anumite aspecte care ar fi trebuit să-i sugereze că se afla într-o lume străină… Şi dacă şi aceasta era la fel de artificială ca Zona Permisă?

Nu apucă să-şi dezvolte mai departe suspiciunile. Animalul zburător se aşeză lin într-o vale, printre tufişuri care păreau făcute din sîrmă ghimpată arămie. Khalorul coborî şi-i făcu semn să-l urmeze pe o cărăruie din acelaşi nisip roşu, metalizat, care începuse să devină obsedant.

În spatele pilonilor metalici, acoperiţi aici cu sfere argintii, se afla o clădire, nu prea mare, dar a cărei sobrietate impunea respect. Ba chiar, gîndi surprins Jim, reculegere…

Era primul semn de civilizaţie pe care-l întîlnea de cînd trecuse bariera.

Khalorul se dădu la o parte şi-l invită, cu un gest care ascundea sub politeţea desăvîrşită o oarecare nervozitate, să intre pe uşa îngustă. Jim dădu din umeri şi intră decis. Nu mai avea cum da înapoi. Sala în care pătrunsese era întunecată şi goală. Doar în capătul ei se zărea un fel de fluorescenţă, ce părea a pluti în aer. La lumina palidă observă trei khalori în robe albe.

Jim se apropie încet, neştiind cum să procedeze. Era evident că se afla în faţa unor khalori de vază, poate chiar în faţa Marelui Bătrîn.

— Cu ce vă pot ajuta? şuieră el salutul, nefiind convins că folosea formula potrivită.

— Cu nimic, zîmbi khalorul din mijloc. Sau, poate, cum bine zice salutul nostru, să ne ajutăm reciproc…

Cel care-i vorbise era un khalor mărunt, cu trupul încovoiat şi solzii decoloraţi de timp. Aveau o nuanţă de un albastru palid, ca un strop de cerneală dizolvat în lapte. Înfăţişarea lui îi arăta bătrîneţe, dar şi puterea, măreţiea, şi resemnarea celui care ştie prea multe.

— Sînteţi Marele Bătrîn? întrebă Jim, conştient că făcuse o gafă.

Khalorii nu-şi spuneau niciodată pe nume şi nici nu se adresau unul altuia cu vreun apelativ. Probabil că obiceiul oamenilor, de a purta nume pe care şi le dezvăluiau în public, li se părea de o indecenţă revoltătoare.

Khalorul cel bătrîn zîmbi cu înţelegere.

— Voi, oamenii, trebuie să daţi nume la toate… Să etichetaţi, să clasificaţi, să categorisiţi… Da, eu sînt Marele Bătrîn, dacă vrei să-mi pui o etichetă. Lucrurile sînt mult mai complicate şi nu am de gînd să ţi le explic. Te-am chemat pentru altceva. Stai jos, pentru că avem mult de discutat…

Khalorul cel înalt, care-l condusese pînă acolo, aduse de undeva, din întunericul sălii, un fotoliu comod, evident făcut special pentru el. Abia acum îşi dădea seama Jim că nu văzuse niciodată un khalor stînd altfel decît în picioare. Avantajul de a avea mai multe membre…

Se aşeză, iar bătrînul îl privi cercetător.

— Se spune că eşti cunoscător al diferitelor religii, atît pămînteşti, cît şi ale altor civilizaţii pe care le-aţi întîlnit.

— Oarecum, răspunse Jim, circumspect.

— Nu mă interesează în ce credeţi şi cît de mult aţi înţeles din esenţa Divinităţii. Acestea nu sînt lucruri de discutat. Credinţa e un lucru prea intim pentru a fi făcut public, iar cei care discută aşa ceva, dacă sînt de bună credinţă, nu reuşesc niciodată să expună esenţialul. Însă în orice religie există două aspecte fundamentale… Unul priveşte Divinitatea, puterile şi formele ei de manifestare. Cel de-al doilea se referă la Geneză. Cînd, cum şi pentru ce a fost creat Universul. Aş dori să-mi faci, în cîteva cuvinte, o sinteză a ideilor voastre referitoare la Geneză. Nu vreau amănunte. Doar esenţialul.

Jim rămase un timp pe gînduri. I-ar fi fost mult mai uşor să expună ideile fiecărei religii principale, decît să caute elemente comune. În cele din urmă se hotărî:

— La început n-a fost nimic. Doar Dumnezeu. Mă rog, fiecare religie îi dă alt nume. Şi din haosul fără chip, Dumnezeu a făcut universul: astrele, Pămîntul… A făcut lumina, pentru că la începuturi nu era nici măcar lumină. A despărţit apa de uscat, a creat tot felul de făpturi şi de zeităţi ajutătoare, iar la sfîrşit a făcut şi omul. De ce le-a făcut? Părerile sînt împărţite. Unele religii nu dau nici o explicaţie, altele zic că se plictisea singur, iar altele pretind că a creat omul, sau alte făpturi inteligente, ca să existe cineva care să-i recunoască şi să-i înţeleagă măreţia. Cred că singurul lucru comun majorităţii religiilor este că universul n-a existat întotdeauna, că a fost creat la un moment dat.

Khalorul cel bătrîn îl ascultase cu atenţie. Apoi, văzînd că Jim se oprise, îl întrebă:

— Şi universul, odată creat, va fi veşnic?

— Nu, fiecare religie prevede un moment în care universul va dispărea. Unele religii prevăd chiar distrugeri ciclice ale lumii. Sfîrşitul lumii este prevăzut de unii în viitorul apropiat, de alţii într-un viitor foarte îndepărtat.

Formele de dipariţie a universului sînt şi ele foarte diferite: o distrugere totală sau o transformare prin care oamenii se vor apropia de Divinitate, fie prin contopire cu ea, fie prin trecerea într-o altă lume, veşnică, unde vor fi judecaţi pentru faptele lor…

— Deci, reluă khalorul, nimic nu e veşnic. A apărut într-un anumit moment şi va dispărea într-un alt moment.

— Da. Din punct de vedere religios, bineînţeles.

— Dar din punct de vedere ştiinţific? Am înţeles că aveţi cunoştinţe serioase şi de fizică.

— Nu chiar atît de serioase. Am citit şi eu cîte ceva… La început, ştiinţa a considerat universul veşnic şi nemărginit. Apoi s-a observat că universul se extinde continuu… Iar încercarea de a găsi legi care să explice ceea ce ştiam despre univers, în concordanţă cu ceea ce ştiam despre microstructura materiei, a dus la o concluzie neaşteptată: aceea că universul are un început. Că a existat un moment în care întreaga materie şi energie a universului erau concentrate într-un spaţiu atît de mic, încît nu exista nici o dimensiune, toate fiind compactate. Apoi a avut loc ceva, denumit eufemistic big-bang, cînd universul a început să se extindă, iar o parte din dimensiuni, printre care şi timpul, au devenit sesizabile…

— Deci, după părerea voastră, universul şi timpul au un punct de început?

— Da.

— Şi înainte?

— Înainte nu a fost nimic. Iar dacă nu a fost nimic, nu putea să existe nici timpul.

— Interesant… ca să te citez: la început a fost haosul, n-a fost nimic, nici măcar lumină… Cred că, pe undeva, ideile voastre ştiinţifice au fost influenţate de gîndirea voastră religioasă. Cred că nu te-am chemat degeaba… Îţi voi spune cîteva lucruri. Nu ţi le voi demonstra. Nu-ţi voi aduce dovezi. Nu-ţi cer să mă crezi. Doar să te gîndeşti la ceea ce îţi voi spune. Pentru că am ajuns la concluzia că dumneata poţi să le înţelegi şi poţi să faci, în timp, ceva. Interesant că, atît religios, cît şi ştiinţific, omul a reuşit să se apropie de esenţa lucrurilor. Universul are un început şi un sfîrşit. Însă lucrurile nu sînt chiar atît de simple. Există un concept pe care mintea omenească nu l-a înţeles pe deplin: veşnicia. N-am vrut să discutăm despre Divinitate. Nu e momentul acum, iar problema e mult prea complicată. Însă din cele pe care mi le-ai spus rezultă că, la un moment dat, întreaga materie şi energie a universului erau concentrate într-un spaţiu atît de restrîns, încît pînă şi timpul era compactat… Că timpul, și el, are un început… Să luăm o chestie simplă, de geometrie elementară. Orice sistem de coordonate este relativ faţă de un punct de referinţă. Pe de altă parte, în orice sistem de coordonate, valorile pot exista de ambele părţi ale punctului origine, cu semn plus, respectiv minus. Considerînd că timpul îşi are originea în momentul big-bangului, cine ne împiedică să considerăm că există un timp negativ? Sigur, un timp negativ nu înseamnă un timp în care

toate se întîmplă pe dos, în care viaţa începe de la moarte şi se sfîrşeşte la naştere, ci un timp în care fenomenele se desfăşoară conform logicii corespunzătoare unui alt univers. Materia nu este veşnică. Ştiţi că se poate transforma în energie, dar se mai poate transforma şi în alte lucruri, pe care voi nu le cunoaşteţi încă. Cu o singură condiţie: nimic nu se pierde, totul se transformă, după cum a zis unul dintre învăţaţii voştri… Atunci, dacă nimic nu se pierde şi nimic nu apare din senin, iar universul a apărut la un moment dat, materialul din care a fost construit nu s-a ivit din neant.

Khalorul se uită la Jim să vadă dacă îl urmărește și continuă:

— Dar să lăsăm speculaţiile şi să ajung la prima dintre afirmaţiile pe care voiam să ţi le expun: înaintea acestui univers a existat un altul. Care s-a tot restrîns, pînă a ajuns să se concentreze într-un spaţiu infim. O a doua afirmaţie: nu există un singur univers. Fiecare dintre universurile componente are o existenţă ciclică: se extinde pînă la un moment dat, apoi se contractă, şi iar se extinde… Şi tot aşa, în vecii vecilor! Între universurile paralele există o relaţie de sincronizare compensatorie: în timp ce unele se contractă, altele se extind. În total, la un moment dat, densitatea superuniversului este constantă. O a treia afirmaţie: există posibilitatea trecerii dintr-un univers în altul. Noi ştim să facem lucrul acesta, iar planeta Khalora reprezintă punctul nostru de observare al acestui univers, şi unul dintre locurile de refugiu atunci cînd universul nostru de origine se compactează atît de mult încît legile naturii se transformă şi devin periculoase pentru noi. Încearcă să-ţi imaginezi existenţa universului ca o grămadă de baloane vîrîte într-un butoi: unele se umflă, altele se dezumflă, iar o furnică trece de pe unul de altul…

— Foarte interesant, bîigui Jim. O teorie foarte interesantă… Însă la nivelul nostru de cunoaştere, greu de probat… Iar în ceea ce priveşte trecerea dintr-un univers în altul…

— Dragul meu, ideea fundamentală a rasei noastre, o rasă atît de bătrînă încît a supravieţuit distrugerii mai multor universuri, este întrajutorarea. V-am permis accesul pe această planetă şi am luat o înfăţişare care să vă fie perceptibilă pentru a vă spune unele lucruri care să vă ajute. Să vă ajute să vă ajutaţi singuri. Dacă nu veţi fi în stare, înseamnă că ne-am înşelat asupra capacităţilor voastre şi vă meritaţi soarta. E adevărat că lucrurile pe care ţi le-am spus par nebuloase, chiar nebuneşti… Vă va trebui mii de ani ca să descoperiţi cum se poate trece dintr-un univers în altul. Însă nu aveţi timp de pierdut. Dacă rasa umană vrea să supravieţuiască, trebuie să se apuce cît mai curînd de treabă. La început, aceste idei vor părea pline de misticism sau de prostie, dar în timp se vor găsi oameni care se vor apleca asupra lor, le vor studia şi le vor înţelege. Lumea trebuie pregătită, trebuie să ştie că există un pericol, dar și că există o salvare şi trebuie s-o caute. Altfel, momentul în care omenirea va afla ştirea cea rea, fără să fie convinsă că există şi o posibilitate de contracarare a nenorocirii, va duce la panică sau, şi mai rău, la resemnare.

— Ştirea cea rea?

— Da, dragul meu. Te-am chemat, de fapt, ca să-ţi aduc la cunoştinţă o ştire foarte rea. Groaznică! Noi am aflat-o ieri. Voi, oamenii, o veţi afla peste cîteva mii de ani, cînd veţi recepţiona semnale din marginile universului vostru: universul în care locuiţi a încetat să se mai extindă! De ieri, universul vostru a început să se compacteze. Mai este locuibil doar cîteva milioane de ani, iar peste cîteva miliarde de ani va dispărea cu desăvîrşire… Nu mai aveţi timp de pierdut. Trebuie să descoperiţi calea spre alte universuri. Dacă veţi fi convinşi că există.

Bătrînul făcu semn khalorului cel înalt, care stătuse respectuos deoparte:

— Du-l înapoi. Ţine minte, Jim Spitzberger! Ai fost cel ales! Un alt om nu va mai trece niciodată dincolo de barieră! Soarta omenirii este acum în mîinile tale! Ajutaţi-vă singuri…

PERENITATEA GÎNDURILOR

Împreună ieşi brusc din somnul în care fusese cufundat pînă atunci. Se simţea sleit de puteri. Letargia în care zăcuse reuşise doar să-i economisească bruma de energie care-i mai rămăsese. Însă starea de istovire era aceeaşi ca la refugierea în somn. Nu avusese cum să-şi refacă puterile, iar izbucnirea furtunii fusese cît pe-aci să-i sfîrşească existenţa. Trebuia neapărat să găsească un nor de hrană, cît mai avea putere să-l caute...

Senzaţia dureroasă, de dezamăgire şi ratare, devenise atît de puternică, încît îi venea să renunţe la tot şi să-şi aştepte sfîrşitul cu resemnare. De fapt, se refugiase în somn să uite, să nu mai gîndească, să nu mai simtă regretul acela puternic ce-i întuneca raţiunea. În alte împrejurări aşteptase sfîrşitul furtunii gîndind sau, în funcţie de energia pe care o avea, conversînd cu fiinţele mai apropiate.

Acum avea nevoie de energie, simţea o foame atît de cumplită, încît nu mai putea aştepta.

Oare se terminase furtuna? În halul de slăbiciune în care se găsea, ar fi fost un act de sinucidere să iasă din adăpost. Dar dacă rămînea pe loc, puterile i s-ar fi scurs, încetul cu încetul, şi ar fi pierit.

Îşi proiectă gîndurile în afara adăpostului, pentru a afla ce se întîmplă. Oceanul se liniştise. Pe distanţa redusă pe care reuşea s-o examineze, lichidul întunecat se potolise. Simţi chiar, într-o parte, o aromă slabă de nor de hrană. Oricît de puţină ar fi fost, hrana l-ar fi refăcut un pic...

Se decise şi renunţă la adăpost.

Cochilia dură, din metale grele, se sfărîmă brusc, iar sub presiunea imensă a oceanului se împrăştie în bucăţi mărunte, turtite, ce se făcură una cu solul neted al fundului de ocean.

Împreună rămase dezvelit în lichidul întunecat format din gaze lichefiate de presiunea uriaşă. Ca toate făpturile, avea un aspect de sferă puţin turtită sau de elipsoid, cu carcasă rezistentă din metale grele şi silicaţi, capabilă să îndure apăsarea formidabilă şi muşcăturile acizilor din ocean.

Îşi adună ultimele puteri şi reuşi cu greu să pună în funcţiune glandele de emitere a antigravitonilor. Se ridică puţin deasupra solului şi porni în direcţia din care venise aroma norului de hrană.

Încerca să facă un efort cît mai redus, să gîndească puţin, pentru a-şi economisi puterile. Nici nu încerca să-şi dea seama ce-i în jur. Nu mai era capabil să-şi zvîrle gîndurile în afară, pentru a obţine în minte imaginea spaţiului ce-l înconjura. Înainta încet, sperînd să ajungă pînă la hrană.

Apoi îşi dădu seama că pătrunsese în nor, un nor dens, pentru că simţea cum moleculele sărurilor şi acizilor se strecurau printre moleculele învelişului şi pătrundeau în el, provocînd reacţii chimice generatoare de energie, încărcîndu-i glandele acumulatoare.

Afluxul de hrană era atît de puternic încît, prin contrast cu senzaţia cumplită de foame şi istovire, trăia un fel de bucurie, de fericire elementară, care-l făcea să se ruşineze. Aproape instinctiv, pentru că puterile îi reveneau iute, se înălţa tot mai sus, spre inima norului, căutînd să asimileze cît mai mult.

Acum, cînd spaima morţii dispăruse, iar mintea îi redevenise limpede, îl cuprinse din nou disperarea şi tristeţea.

Fusese conştient că naşterea reprezenta un fenomen emoţional, chiar dacă luase hotărîrea cu toată luciditatea. Ştiuse de la bun început că lucrurile se puteau termina aşa, ştiuse ce risc îşi asumă. Însă faptul că-şi pierduse puiul, că nu reuşise să-l creeze pînă la capăt, pînă cînd ar fi fost în stare să se descurce singur, îl durea nespus. Sigur, era la mijloc şi regretul speranţelor neîndeplinite după eforturi îndelungate dar zadarnice, ruşinea că nu fusese în stare să ducă pînă la capăt un lucru început, dar şi durerea că pierise un semen întru raţiune… Care ar fi putut fi un continuator al lui, al ideilor lui… Un alt eu… Care acum nu mai exista… Fusese o parte din el, care murise…

Abia acum înţelegea de ce atît de puţine fiinţe îndrăzneau aă aibă copii. Era atît de greu, atît de obositor şi atît de riscant!

La urma urmei, chiar dacă puiul ar fi trăit, ce garanţie avea că ar fi ieşit aşa cum trebuia? Oare regretul ar fi fost mai mic dacă ar fi adus pe lume o fiinţă incompletă, incapabilă să se descurce singură?

Şi cît se chinuise!

Consumase o mulţime de timp şi energie să se cunoască în cele mai mici amănunte, să ştie alcătuirea şi funcţionarea fiecărui organ, pentru a fi în stare să creeze o fiinţă capabilă să trăiască şi care să aibă măcar calităţile sale. Încercase să descopere ce putea fi îmbunătăţit, pentru că nu există părinte care să nu vrea un urmaş măcar un pic mai reuşit decît el. Se chinuise încercînd să afle efectele oricărei modificări, oricît de mici, faţă de structura sa proprie… După ce ajunsese la concluzia că lămurise toate detaliile, se odihnise bine, se hrănise pe săturate şi se apucase de muncă.

Îşi proiectase gîndurile, realizînd întîi exteriorul neted, rezistent la presiune. Apoi, încetul cu încetul, îi crease toate organele. Îl încercase, îl făcuse să se mişte, să facă tot felul de operaţiuni, verificînd funcţionarea corectă a organismului pe bucăţi şi ca întreg. Totul era perfect. După aceea, începuse să-i încarce memoria cu tot ce ştia, cu tot ce învăţase de la cel care-l crease şi cu ce aflase, singur sau cu alţii, în existenţa lui.

Ajunsese la momentul cel mai dificil, acela în care trebuia să declanşeze mecanismul gîndirii. Cel care transforma o proiecţie a minţii sale într-o fiinţă vie, capabilă să acţioneze şi, la rîndul ei, să-şi proiecteze şi să-şi materializeze propriile-i gînduri.

Şi atunci, tocmai atunci, aproape de sfîrşit, pentru ca totul să fie cît mai dureros, se abătuse asupra lui furtuna! Oceanul începuse să fiarbă, curenţi denşi de acizi şi vîrtejuri de gaze îngheţate se năpustiseră asupra lui, sugîndu-i energia. Nu avea cum să se apere şi pe sine şi să-l salveze şi pe el, pe cel nevieţuind complet şi lipsit de o inteligenţă care să-l ajute. Avusese de ales? O clipă îi trecuse prin minte ideea nebunească de a nu se sinchisi de sine, de a-şi continua treaba cu orice risc. Însă logica învinsese: nu avea timp şi putere să-şi încheie opera. Ar fi pierit inutil.

Atunci, cu regret, simţind o durere surdă în suflet, a renunţat şi, părăsind imaginea fiului încă neadus la viaţă, s-a preocupat de propria-i salvare. Şi-a îndreptat gîndurile spre construirea unei carcase care să-l protejeze de furtună. Coaja goală a celui care ar fi putut să-i fie copil s-a sfărîmat sub presiunea oceanului în fierbere, ca şi cum n-ar fi fost. Nici nu fusese. Doar în gîndurile şi dorinţele lui…

A apucat să-şi ridice un adăpost în jur, apoi s-a prăbuşit epuizat în braţele somnului şi uitării.

Ştiuse că materializarea gîndurilor consuma multă energie, iar obiectul materializat nu dura decît cît timp era sprijinit de concentrarea celui care îl concepuse. Pînă cînd copilul nu devenea conştient şi nu avea gînduri proprii, rămînea doar un vis, o proiecţie a imaginaţiei şi nu exista decît prin intermediul acestei imaginaţii. Efortul de a crea un copil, pînă la nivel de moleculă, era imens. *Împreună* îşi aminti că, de obicei, cel care dorea să aibă un urmaş se stabilea într-un nor de hrană, pentru a-şi împrospăta puterile de fiecare dată cînd avea nevoie. Din punctul ăsta de vedere greşise, avusese prea multă încredere în el. Se bizuise pe faptul că se pregătise din timp şi că, ştiind ce avea de făcut în cele mai mici amănunte, putea termina iute treaba, înainte de a fi epuizat.

Sigur, acum ştia mai multe, îşi dădea seama unde greşise, iar data viitoare… Va exista oare o dată viitoare? Durerea pe care o simţea şi acum cu aceeaşi intensitate, groaza că ar fi putut să-i dea viaţă înainte de a-l crea în totalitate şi ar fi adus pe lume un monstru, o făptură care să se chinuiască şi să-şi blesteme părintele, îl îndreptăţeau să se îndoiască de faptul că va exista o altă încercare.

Acum trebuia să se liniştească, să se refacă, să aibă grijă de el. Ce va fi, va vedea mai tîrziu…

Împreună plutea în mijlocul norului de hrană, absorbind prin toată suprafaţa corpului particulele necesare reacţiilor chimice care îi făceau posibilă funcţionarea organismului şi încerca să nu gîndească (sau, mai bine zis, să gîndească puţin, cât mai puţin), să nu-şi consume energia inutil, încerca să nu fie decît un instrument de asimilare a hranei.

Pe măsură ce organismul îşi recăpăta puterile, iar gîndurile îi creşteau în intensitate, îşi dădea seama că ar fi fost mai bine să caute societatea altor fiinţe. O discuţie l-ar fi îndepărtat de durerea lui, l-ar fi făcut să suporte mai uşor povara regretelor.

Lansă o chemare circulară, proiectîndu-şi gîndul în jur, la început pe o distanţă mai mică, apoi din ce în ce mai mare. Era imposibil să nu fie cineva în norul de hrană. Norii de hrană erau destul de rari, iar după furtuna teribilă care se abătuse asupra zonei, toate fiinţele aveau nevoie să-şi refacă puterile. Se putea ca unele să fi pierit, iar altele să fie prea epuizate ca să ajungă la hrană… Asta însemna că, exceptînd cazul în care, din întîmplare, norul s-ar fi tîrît chiar la suprafaţa planetei, nefericiţii se vor stinge încetul cu încetul. Iar carcasa lor, goală de simţăminte şi gînduri, va fi zdrobită de presiunea enormă a oceanului.

Asemenea tragedii se întîmplau rar, dar se întîmplau. Se găsea întotdeauna cineva, aşa cum fusese el, care să fie surprins de furtună într-un moment de oboseală, de lipsă de energie. Nu mai apuca să fugă de vîrtejuri sau să-şi construiască un adăpost în care să aştepte să treacă grozăvia.

Simţi un semnal slab… Spre uimirea lui, venea nu de jos, de la suprafaţa planetei, ci de sus, de la marginea superioară a norului. Iar semnalul era slab, de făptură aflată la capătul puterilor. Avea suficientă energie pentru a mări intensitatea semnalului, pentru a putea vorbi cu celălalt.

— Salut! Tu eşti, *Împreună*? auzi şoapta făpturii.

Recunoscu imaginea celui care emitea. Era făptura numită *Cel ce priveşte în sus*. Un personaj interesant. Studiase amănunţit planeta şi ajunsese la concluzia că avea o formă sferică. Un miez tare înconjurat de ocean. Şi, observînd diferenţele de lumină, intensitatea acesteia şi modul periodic de variaţie, dedusese că undeva, în afara planetei, se găsea o sursă de energie care transmitea, la intervale fixe, valuri de lumină ce ajungeau în străfundurile oceanului. După teoria lui, cu cît urcai spre suprafaţa oceanului, cu atît lumina era mai puternică.

— Ce mai faci, *Cel ce priveşte în sus*? Iar ai încercat să urci spre straturile superioare?

— Da. Am săvîrşit o nebunie care era să mă coste viaţa.

— Stai un pic, nu începe să povesteşti pînă nu ajung mai aproape, se simţi o altă voce.

Glasul *Analizorului*. Alt ţicnit. Credea că toate cele de pe planetă erau alcătuite dintr-un număr redus de componente, combinate în diferite proporţii, ceea ce dădea o imagine falsă de multitudine şi varietate.

Cînd percepu prezenţa *Analizorului* în apropiere, *Cel ce priveşte în sus* îşi începu povestea, direcţionîndu-şi gîndurile simultan spre cei doi.

— Voiam să verific dacă teoria mea privind o sursă de energie exterioară planetei e adevărată. După ce m-am hrănit bine, de-am simţit că-mi plesnesc glandele acumulatoare, am început să mă ridic spre suprafaţa oceanului. Cu cît urcam, lumina devenea mai puternică. Lucru pe care-l ştiam. Ceea ce n-am ştiut a fost faptul că straturile de deasupra ale oceanului nu erau alcătuite din lichid dens. Pe măsură ce mă îndepărtam de fundul oceanului, lichidul se transforma în vapori. Cu o altă componenţă chimică, cu altă densitate. Mînaţi de vîrtejuri puternice, care mă zvîrleau de

colo-colo. Simţeam că mă sufoc sub năvala moleculelor de tot soiul care mă năpădiseră şi pătrundeau în mine. Am încercat să-mi construiesc o pavăză, care să mă menţină într-un mediu suportabil. Însă efortul mi-a depăşit puterile. Nu puteam să urc continuu, forţînd glandele de emitere de antigravitoni, să menţin în jur un strat protector şi, în acelaşi timp, să încerc să-mi azvîrl gîndurile cît mai departe, în căutarea sursei de energie a cărei existenţă o bănuiam. Curînd, am obosit în aşa hal, încît a trebuit să abandonez. Mi-am dat drumul în jos, spre straturile de lichid liniştit, unde am putut să renunţ la pavăză. Însă efortul mă sleise complet. Cădeam ca un bolovan, incapabil să emit antigravitonii care să-mi frîneze coborîrea. Norocul meu că am nimerit într-un nor de hrană. În timp ce treceam prin el, moleculele de hrană s-au strecurat în mine, iar puterile mi-au revenit, cît de cît. Am reuşit să mă opresc şi să-mi refac forţele. Nu pot să uit teama prin care am trecut... Puteam să pier, vă daţi seama? Zdrobit de fundul oceanului!

— Linişteşte-te! îl potoli *Analizorul*. După cum arată *Împreună*, se pare că a trecut şi el printr-o încercare asemănătoare. Se pare că, în ultimul timp, făpturile mai inteligente au idei nebuneşti, care le pun viaţa în pericol.

— Norocul tău că nu eşti prea inteligent! îl ironiză *Cel ce priveşte în sus*.

— Asta crezi tu! Nu numai voi aţi riscat. Şi eu. Mi-a trecut prin minte să analizez compoziţia unui nor acid! M-am izbit de aceeaşi problemă. Nu puteam, simultan, să-mi menţin adăpostul de silicaţi, prin care nu trecea vîrtejul de acid, şi să disec materia norului în amănunt, să-i descopăr structura. Am simţit, la un moment dat, că mă lasă puterile, urmînd să mă trezesc în miezul vîltorii arzînde, fără nici o protecţie. Mărturisesc că am accelerat emisia de antigravitoni cît am putut şi am ţîşnit din nor, fără să-mi pese unde o să nimeresc. Noroc că în vecinătate nu era alt nor de acid sau vreun vîrtej îngheţat.

— Vedeţi, îşi aruncă sentenţios gîndurile *Împreună*, singuri nu puteţi face mare lucru. V-aţi bătut joc de mine cînd v-am spus că trebuie să învăţăm să cooperăm, să colaborăm, să ne ajutăm reciproc.

— Să cooperăm! îşi bombăni ideile *Analizorul*. Uşor de spus, greu de făcut! Sigur, e plăcut să filozofezi în mijlocul unui nor de hrană, cînd glandele acumulatoare s-au încărcat bine şi nu mai ai ce face cu atîta energie!

— Da, îl aprobă *Cel ce priveşte în sus*. Cu ce m-ai fi putut ajuta în tentativa mea de a descoperi dacă există o sursă de energie extraplanetară?

Împreună îşi blocă emisia de gînduri un timp. Aveau dreptate. Teoriile lui frumoase despre întrajutorare nu însemnau nimic pînă nu deveneau aplicabile în practică. Un exemplu cît de mic ar fi spulberat scepticismul celorlalţi. Iar dacă şi-ar fi găsit cîţiva adepţi, ar fi reuşit să convingă şi restul făpturilor. Cum să găsească o soluţie? Încercă să-şi imagineze prin ce trecuse *Cel ce priveşte în sus*, apoi să descopere căi de contracarare a tuturor pericolelor care-l ameninţaseră.

În cele din urmă îşi eliberă gîndurile din ecranul protector şi le comunică:

— Mi-a venit o idee. Numai că pentru realizarea ei e nevoie de trei făpturi.

— Şi nu sîntem trei? ripostă *Analizorul*.

— Doriţi să încercaţi?

— De ce nu?

Atunci *Împreună* îşi concentră gîndurile şi imaginã un adăpost triplu. Trei cochilii dure, lipite una de cealaltă, în care erau prinşi el şi ceilalţi.

— Ce-i cu gluma asta idioată? se indignă *Cel ce priveşte în sus*. Dă-mi drumul imediat!

— Asculaţi-mă cu atenţie. Eu o să mă concentrez să menţin adăpostul. Tu, Analizorule, îl vei împinge în sus, spre straturile superioare ale oceanului. Chiar deasupra lui, dacă te vor ţine puterile. Nu trebuie să te gîndeşti la nimic. Doar să împingi cochilia. Nu trebuie să-ţi pese de ce-i în jur. Tu, Cel ce priveşte în sus, vei rămîne imobil, fără să-ţi pui în funcţiune glandele de emisie a antigravitonilor. Te laşi purtat de construcţia mea. Abia cînd vom ajunge deasupra oceanului îţi vei lansa gîndurile cît mai departe, spre sursa aia de energie cu care ne-ai înnebunit. În felul ăsta, fiecare nu are de făcut decît o parte a muncii. Ce părere aveţi?

— Interesant! mîrîiră gîndurile *Analizorului*. Merită să încercăm… Dar mai întîi să ne odihnim şi să ne hrănim bine.

Rămaseră tăcuţi un timp, lăsîndu-şi organismele să acumuleze cît mai multă hrană, cît mai multă energie. Apoi, cînd considerară că-s gata de marea încercare, porniră.

Împreună refăcu tripla cochilie, *Analizorul* începu s-o împingă în sus, proptindu-se cu carapacea tare în coaja rezistentă a adăpostului şi emiţînd antigravitoni. *Cel ce priveşte în sus* rămăsese aşezat pe podeaua adăpostului, avînd senzaţia stranie de a fi purtat împotriva simţurilor şi părerilor lui. Mai avusese un asemenea simţămînt, ciudat şi plăcut totodată, cînd nimerise într-un curent cald, nepericulos, care-l cărase vreme îndelungată fără ca el să facă vreun efort.

Din cînd în cînd îşi azvîrlea gîndurile afară, să-şi dea seama cît de sus ajunseseră, să ştie cînd trebuia să intre în acţiune.

Stratul lichid din jur dispăruse. Valuri de aburi, mînate de curenţi, se învolburau în jurul lor. Cam pînă aici ajunsese şi singur…

Reveni în sine şi aşteptă.

După un timp, plin de nerăbdare, cercetă iar exteriorul.

O clipă, gîndurile îi îngheţară. Ceea ce percepea în jur era atît de straniu, atît de diferit de orice cunoscuse pînă atunci, încît uimirea îl împiedică să acţioneze: un spaţiu gol, lipsit de lichid, aburi sau orice fel de elemente! Un vid! Nimic nu stătea în calea gîndurilor sale, care se împrăştiau în depărtări cu cea mai mare viteză!

Apoi îşi reveni. Nu trebuia să-şi irosească energia! Îşi direcţionă gîndurile în sus, în sens contrar celui din care veneau. Imaginea percepută

depăşea orice închipuire: undeva, departe, un glob de foc din care ţîşneau valuri de lumină, risipindu-se în vidul imens, incomensurabil… La distanţe incredibile, simţi licărirea altor surse de energie. Prea îndepărtate ca să le simtă altfel decît ca nişte sclipiri slabe. Bănuia că, în realitate, erau la fel de puternice ca aceea din apropiere, dar spaţiul uriaş le absorbea şuvoiul de particule energetice.

Se concentră asupra vidului, lăsînd deoparte sursele de energie. În spaţiu pluteau sfere imense, dense… De alte dimensiuni decît planeta lor.

Revelaţia sosi atît de brusc, încît nu se controlă şi-şi transmise gîndurile, cu putere, către ceilalţi:

— Nu sîntem singuri în univers! Există şi alte planete! Poate locuite!

Intenţiona să le cerceteze pe îndelete, să-şi dea seama ce fel de condiţii existau pe lumile acelea, să deducă structura posibilă a vieţii de pe ele.

Însă impulsul lui îi disturbase pe ceilalţi. Concentrarea intensă care-i ajutase să menţină şi să ridice cochilia triplă se sfărîmă pentru o clipă…

Învelişul protector dispăru, iar trupurile lor grele, dense, primiră din plin biciuirea frigului cosmic. Structura compactă îi apără de vidul ce încerca să le sugă moleculele, dar starea de şoc puternică îi făcu, pentru moment, lipsiţi de orice iniţiativă.

Împreună se prăbuşi cu o viteză uluitoare spre planeta de sub ei. *Analizorul*, care continuase să emită antigravitoni, ţîşnise în sus, spre prăpastia nemărginită a vidului. *Cel ce priveşte în sus* cădea şi el, dar apucase să-şi activeze glandele şi să frîneze căderea.

După o clipă de ezitare, cuprins de panică, *Analizorul* schimbase direcţia şi plonjase către oceanul aflat undeva, dedesubt. *Cel ce priveşte în sus* îi urmă. Viteza cu care pătrunseră în norii clocotind era atît de mare, încît provoca vîrtejuri, iar frecarea cu moleculele gazului, oricît de rare ar fi fost, producea dureri insuportabile.

Cel ce priveşte în sus îşi frînă iar căderea. Ceilalţi doi continuau să se prăbuşească, fără nici un control. Probabil că datorită epuizării şi şocului nu erau în stare să reacţioneze, să se protejeze. În curînd urmau să atingă straturile dense, iar frecarea ar fi devenit atît de puternică încît, moleculă cu moleculă, stratul protector va dispărea.

Într-o încercare disperată, *Cel ce priveşte în sus* îşi imagină rapid două lanţuri puternice. Le zvîrli în urma celor doi. Lanţurile îi ajunseră, se încolăciră în jurul lor, se întinseră sub impact, dar rezistară.

Rămaseră, o clipă, suspendaţi toţi trei în masa noroasă. *Cel ce priveşte în sus* simţea moleculele gazului pătrunzînd în straturile superficiale ale învelişului, provocîndu-i dureri îngrozitoare. Se întreba în ce stare se aflau ceilalţi. Trase de lanţuri şi-i aduse lîngă el.

Cu un ultim efort, reuşi să imagineze o sferă dură în jurul lor. Apoi, pentru ca să se poată concentra asupra păstrării învelişului protector, întrerupse emisia de antigravitoni.

Atrasă de planetă, sfera cădea, accelerînd viteza… Simţea presiunea din jur şi reuşea cu greu să menţină stratul ce se încinsese.

Apoi, cînd pierduse orice speranţă şi aştepta cu groază momentul impactului cu fundul dur al oceanului, simţi cum căderea se încetineşte, se opreşte. *Împreună* îşi revenise şi-şi activase glandele.

Coborau încet…

Deodată, în minte le pătrunse gîndul slab, abia simţit, al *Analizorului*:

— Am ajuns de unde am plecat… În mijlocul norului de hrană… Puteţi îndepărta cochilia…

Peste o clipă, moleculele ce dădeau energie pătrundeau prin învelişul trupurilor. Pluteau în masa hrănitoare, absorbind din ea cît mai mult, lansînd, din cînd în cînd, cîţiva antigravitoni, ca să rămînă în inima norului.

După un timp în care îşi refăcuseră forţele, *Cel ce priveşte în sus* izbucni, lansîndu-şi gîndurile:

— Dacă aţi şti ce-am văzut! Să vă povestesc!

— Las-o pe altădată, gemu slab *Analizorul*. Nu-mi doresc decît să dorm şi să uit de spaima prin care am trecut. Nu credeam că scăpăm…

— Şi eu la fel, recunoscu *Împreună*. Mor de curiozitate să aflu ce-ai descoperit, dar nu mă simt în stare să te urmăresc.

Cei doi plecară, iar *Împreună* rămase singur, cu gîndurile lui. Îşi făcu o cochilie solidă şi se pregăti să doarmă îndelung, pe săturate.

Şi în timp ce stătea în adăpost, îl cuprinse, pe îndelete, o stare de mulţumire. Îşi amintea întîmplările prin care trecuse şi se gîndea că nu pierduse timpul… Reuşise să convingă alte făpturi că nu poţi face mare lucru de unul singur, că e nevoie de colaborare, de eforturi reunite.

Poate că făpturile vor renunţa, încetul cu încetul, la starea aceea de individualism care le caracteriza. Poate că se vor obişnui să caute sprijin la cei din rasa lor. Iar în timp va răsări o rasă nouă, mai cooperativă, în care specializarea fiecăruia să se îmbine într-un tot, spre folosul tuturor.

Însă pentru asta, trebuia ca făpturile să fie înzestrate şi cu alte calităţi. Se împiedicau de faptul că materializarea gîndurilor era individuală, că nu dura decît atît timp cît cel care emisese gîndul avea forţa necesară menţinerii materializării.

Dacă făpturile ar reuşi să colaboreze la materializarea unui gînd… Să fie capabile să-l menţină cu rîndul… Sau chiar să facă să devină permanent…

Era o utopie, dar dacă s-ar acţiona pas cu pas, în timp poate ar deveni o realitate…

Mai întîi, făpturile ar trebui să fie în stare să-şi împletească gîndurile, să aibă gînduri comune, pe care să le susţină împreună.

Ar trebui să studieze atent mecanismul ce făcea posibilă materializarea gîndurilor. Să vadă cum ar putea participa mai multe fiinţe la întruchiparea unui gînd comun sau la gîndul uneia cu care celelalte ar fi de acord.

Iar după ce va afla ce modificări trebuie aduse organelor, să încerce iar să aibă un urmaş… Un urmaş care să fie capabil să-l ajute să-şi transforme visele în realitate. Cu ajutorul căruia să fie în stare să creeze şi alte făpturi de acest soi nou. Iar gîndurile lor să se împletească și să devină stabile, rezistente, capabile să rămînă reale, chiar dacă autorul lor ar muri…

Şi *Împreună* adormi, visînd la o lume în care făpturile vor avea vise perene. În care visele se vor tranforma în realităţi.

PIATRĂ DE TLOLOG

Planeta fusese năpădită de beznă, de parcă o cufundase cineva, brusc, într-o călimară plină cu tuş.

După ce calculatorul de bord identificase o suprafaţă netedă, pe care se putea asoliza, Anthony oprise motoarele, iar nava planase lent, cu ajutorul unor aripi imense, ca de liliac. Ce putea fi mai nimerit pentru o planetă a întunericului decît o zburătoare a nopţii? Pilotul automat acţionase conform instrucţiunilor şi stinsese toate luminile de la bord, oprise orice scurgere de energie. Dacă voiai să cobori pe Azgora, nu aveai voie să furnizezi vreun strop de hrană pentru tlologi.

Puteai asoliza pe Azgora – într-o oarecare siguranţă – doar în timpul unei eclipse totale, cînd între planetă şi soare se intercala singurul ei satelit. Eclipsa dura doar cîteva ore, iar mijlocul ei reprezenta momentul optim pentru coborîre, pentru că atunci tlologii erau cuprinşi de amorţeală.

Cel puţin aşa susţineau legendele care circulau prin porturile galactice. Dar, deşi auzise o mulţime de istorii, Anthony nu întîlnise pe cineva care să fi pus piciorul pe Azgora. Povestitorii auziseră de la cineva care, la rîndul lui, aflase din sursă sigură despre o persoană care fusese cîndva acolo şi se întorsese cu piatra făcătoare de minuni, dar nimeni nu putuse să-i dea nume sau date precise, ceea ce-l convinsese că toate astea erau doar basme pentru oameni mari, din acelea care se spun la beţie, cînd limbile se dezleagă şi mintea o ia un piculeţ razna. Sau, mai grav, scorneli menite să-l facă să dezlege baierele pungii şi să ofere de băut guralivului.

Trebuia totuşi să recunoască faptul că, dacă prin absurd cineva ar fi reuşit să ajungă pe Azgora şi ar fi avut norocul – sau priceperea – să se întoarcă, acel cineva nu s-ar fi grăbit să se laude cu isprava sa. Pentru că Azgora era o planetă prohibită. Pericolele ce pîndeau pe ea implicau un factor de risc atît de ridicat, încît Consiliul Planetar decisese că era mai bine să interzică accesul pe acel corp ceresc. În băncile de date publice găseai, în afară de coordonatele standard şi de cîteva informaţii necesare pentru corecţia rutei navelor care ar fi trecut prin zonă, doar o notă care atrăgea atenţia că, în conformitate cu HCP nr… , orice asolizare pe Azgora fusese interzisă, ca şi apropierea de planetă la o distanţă mai mică de…

Zvonuri neconfirmate, dar care circulau prin cîrciumi, pretindeau că respectiva hotărîre fusese luată din cauza tlologilor – nişte fiinţe fabuloase care ar fi locuit acolo şi s-ar fi hrănit cu energie. Cu orice fel de energie. Se amintea, după un pahar în plus, de catastrofa care avusese loc cînd fusese descoperită Azgora. Navele de cercetare coborîseră pe sol, fără ca piloţii să ştie ce-i aşteaptă. Iar tlologii flămînzi se strînseseră cu miile şi supseseră jeturile fierbinţi ale motoarelor. Şi razele laser ale armelor folosite de

cercetătorii cuprinşi de panică nu făcuseră decît să sporească puterea monştrilor.

După tragedie, se făcuse propunerea ca planeta să fie distrusă cu ajutorul armelor nucleare. Noroc că unul dintre şefii care trebuiau să ia decizia îşi dăduse seama la timp că un asemenea act ar fi dat tlologilor puterea de a ajunge pe planetele din sistemele învecinate.

Nimeni nu-i explicase paradoxul care lui i se păruse evident: dacă tlologii puteau absorbi orice fel de energie, dacă navele ce asolizaseră pe suprafaţa planetei fuseseră distruse, de unde se ştiau toate minunile ce se istoriseau despre tlologi? Cum apăruse legenda despre piatra de tlolog şi puterile ei miraculoase?

Beţivanii ăia bătrîni pe care-i întîlnise prin cîrciumile de mîna a şaptea clipiseră cu şiretenie, încercînd să-i sugereze că existaseră unii care călcaseră interdicţia şi că poveştile lor se bizuiau pe mărturiile acelor indivizi de-un curaj nebunesc.

Cît adevăr se ascundea în pălăvrăgelile rataţilor care-şi duceau ultimele zile cu mintea înceţoşată de băutură şi droguri? se întreba acum Anthony, în timp ce nava plana încet prin beznă, ca o făptură a întunericului.

Însă în viaţă există momente în care o speranţă, oricît de măruntă şi oricît de absurdă, devine singurul lucru de care te poţi agăţa, singurul lucru care te împiedică să te cufunzi în ţicneală. Doar cînd trăieşti asemenea momente poţi înţelege gesturile aparent ilogice ale altora…

Simţi un zgîlţîit uşor. Nava se aşezase pe solul pietros.

Prima parte a planului nebunesc fusese îndeplinită.

Anthony oftă şi se duse, pipăind, spre sasul de ieşire. Îşi montă casca, luă pachetul pregătit din timp şi apăsă butonul ce acţiona deschiderea uşii exterioare.

Se duse spre deschizătură şi privi cu teamă în jur. În bezna punctată doar de lumina slabă a stelelor îndepărtate nu se zărea nici o mişcare.

Ieşi din sas şi porni la drum. După un timp, întoarse capul şi se uită în urmă. Nava arăta ca o pată de negru absolut. Fusese acoperită cu o vopsea specială, care absorbea lumina. Anthony îşi proiectase nava ţinînd seama de sfaturile indivizilor care se pretinseseră experţi în problemele azgoriene. Iar pînă acum totul mersese bine. Energia mecanică disipată la asolizare fusese prea mică pentru a trezi pofta vreunui tlolog. Va avea acelaşi noroc şi în continuare?

Cheltuise tot ce avea. Dacă Sarah ar fi ştiut, l-ar fi strîns de gît! Banii ar fi trebuit să revină copiilor.

Merse încet, drept înainte, cu legătura în mînă, numărînd în gînd. După ce parcurse o mie de paşi, se opri şi desfăcu pachetul.

Acum urma să pregătească o capcană…

Scoase o lanternă, o aprinse, roti raza în jur, apoi o stinse. Rămase nemişcat un moment, apoi aprinse din nou lanterna şi o aşeză pe sol. Apucă spada şi se trase înapoi, ieşind din conul de lumină. Lama fusese făcută dintr-un material plastic izolant, extrem de rezistent şi de flexibil. Tăioasă

ca un brici. Avea mînerul şi garda din fibre de azbest. Aşa îi recomandaseră legendele pe care le urmase orbeşte. O asemenea spadă era, zice-se, singura armă cu care putea fi ucis un tlolog.

După un timp – care dură un veac, poatre mai mult – zări o pată întunecată care se tîra spre lumina ce se scurgea pe pietre. Apucă mînerul sabiei cu ambele mîini şi se pregăti de atac.

În lumina slabă se ivise un fel de caracatiţă cu mii de braţe, care se apropia în grabă. Cînd lighioana ajunse lîngă lanternă, întinse unul dintre tentacule, atrasă de energia calorică degajată de filamentul încins. Becul explodă şi se făcu fărîme, împrăştiindu-se în beznă.

Anthony se năpusti asupra tlologului, lovind cu sete. Lama ascuţită pătrunse în masa moale, gelatinoasă, desprinzînd de trunchi excrescenţele negre, care căzură pe sol răspîndind în jur stropi feerici de lumini colorate.

Într-o fracţiune de secundă Anthony mulţumi în gînd celui ce-i dăduse sfaturile care, la început, i se păruseră aberante. Dacă nu şi-ar fi pus deasupra căştii un filtru protector, izbucnirea luminoasă l-ar fi orbit.

Monstrul fără formă îşi întinse braţele spre el. Din tentacule ţîşniră raze albe care se înfipseră, ca nişte ace, în costumul lui. Dacă tlologul ar fi fost sătul, l-ar fi ars ca pe o lumînare. Dar era slăbit, abia se trezise din hibernare, iar razele nu reuşiseră să găurească plăcile absorbante cu care-şi căptuşise costumul.

Roti din nou spada, retezînd tentaculele cele mai apropiate. Lama alunecă pe ceva, se opri o clipă, apoi tăie mai departe. În lumina intermitentă emisă de rănile tlologului, bărbatul văzu, sub gelatina negricioasă a excrescenţelor, un şir de bile metalice, lipite una de alta. Alcătuiau, probabil, sistemul nervos al monstrului. Lama ricoşase într-o bilă.

Slavă Domnului că nu s-a frînt! gîndi în grabă Anthony, izbind din nou, cu toată puterea.

Tentaculele întinse spre el cădeau ca fînul sub coasă, explodînd de îndată ce atingeau solul. Tlologul începu să se rotească, încercînd să-şi întoarcă partea rămasă intactă spre om. Cu energia disperării, Anthony lovi grămada întunecoasă ce constituia trupul fiarei. Gelatina se despică, lăsînd să se vadă o strălucire orbitoare.

Atunci bărbatul dădu drumul armei, se repezi şi-şi vîrî ambele mîini în tăietură, trăgînd de ea, lărgind-o. Apucă miezul luminos şi-l smulse cu putere. Simţi o arsură greu de suportat în mîna stîngă, cea cu care prinsese inima tlologului sau ce-o fi fost.

Monstrul se descompuse într-o feerie de explozii colorate, ca un foc de artificii într-o zi de sărbătoare.

Apoi totul se linişti. În jur, doar întuneric şi pace.

În mîna care îl ardea rămăsese o piatră tetraedrică, de-un gălbui lucitor, de care atîrnau firişoare metalice aurii. Îşi scutură braţul, iar firişoarele căzură pe pietre şi se descompuseră într-o pulbere fină.

Anthony se întoarse spre navă cu mîna întinsă în faţă, luminîndu-şi drumul cu piatra sclipitoare, luminescentă. Trebuia să se grăbească, să fugă

de acolo înainte ca risipa de lumină şi căldură să atragă alţi tlologi. Nu mai avea putere să lupte. Abandonă spada printre resturile fumegînde ale fiarei şi o luă la goană. Cînd ajunse în uşă, se opri o clipă şi privi în urmă. În lumina palidă a punctelor de lumină de pe cerul ca păcura nu se vedea nici o mişcare. Acţionă dispozitivul de închidere a sasului şi fugi în cabina de comandă. Activă un program special, iar nava ţîşni din loc, cu toată viteza. Simţi o izbitură puternică în creştet, o strivire ce-i zdrobea coastele, apoi întunericul de afară îi năvăli şi-n minte.

Aripile de liliac, folosite la asolizare, se frînseră şi luară foc, în timp ce racheta se îndepărta de sol.

Cînd nava căpătă o viteză suficientă pentru a se desprinde de planetă, pilotul automat opri motoarele, limitînd fluxul de energie disipat spre suprafaţa aflată încă sub negura eclipsei. Iar cînd Anthony îşi reveni din leşin, se aflau în siguranţă, motoarele împingînd nava cît mai departe de lăcaşul tlologilor.

Abia acum îşi permise să se gîndească la Sarah. Cum suportase şocul decolării? Dacă totul se sfîrşise, iar aventura lui nebunească fusese inutilă?

Se duse în cabina în care trupul femeii, uscat de boală, era menţinut în viaţă doar de aparatura medicală. O cochilie goală, lipsită de conştiinţă… Apucă piatra ce rămăsese lipită de plasticul ars al mănuşii şi trase cu putere. O desprinse, o curăţă şi o aşeză pe pieptul ce se mişca abia perceptibil.

Şi dacă piatra de tlolog nu folosea la nimic? Dacă era doar o legendă absurdă, prostească, în care crezuse pentru că rămăsese singura lui speranţă? Atunci cînd oamenii mărturisiseră că nu puteau face nimic pentru soţia lui, căutase o salvare dincolo de lumea oamenilor. Şi aflase povestea pietrei miraculoase, încărcate cu energii vindecătoare. Crezuse în ea, cu toată ardoarea celui care nu are de ales.

Dacă eforturile lui fuseseră inutile… atunci…

Îl cuprinse o oboseală teribilă, nimicitoare. Un sentiment de zădărnicie.

Abia atunci, ca printr-o ceaţă a simţurilor, îşi dădu seama că durerea arzătoare din palma stîngă dispăruse. Se uită spre făptura întinsă pe pat şi văzu că respira lin, liniştit, că aparatele se opriseră, fiindcă trupul nu mai avea nevoie de sprijinul lor.

Şi, în timp ce privea piatra tetraedrică și lumina ei aurie, aşteptînd ca Sarah să se trezească şi să-l întrebe ce fac copiii, se gîndea că în aventura lui fusese mînat de o energie fundamentală, dar pe care tlologul nu i-o putea fura: dragostea.

AVENTURĂ NOCTURNĂ

Ar fi trebuit să bănuiesc că mă aştepta ceva nasol. Numai că eram prea obosit, prea grăbit şi prea plictisit ca să fiu atent la detalii.

Pătrunsesem prea uşor în clădire, instalaţiile de alarmă nu reprezentaseră o dificultate majoră, mă materializasem chiar în sufragerie, după ce baleiasem în prealabil zona şi mă convinsesem că nu era nimeni pe-acolo.

Așa că m-am pomenit pe covorul gros, moale, de-un pogon şi jumătate, după cum mă aşteptasem să găsesc într-o asemenea locuinţă. După ce-am clipit de două ori, să mă obişnuiesc cu lumina slabă din încăperea cît un teren de fotbal, mi-am dat seama că nu nimerisem aproape de ţintă. Calculasem greşit traiectoria? Nu-mi venea să cred, dar altă explicaţie n-am găsit pentru moment, pentru că singura alternativă posibilă ar fi fost că se mutase ţinta din loc. Şi cine văzuse brazi de Crăciun care se plimbă prin casă!

Prin urmare, după ce-am descoperit că nu ajunsesem chiar unde doream, am decis că distanţa era prea scurtă ca să mă teleportez, nu merita efortul, astfel încît mi-am luat sacul în spinare şi m-am apropiat de copacul împodobit cu globuri şi steluţe colorate.

Am apucat să fac vreo zece paşi, adică să parcurg cam jumătate din distanţă, după care am simţit o arsură teribilă în vintre, urmată de crampe la stomac, de greaţă şi de o nevoie urgentă de a urina.

Toate aceste neplăceri fizice aveau un remediu evident, pe care l-am aplicat imediat: mi-am reorganizat distribuţia moleculară, eliminînd punctele de stres. Dar prin asta n-am schimbat nimic din situația de care fusesem conştient din prima clipă, de la primele simptome. Nimerisem într-un cîmp defazator la nivel de undă subatomică, care putea afecta – în mod cu totul nedeterminat, conform legii lui Heisenberg – structura nucleului atomic al zonei de impact a undei purtătoare de cîmp.

Evident, cineva mă aşteptase – cineva care ştia (sau doar bănuia) despre anumite însuşiri ale mele – şi-mi întinsese o capcană din care nu puteam ieşi fără riscul unor grave perturbări funcţionale.

Am decis să aştept în zona de nul a cîmpului, înjurînd de zor zgîrcenia individului, care nu se îndurase să consume ceva mai multă energie şi mă silea să stau într-un picior, ca o barză. Cît naiba puteam să stau în poziţia aia tîmpită?

Din fericire, aşteptarea mea n-a fost de lungă durată.

Am auzit o voce autoritară, deşi cam subţirică, poruncindu-mi:

— Aruncă sacul şi întinde-te pe covor, cu faţa în jos!

M-am supus şi, de îndată ce-am auzit bufnitura înfundată a sacului ce aterizase pe suprafaţa pufoasă a produsului meşterilor din Buhara (era original, garantez, mă pricep doar), am simţit fascicoul de raze X baleindu-mă.

Plodul ăla afurisit – pentru că, după voce, era doar un ţînc – nu risca nimic, mă cerceta de arme şi unelte fără să se apropie şi fără să slăbească de loc strînsoarea capcanei!

Ba nu, mîncărimea periferică dispăru, semn că undele care-mi puteau afecta structura subatomică încetaseră.

— Tataie, poţi să te ridici, eşti curat! se îndură de mine puradelul.

M-am adunat de pe jos, abia stăpînindu-mă să nu mă înfig în urechile lui şi să i le transform în ceea ce s-ar fi cuvenit să fie, conform firii sale de măgar. Dar înţelepciunea şi prudenţa au avut succes şi am preferat să privesc bine în jur, înainte să trec la fapte.

Băiatul stătea la o măsuţă pe care se afla generatorul de unde, un ghid de undă terminat cu o antenă focalizantă şi un mic panou de control. Sursa de energie – pramatia avusese atîta inteligenţă să nu se încreadă în reţeaua electrică – se afla pe un raft aflat în partea inferioară a măsuţei. Bine, drăgălaşule, dacă joci tare, o să joc şi eu la fel, să vedem care pe care!

Fără să-mi schimb nici atitudinea jalnică, nici mutra speriată, am făcut o mică reorganizare moleculară a degetului arătător al mîinii drepte, transformîndu-l într-un laser puternic.

— Dragă domnule, am zis, cu voce imploratoare, cred că-i vorba de-o greşeală, n-am ştiut că în casa aceasta vechile tradiţii nu-s dorite. Nu vreau să vă inoportunez şi să vă impun prezenţa mea, de aceea vă rog să-mi daţi voie să plec…

Bineînţeles că voiam să plec, m-am săturat pînă peste cap de puştii ăştia răzgîiaţi, dar înainte de a pleca doream să văd cum se va descurca jigodia mică într-o situaţie cu rolurile inversate. Am ridicat implorator mîinile, iar cînd ţinta a fost localizată, din deget a ţîşnit raza laser, care a tăiat legăturile sursei de energie cu panoul de comandă. Degeaba se aruncase piticania peste comutator, contactul se făcuse abia după ce instalaţia nu mai avea cum să funcţioneze.

— Ho, ho, ho! am rîs eu victorios, dar în clipa următoare rîsul mi s-a oprit în gît, acolo unde mă izbise glonţul de calibrul 45.

Jivina! Nu putuse folosi o armă de 22, să-mi repar rana imediat! Un glonţ de 45 implică o moarte aparentă de 30 de secunde şi incapacitate parţială timp de cinci minute! Bineînţeles, cînd mi-am revenit am descoperit că individul îşi reparase instalaţia. Eh, nici o problemă, puteam să i-o stric din nou, el putea să-mi facă altă gaură şi mă să scoată temporar din circulaţie şi tot aşa…

— Băieţică, nu dispun de prea mult timp, am destule de făcut în noaptea asta, n-ai vrea să-mi explici ce vrei de la mine?

— Ce-oi fi avînd de făcut? Să spargi vreo bancă? se hlizi obrăznicătura.

— Bănci sparg doar înainte de sărbători, cînd strîng bani pentru cadouri, i-am mărturisit sincer. Nici o problemă, plătesc asigurările, că şi aşa încasează primele de pomană.

— Şi-n noaptea asta ce treabă ai? a continuat interogatoriul.

— Nu mai face pe prostul! Fac ce fac de sute de ani: distribui daruri.

— Las-o baltă! Nu există Santa Claus!

— Atunci eu ce sînt?

— Asta vreau şi eu să aflu. Te urmăresc de cîtva timp, am văzut înregistrări cu ce-ai făcut prin bănci, mi-am dat seama că te poţi teleporta, că-ţi poţi schimba forma. Eşti un extraterestru?

— Domnule, eşti de groază! Nu crezi în Santa Claus nici cînd îl ai în faţa ochilor!

— Bătrîne, nu-mi doresc nimic mai mult decît să cred în Santa Claus, să-mi păstrez visurile vîrstei, dar te porţi al naibii de ciudat! De ce-ai barbă falsă şi mască? Pe de altă parte, cît ai zăcut fără cunoştinţă, m-am uitat pe sub costumul tău. Nu prea arată a om ce-am descoperit acolo…

Am oftat din greu, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi. Pramatia asta curioasă îmi descoperise secretul! Trebuia s-o tulesc cît mai iute, cu orice preţ…

— Poţi măcar să-mi spui dacă a existat vreodată Santa Claus? Sau e doar o legendă idioată?

În vocea lui am desluşit un dor ciudat, o sete profundă de ideal şi mi-am dat seama că puteam să-i destăinui adevărul.

— Uite ce-i, o să-ţi povestesc ceva. Dacă vrei, mă crezi. Dacă nu, te priveşte. Oricum n-o să poţi povesti şi altora, pentru că n-o să te creadă nimeni. Deci, ca s-o luăm de la începuturi, a existat, cu vreo două sute de ani în urmă, un oarecare Klaus, meşter de jucării, care împărţea de Crăciun cadouri copiilor sărmani. Iar Cel de Sus l-a făcut nemuritor, să tot împartă daruri…

— Asta-i povestea pe care o ştim toţi. Ceva nou n-ai?

— Acest Santa Claus se putea teleporta, să ajungă cît mai iute pe unde avea treabă, şi-şi putea modifica forma, să poată pătrundă prin cămine…

— Mai departe!

— Ai, domnule, un pic de răbdare! Eşti de groază şi teroare! Cum de te suportă părinţii? Să continuăm. Dar vremurile s-au schimbat, lumea s-a mutat în blocuri, fără cămine, nu puteam să intru prin calorifer, aşa că am folosit tot mai mult teleportarea, numai că treaba asta, uzitată nitam-nisam, mi-a slăbit coeziunea moleculară… Iar dacă la asta adăugăm interferenţele cu unde radio şi teve, trecerea prin circuite electrice, prin fasciculele instalaţiilor de alarmă şi alte aiureli împotriva naturii cu care oamenii îşi căptuşesc casele… Ce să mai spun, dragul meu, Santa Claus a devenit un monstru, cu trupul diform, cu patru mîini drepte şi nici una stîngă, cu două nasuri şi trei ochi… Cum să mă arăt astfel copiilor? Da, Santa Claus există, mai există, dar nu îndrăzneşte să se lase văzut! Ăsta-i adevărul. Nu-s nici extraterestru, nici escroc. Doar ceea ce lumea a făcut din mine. Acum lasă-

mă să plec. Ia-ţi cadourile şi eliberează-mă. Mai am mult de umblat. Sper să nu mai nimeresc peste vreun alt geniu precoce. Cel puţin nu în noaptea asta…

Nu l-am văzut prea bine cînd s-a apropiat. Aveam ochii împăienjeniţi de lacrimi. Lacrimi de ciudă, de ruşine…

M-am trezit îmbrăţişat, în timp ce-un glas subţirel îmi sughiţa la ureche:

— Santa, Santa, deci exişti! Înseamnă că lumea nu-i doar minciună!

Poate că lumea asta mai are o şansă, am gîndit eu. O clipă am intenţionat să-i fac o poantă nasoală, să iau o înfăţişare groaznică şi să-i plătesc pentru toate chinurile prin care mă trecuse, dar individul mă topise de tot, mă emoţionasem atît de tare, că n-am fost în stare… Rămîne pentru altă dată.

AMINTIRI DESPRE FĂT-FRUMOS

Zac pe lespedea de piatră, ce-mi ţine loc de pat. Din tavanul peşterii se scurg încet stropi reci. Mai reci decît roca de sub mine. Stau în semiîntuneric, doar cu gîndurile şi amintirile, iar durerea devine tot mai sfîşietoare. Însă o îndur, pentru că sper ca neghiobul ăla să găsească, în cele din urmă, drumul spre mine, să-mi aducă alinarea. Am lăsat tot felul de semne, pentru a fi descoperit cît mai uşor. Dar individul e prea netot. Fără ajutorul altora nu s-a descurcat niciodată. Trebuie să vină… oricît de tîrziu… Îl aştept, sînt obligat să-l aştept, pentru că doar el mă poate elibera de chin. Din nefericire, durerea m-a sleit de puteri, altfel aş porni în căutarea lui şi aş scăpa… Dar zac neputincios pe lespedea tare, aspră, rece… şi-l aştept… gîndind… amintindu-mi… pentru că doar amintirile mi-au rămas. Descopăr, cu oarecare stupoare, că amintirile mele sînt legate, într-un fel sau altul, de el. Existenţele noastre s-au împletit, cu voia sau fără voia noastră…

Despre prima întîlnire cu Făt-Frumos. Ca toţi cei din soiul meu, mă ocup cu răpirea prinţeselor. Definiţia în sine e foarte relativă. Nu-i vorba întotdeauna de prinţese şi niciodată de răpiri. Dar dacă aşa consideră opinia publică… Noi ne mulţumim cu orice fel de fete care îndeplinesc condiţiile. Ciudat cum sînt transfigurate faptele, cum sînt interpretate aiurea, din considerente obscure, bazate pe tradiţii şi lipsuri educative. S-o spunem direct, din cauza ipocriziei omeneşti. Noi n-avem asemenea defecte. N-am dat dovadă de făţărnicie niciodată. Deşi nu sîntem, nici pe departe, perfecţi. Un lucru pe care-l facem din bunătate, din altruism, e considerat crimă… Sau poate, în vechime, strămoşii mei se ocupau cu adevărat cu răpirea prinţeselor, cu şantaje şi răscumpărări… Cine mai ştie? Oricum, în tradiţia populară am rămas drept răpitori de prinţese. De fapt, după cum am spus, nu-i vorba de nici o răpire. Dacă aşa-zisa victimă îşi însoţeşte răpitorul de bunăvoie şi participă cu entuziasm la ceea ce urmează, unde-i vina mea? Există un studiu care se numeşte „Contribuţia victimei la săvîrşirea infracţiunii”. Am un talent aparte care-mi permite să simt cînd o individă, o femelă umană, trăieşte intens necesitatea actului sexual şi e dispusă să se dăruiască oricui, mai ales cuiva impresionant şi cu renume. Uneori, asemenea femele sînt urîte din punct de vedere uman şi nu-şi găsesc parteneri din rasa lor. În asemenea cazuri apariţia mea este benefică. Mai ales că am alte criterii estetice şi nici un fel de inhibiţii. Alteori, persoanele respective arată bine din punctul de vedere al masculilor umani. Dar, din considerente sociale, libertatea lor de acţiune este foarte îngrădită. Ca în

cazul prinţeselor. O prinţesă nu poate avea de-a face cu un om de rînd, iar mariajul poate întîrzia din raţiuni de stat. Vă imaginaţi în ce stare de stres poate ajunge o asemenea făptură… În această situaţie, ivirea mea îi poate permite defularea totală (ce imaginaţie bizară, exotică, pot avea individele, cînd îşi dau drumul…), îi oferă posibilitatea de a-şi pune în practică, fără reţineri, visele erotice, sub acoperirea unui viol săvîrşit de un personaj renumit pentru asemenea fapte.

O introducere cam lungă, dar obligatorie pentru a ajunge la prima mea întîlnire cu Făt-Frumos.

Mă aflam într-un castel. Detectasem o femelă într-o stare de frustrare teribilă, capabilă de orice. Am decis să fac încă o faptă bună şi să-i acord un pic de atenţie. Planasem uşor pe deasupra fortăreţei, ignorînd săgeţile străjerilor, săgeți care ricoşaseră din solzii mei (sînt nevoit să fac un pic de circ, altfel biata femelă n-ar fi crezută de nimeni şi-ar avea necazuri) şi aterizasem pe terasa din vîrful turnului unde aştepta prinţesa. Cînd m-a zărit, a scos un chiot de bucurie şi s-a năpustit asupra mea sfîşiindu-şi rochia lungă de mătase. Am simţit un oarecare regret văzînd distrugerea unui lucru atît de frumos şi de preţios, mai ales că eu sînt foarte meticulos şi blînd din fire. Dar individele cer un simulacru de violenţă. Nu-s cu adevărat masochiste, le-ar trece cheful de zbenguială dacă mi-aş pune mintea cu ele, dar există o anumită imagine publică a mea şi-s obligat să-mi joc rolul.

Deci, ne-am apucat de treabă… Entuziasmul tinerei era impresionant, decisesem să-i satisfac toate poftele, oricît de extravagante ar fi fost. În timp ce făceam o pauză (din cauza ei, nu a mea), am auzit paşi pe scări, iar pe terasă a apărut un tinerel subţire, blond, simpatic, care s-a repezit cu sabia la mine.

Poate nu ştiţi, dar noi avem posibilitatea de a sufla flăcări pe gură. (Uit tot timpul că-s singurul rămas din rasa mea, vorbesc mereu despre „noi”…) Am expirat profund, aruncînd o vîlvătaie spre spada individului. Lama s-a topit instantaneu, iar el a fost obligat să arunce chestia diformă ce-i rămăsese în mînă, pentru că-l frigea mînerul. Făcuse o figură atît de zăpăcită, de derutată, că m-a umflat rîsul. Am decis să nu-i fac nimic şi l-am apucat de ceafă ca pe un căţel (îmi ajungea doar pînă la piept), l-am întors şi i-am tras un şut în zona posterioară, de l-am aruncat pe scări.

Apoi m-am întors la prinţesa care mă privea plină de admiraţie, s-o mai mulţumesc o dată. Am auzit iar paşi pe scări. M-am răsucit. Tipul venea spre mine ca o vijelie. Neavînd arme, s-a repezit să mă izbească în boaşe. La nivelul lui intelectual, nu-i de mirare că nu ştia că la noi (iar obsesia de pe vremea cînd eram mai mulţi…) organele sexuale sînt apărate, cînd nu-s folosite, de un solz gros, rezistent. Bineînţeles, a izbit cu o asemenea forţă, încît şi-a fracturat pumnul.

Am părăsit-o cu regret pe tînăra care părea cumplit de dezamăgită şi l-am cărat pe individ, în zbor, pînă la cel mai apropiat spital de urgenţă. I-au

dres oasele cît s-a putut, i-au pus mîna în ghips… Cu ocazia asta am aflat, la întocmirea fişei de spitalizare, cum se numea: Făt-Frumos.

După aceea, deoarece serviciile spitalului erau, ca de obicei, execrabile, am rămas cu el şi l-am îngrijit. I-am pus plosca, l-am spălat, l-am şters la fund… I-am dat de mîncare, m-am certat cu infirmierele şi cu doctorii… Ca o rudă apropiată. Nu s-a uitat niciodată în ochii mei şi singurele cuvinte pe care mi le-a spus au fost cele rostite la ieşirea din spital, cînd ne-am despărţit: „ne mai întîlnim noi!”.

Şi ne-am întîlnit…

Acum, cînd îmi amintesc toate celea, rezultă că, în decursul anilor, întîlnirile noastre s-au finalizat cu patru sute şaptezeci şi trei de şuturi în fund încasate de Făt-Frumos de la mine.

Ce-i viaţa…

Despre originea lui Făt-Frumos. O să încep, ca de obicei, cu nişte explicaţii despre mine. Neamul meu e vechi şi glorios. Îmi cunosc strămoşii din cele treizeci de generaţii de cînd rasa noastră a sosit pe Pămînt. Într-un ceaslov gros, scris într-o limbă şi cu nişte caractere pe care doar eu le mai cunosc pe planeta asta, se află arborele genealogic al familiei, de dinainte de a veni aici. Şase mii cinci sute optzeci şi trei de generaţii. Noi, zmeii, am sosit din altă lume, din alt univers. Cînd vorbeau despre el, părinţii mei îl numeau „tărîmul celălalt”… Bătrînii n-au spus niciodată de ce au venit aici. Povesteau însă, cu lux de amănunte, cum au descoperit strămoşii noştri trecerea între universuri, cum au străbătut tunele bizare care s-au terminat la baza unei fîntîni adînci, din care au urcat cu greu, pentru că era prea îngustă să-şi poată întinde aripile… Despre cum s-au pomenit pe Pămînt, despre instalarea lor aici… Dar nu vorbeau despre motivele părăsirii tărîmului natal. Nu fuseseră un grup de invazie, erau prea puţini, cu copii şi femei între ei… Cu puţine lucruri, îndeosebi cărţile genealogice. Presupun că reprezentau un grup hăituit de duşmani în cursul unor lupte politice sau ceva de felul ăsta. Oricum, nu ne spuneau nouă, celor mici, nimic concret despre lumea lor de obîrşie. Doar că nu puteam să ne întoarcem acolo.

Toate astea îşi au rolul lor în înţelegerea poziţiei mele faţă de Făt-Frumos.

Individul a purtat multe nume. Uneori îşi spunea Prîslea cel Voinic sau Greuceanu, ba chiar Prince Charmant… Îl obseda originea lui princiară. Tocmai de aceea cred că se trăgea din oameni de rînd. Amintea tot timpul că mama lui fusese împărătească, dar împrejurările naşterii lui rămîneau obscure. Ba fusese zămislit dintr-o lacrimă, ba dintr-un bob de piper… Rămîneai cu impresia că-i un copil din flori. Care se amăgea cu ideea că, dacă tatăl era necunoscut, măcar mama să fi fost de neam mare.

Poveştile pe care le spunea n-aveau nici un substrat real. Numele împăratului la curtea căruia s-ar fi născut era indicat doar prin culori.

Împăratul Roşu, Împăratul Verde, Împăratul Galben… O idioţenie. Imperiile sînt destul de puţine, iar informaţiile pe care le furniza el nu se potriveau nici unuia. Un împărat roşu ar fi putut fi cel al Japoniei, dacă ne luăm după drapelul nipon… Împăratul Galben, cel al Chinei. Cel negru, negusul. Cel verde, sultanul.

Dar toate aceste imperii se aflau departe, iar oamenii de acolo aparţineau altor rase. Făt-Frumos era un caucazian blond, cu ochi albaştri. Un arian, deci. Provenea dintr-un imperiu european? Puţin probabil… Rămîn la părerea mea că nu-şi cunoştea originea şi că, precum Don Quijote, trăia cu capul în nori, într-o împărăţie a viselor. Odrasla vreunei servitoare – care nu mai ţinea minte cu cine se culcase – îşi imagina că-i prinţ…

Despre înfăţişarea lui Făt-Frumos. Cînd l-am cunoscut, era blond şi subţirel. Nu arăta rău, dar nici atît de frumos încît să rămîi mut de admiraţie. Ca şi în cazul originii, complexul lui de inferioritate îl făcuse să-şi aleagă un nume care, precum metoda Coue, să sugereze frumuseţea pe care şi-o dorea.

Să fim clari, nu era urît. Dar nici din cale-afară de frumos. De-o banalitate desăvîrşită.

În ultimul timp are părul negru, iar tenul rozaliu, o culoare prea bizară ca să fie naturală. Bănuiesc nu numai că-şi vopseşte părul, dar şi că se fardează.

Cu toate astea, sugestia are efect. Femeile care i-au cedat reprezintă un număr imens. De un gen diferit de al meu. Mămoase, în majoritate mai în vîrstă decît el. Începea prin a salva fiica din vreo încurcătură şi termina în patul mamei…

Despre căsnicia mea. Vă veţi întreba ce caută o asemenea relatare printre amintirile despre Făt-Frumos. Un pic de răbdare. Rămăsesem singur, ultimul din neamul meu. Noi, zmeii, putem să ne împreunăm cu pămîntencele, dar nu putem zămisli. Rasele noastre sînt diferite genetic. Din plictiseală şi sătul de hoinăreală, am decis să mă însor, să am şi eu casa mea. Avuţiile şi renumele mi-au permis să-mi găsesc imediat pereche. N-aveam mari pretenţii de la nevasta mea. Ştiam că deosebirile dintre noi erau prea mari ca să fim fericiţi. Dar puteam avea o existenţă suportabilă, dacă ne dădeam un pic osteneala…

Ca orice zmeu respectabil, care n-are nevoie de scandaluri în casă, de cîte ori plecam (în vreo luptă cu vecinii de moşie, să atac un convoi de negustori sau să mă angajez mercenar în vreo armată – treburile obişnuite ale unui nobil de ţară, pentru că nu aveam ambiţii politice, iar viaţa de la curte mă plictisea) aveam grijă ca, la întoarcere, să arunc buzduganul de la cîteva leghe de castel. Arma izbea întotdeauna gongul de la intrare (noi,

zmeii, am avut întotdeauna talent în mînuirea armelor), iar nevasta ştia că soseam. Avea timp suficient ca totul să fie în ordine la sosirea mea, indiferent ce se petrecuse înainte. Deci, după cum am spus, duceam o existenţă liniştită, aproape fericită, bazată pe respect şi concesii reciproce.

Numai că, într-o zi, cînd veneam liniştit acasă, după ce aruncasem ca de obicei buzduganul, m-am trezit cu el înapoi. Am fost suficient de naiv să-mi închipui că vreun servitor schimbase poziţia gongului, iar arma, în loc să cadă la poalele zidului, ricoşase spre mine. Aşa că mi-am continuat drumul. Mi s-a părut ciudat că nu mi-a ieşit în cale nici un servitor. Mi-am imaginat că se întîmplase vreo nenorocire în lipsa mea şi m-am repezit în dormitor.

Am rămas înlemnit de surpriză. Acolo, în pat, se aflau nevasta, care se uita îngrozită la mine, şi Făt-Frumos, care-mi rînjea sardonic. Chestia asta mi s-a părut lipsită de *fair play*. Ne tot bătusem (adică îl bătusem), dar a strica familia cuiva, chiar şi zmeu… mai ales după înţelegerea de care dădusem dovadă… mi s-a părut o chestie meschină, de prost gust.. Oricum, mi-am ieşit din ţîţîni. M-am repezit la el, furios. Canalia m-a întîmpinat cu sabia scoasă. Nu-l puteam pîrjoli ca altădată, pentru că însemna să stric bunătate de castel, agoniseala unei vieţi întregi. În încăperea îngustă nu aveam loc să scot paloşul… Aşa că m-am năpustit asupra lui cu mîinile goale. M-a împuns el de cîteva ori, dar pînă la urmă l-am apucat de ceafă şi i-am tras cîteva scatoalce, să stea liniştit.

Apoi am meditat îndelung, în acompaniamentul de bocete al nevestei, care se aştepta la tot ce putea fi mai rău.

Încă o dată, sufletul meu a învins.

L-am lăsat pe Făt-Frumos în pace. Nici nu l-am castrat, nici nu l-am sodomizat, după cum îmi trecuse prin minte la un moment dat. M-am mulţumit să-l urc pe calul lui şi să-l las să plece. Mi-am luat lucrurile personale şi m-am mutat în peştera asta. Şi aşa s-a terminat cu căsnicia mea. Nu eram făcut să mă înţeleg cu oamenii, nici ei cu mine.

Despre calul lui Făt-Frumos. Unul dintre lucrurile care m-au făcut să cred că individul era schizofrenic a fost povestea despre calul lui. O mîrţoagă bătrînă care abia se tîra. Derbedeul susţinea (şi găsea o mulţime de naivi care să-l creadă) că animalul se hrănea cu jăratec, că-şi schimba înfăţişarea şi întinerea, ba putea chiar să zboare. Probabil, nişte lecturi neasimilate despre Pegas… Sau o transfigurare a vehiculelor cu aburi… Oricum, individul era sau nebun, sau escroc. Ba nu, mai degrabă mitoman. Uneori mă întreb dacă nu greşesc, dacă nu cumva lumea aceea a fantasmelor în care se refugia îl ajuta să suporte viaţa reală, cea în care nu era decît un amărît sărac şi rătăcitor, luptînd pentru cauze pierdute dinainte…

Despre relaţiile mele cu Făt-Frumos. După prima întîlnire, individul declarase tuturor că menirea lui în lume era de a mă ucide, de a mă împiedica să fac rău. După cum v-am spus, opinia mea e că nu făcusem rău nimănui. Dar sînt conştient de faptul că oamenii nu gîndesc la fel. La urma urmei, făceam parte dintr-o rasă străină, cu aspect înfricoşător, cu o putere ce-o depăşea cu mult pe cea omenească. Le înţelegeam temerile şi, orice aş fi făcut, nu le puteam înlătura. De aceea Făt-Frumos devenise campionul dreptăţii, simbolul curajului. Oricîte defecte avea mincinosul ăla, nu-i lipsea curajul. Sau avea un curaj extraordinar, ieşit din comun, sau n-avea pic de imaginaţie şi de aceea nu putea să ştie ce-i aceea frică. Oricum, mă înfrunta fără încetare, oriunde mă găsea. Pierdea întodeauna, dar asta nu-l împiedica să revină cu prima ocazie.

Recunosc că, într-un fel, îl respectam. Mania mea de a analiza lucrurile scotea la iveală tot felul de amănunte pentru care ar fi trebuit să-l dispreţuiesc. Însă entuziasmul juvenil, încăpăţînarea de a se dedica unei cauze fără sorţi de izbîndă mă impresionau, mă emoţionau. Şi-l lăsam de fiecare dată să scape…

Cred că mă ura cu înverşunare. Îi citeam ura în priviri. Amestecată cu speranţa că de data asta îmi va veni de hac, cînd ne întîlneam. Amestecată cu speranţa că va reuşi data viitoare, cînd scăpam de el, cu un şut în fund.

Mă bizui pe ura asta. Pentru că, dacă va avea vreun pic de milă faţă de mine, voi zace ani îndelungaţi pe lespedea asta de piatră din peşteră, pînă cînd cancerul ce-mi roade interiorul şi m-a făcut incapabil să mă deplasez mă va răpune, şi ultimul zmeu va dispărea de pe faţa Pămîntului.

Iar chinurile sînt atît de mari, încît nu le mai suport…

Cînd va sosi, în cele din urmă – pentru că va sosi, îl cunosc prea bine ca să fiu sigur că mă va căuta fără încetare, pînă cînd va da de mine – îl voi insulta ca niciodată, îl voi jigni de moarte. Îi voi aţîţa ura, pînă va înfige în mine sabia cea aducătoare de uşurare şi izbăvire.

Iar după ce-mi voi găsi odihna, netotul se va îndrepta spre gura peşterii, se va aşeza pe-o piatră şi, privind soarele ce se va înfige în orizont umplîndu-l cu sîngele apusului, îşi va da seama că misiunea lui s-a încheiat. Va sta acolo şi-şi va plînge tinereţea irosită şi speranţele pierdute. Şi-l voi învinge, pentru cea din urmă oară.

De data asta, pentru totdeauna.

MESAJ ÎNCĂ NEDESCOPERIT

În cele din urmă m-am hotărît. Voi scrie acest mesaj, deşi sînt convins că şansele ca el să ajungă la cei cărora le este destinat sînt minime.

Cum va trebui să fie transmis mesajul? El se adresează unor oameni din viitor, despre care nu ştiu nimic. Vor fi în stare să descifreze limba în care a fost compus? Pentru că nu cred că limba pe care o vorbesc eu acum se va păstra de-a lungul timpului. În principiu, ar fi bine ca mesajul să fie cît mai simplu şi alcătuit din cuvinte de bază. Dar atunci n-aş putea să explic suficient de convingător despre ce-i vorba. Pe de altă parte, dacă aş încerca să fiu foarte explicit, voi fi silit, vrînd-nevrînd, să utilizez termeni care, cu siguranţă, nu vor avea nici un înţeles peste cîteva mii de ani. Probabil că nimeni nu va înţelege ce-i acela un *atlantis* sau care-i componenţa *electronumului*. Va trebui să mă străduiesc să folosesc doar termeni generali, care vor fi valabili în orice societate omenească.

Însă mult mai important mi se pare problema suportului. Avînd în vedere că adresantul scrisorii se află la peste zece mii de ani în viitor, este evident că mesajul nu poate fi scris pe foi de *zubetă*, care se vor descopune după cîteva sute de ani. Plăcile de metal se vor coroda, iar dacă le-aş imprima pe foi de aur, aş avea de înfruntat cel puţin două pericole: în primul rînd, valoarea metalului ar face ca oamenii fără cultură, care-l vor descoperi, să ignore textul scris pe plăci şi să valorifice aurul pentru bijuterii sau monede; în al doilea rînd, aurul este uşor deformabil, iar dacă mesajul meu va trece prin catastrofele pe care le prevăd, s-ar putea ca plăcuţele respective să fie deformate în asemenea hal, încît textul să devină indecifrabil. Chiar dacă l-aş grava pe plăci inoxidabile şi cu rezistenţă mare, unde aş putea să le ascund, astfel încît să se păstreze intacte, dar să existe garanţia că, odată şi odată, vor fi descoperite? Cît despre mesaje înregistrate pe *cifratoni,* ce garanţie am că oamenii din viitor vor cunoaşte energia care ne-a permis construirea de creiere artificiale şi a bibliotecilor de mare volum? Mărturisesc că n-am reuşit să găsesc o soluţie mulţumitoare referitoare la modul în care voi transmite mesajul meu către oamenii viitorului…

Pentru moment, mă voi strădui să compun mesajul, apoi voi căuta modul prin care să-l fac să ajungă la adresanţi.

Oare contează cauza catastrofei? Va interesa pe cineva, peste mii şi zeci de mii de ani, motivul banal pentru care s-a prăbuşit o civilizaţie, chiar dacă din acelaşi motiv banal se vor prăbuşi şi alte civilizaţii, iar universul întreg este ameninţat cu distrugerea?

Nu, nu interesează. Forţele au fost dezlănţuite, iar nimicnicia cauzei şi a scopului nu mai au nici o importanţă. Merită doar să amintim că niciodată

motivele nu au aceeaşi valoare pentru toţi şi ceea ce pentru cineva poate justifica distrugerea lumii poate să pară altcuiva – care nu a fost implicat emoţional în declanşarea fenomenului – o chestiune banală, peste care se poate trece fără prea mult efort.

Să ne mulţumim a spune că un savant – un om care-şi imagina că deţine toate secretele universului, dar care cunoştea doar o mică parte dintre ele – suferise o mare tragedie personală. Fiinţa pe care o iubise mai mult decît orice pe lume pierise într-un accident banal. Omul nostru nu s-a apucat nici să blesteme zeii – pentru că nu credea în ei –, nici nu şi-a pierdut minţile.

Sau poate şi le-a pierdut, dar nimeni nu şi-a dat seama şi n-a avut grijă să-l facă inofensiv.

Prin urmare, savantul despre care vorbim ştia că un mort nu mai poate fi înviat. Ştia că nu poate construi o maşină a timpului, prin intermediul căreia să intervină în trecut şi să-şi salveze iubirea. Ştia toate acestea şi multe altele – pentru că am spus că era convins că deţine toate secretele universului. Așa că, ştiind *ce nu putea să facă*, s-a străduit să găsească *ceea ce putea să facă.*

Nu l-a impresionat aparenta imposibilitate a celor pe care şi le propusese şi a trecut la fapte. Întrebarea pe care mi-o pun acum, după ce catastrofa a fost declanşată şi nu se mai poate corecta nimic, este: oare omul nostru putea să-şi dea seama de punctele slabe ale teoriei sale sau, ţinînd seama de starea sa psihică, s-a agăţat de prima speranţă ce i-a apărut în cale cu toată disperarea care-l copleşise? Oare un om care nu era atît de implicat emoţional ar fi putut să-şi dea seama de eroarea teoriei respective? Uneori înclin să cred că nimeni n-ar fi descoperit nici un punct slab în calcule sau în judecată. Adică, indiferent de persoană, catastrofa era inevitabilă. Alteori îmi vine să cred că nu-i aşa, că o minte sănătoasă ar fi suspectat că problema nu poate fi atît de simplă şi ar fi analizat mai bine lucrurile.

Dar are rost să plîngi laptele vărsat sau fecioria pierdută? Stropii de ploaie nu se mai întorc în norul din care au căzut pe pămînt, nici ţapul nu mai poate redeveni ied.

Ce-a fost a fost, iar nebunia unui om a declanşat un fenomen atît de bizar, încît mi-e greu să-l înţeleg, darămite să-l explic!

Deci, ca să rezumăm toată problema în cîteva cuvinte, omul nostru decisese – deoarece nu-şi putea învia iubita, nici nu se putea întoarce în timp înainte de moartea ei – să inverseze sensul timpului. Să facă timpul să se scurgă în sens opus.

Putea şi ştia cum să facă acest lucru.

Nu-l deranja deloc ca evenimentele să se fi întîmplat invers. Iubirea lui fusese la fel de deplină de la început pînă la sfîrşit. Iar moartea, asemenea conceperii, marchează momentul despărţirii (respectiv legarii) substanţelor componente de existenţa unei fiinţe definite. Înainte de naştere există nefiinţa, așa că, dacă inversăm timpul, naşterea ar fi sfîrşitul existenţei,

adică tot un fel de moarte. Într-un fel, o viaţă inversată îi părea a fi o viaţă coerentă – în care însă îţi aminteşti ce va urma.

Numai că lucrurile n-au fost deloc aşa cum presupusese.

După ce-a declanşat fenomenul care urma să inverseze timpul, s-a aşteptat ca desfăşurarea evenimentelor să decurgă în ordine inversă şi să retrăiască aceleaşi evenimente, dar pornind de la sfîrşitul lor.

Spre uimirea sa, evenimentele şi-au văzut de ale lor. Nu semănau în nici un fel cu cele pe care le trăise anterior. Se părea că intervenţia lui nu modificase sensul timpului. A verificat din nou formulele folosite şi n-a descoperit nimic greşit în ceea ce făcuse.

Profit de faptul că am amintit de formule ca să subliniez încă o dată cît de dificil este să exprim ceea ce doresc. Iată, să luăm una dintre cele mai simple formule. *Eaptmi//ddptva??—/pv.* Îmi dau seama că ea conţine simboluri şi valori arbitrare, a căror explicare ar necesita volume întregi. Pe de altă parte, nu numai simbolurile prin care reprezentăm diferite mărimi fizice în formule matematice ar trebui explicate, ci şi acele mărimi, pentru că ele reprezintă mai puţin nişte atribute ale materiei, cît nişte concepte mai mult sau mai puţin filosofice, atribuite de noi materiei. Ca atare, o altă civilizaţie va avea nu numai altfel de simboluri, dar s-ar putea să aibă alte mărimi prin care să definească materia, avînd în vedere multitudinea de caracteristici ale acesteia.

Deci, după ce omul nostru a schimbat mersul timpului, evenimentele s-au desfăşurat în continuare de parcă timpul n-ar fi fost afectat. Oamenii se năşteau, iubeau, munceau, mureau… Cursul vieţii nu se modificase. În nici un fel.

Totuşi, ceva tot se schimbase.

Începuseră să apară idei uitate de mult, conflicte bizare şi manifestări de solidaritate între grupuri care nu mai aveau de multă vreme nimic în comun. Mai mult, firea oamenilor părea a se fi transformat profund, emoţiile deveniseră mult mai puternice şi mai exteriorizate, violenţa devenise o formă de manifestare a acestor emoţii, iar societatea – atît de liniştită şi concesivă pînă atunci – devenise peste noapte intransigentă şi intolerantă. Anumite lucruri, care fuseseră acceptate de mult de toată lumea, au fost condamnate public, iar unele persoane s-au văzut subit supuse oprobriului public.

În cele din urmă, au reapărut nişte forme de manifestare socială care fuseseră considerate perimate cu veacuri în urmă: *partidele*, iar viaţa socială a fost dată peste cap.

Lucrurile nu s-au oprit aici. De la violenţa verbală s-a trecut la violenţa fizică, diferite grupări au început să maltrateze indivizii ale căror opinii nu coincideau cu ale lor. Victimele s-au grupat, la rîndul lor, şi au început să riposteze. S-a ajuns la înfruntări sîngeroase, soldate cu numeroşi morţi şi răniţi. Conflictele s-au extins iute pe tot globul, devenind tot mai violente şi mai sîngeroase.

Practic, omenirea ajunsese aşa cum fusese înainte de *Era Armoniei.* Adică aşa cum fusese în urmă cu cîteva sute de ani.

Abia atunci omul nostru şi-a dat seama că reuşise cu adevărat în acţiunea sa şi că inversase mersul timpului. Numai că nu în totalitate. Omenirea nu revenise la starea în care se aflase cu cîteva sute de ani în urmă decît din punct de vedere moral. Din punct de vedere ştiinţific şi tehnologic, continua să progreseze.

Abia atunci a aflat/şi-a dat seama/a descoperit că timpul nu-i un vector simplu, ci o sumă de vectori, fiecare cu trăsături proprii. Timpul, aşa cum îl sesizăm noi, este direcţia generală dată de însumarea acelei imensităţi de vectori, unii cu valoare mare (precum dezvoltarea universului), alţii de valoare mică (vectorul dezvoltării individuale). Dar fiecare se manifestă distinct, la scara sa. Chiar dacă sensul de dezvoltare a universului fusese modificat, iar extensia acestuia încetase şi începuse faza de regresie spre atomul iniţial/final, vieţile oamenilor se desfăşurau normal, conform sensului stabilit de vectorul genetic.

Abia după toate acestea omul nostru şi-a dat seama că ar fi trebuit să acţioneze asupra acestor vectori de timp personali, nu asupra timpului universal. A intenţionat să intervină iute şi să corecteze eroarea făcută, dar n-a mai avut timp. Războaiele locale se transformaseră în război planetar, iar oraşele principale au fost distruse, cu laboratorul de intervenţie temporală cu tot.

Evident, după ce omenirea va reveni la barbarie, va uita cunoştinţele ştiinţifice şi va trebui să la redescopere, într-un viitor îndepărtat. Acelor oameni ai viitorului mă adresez.

Mesajul meu este simplu şi clar: datorită intervenţiei omului despre care v-am vorbit, veţi descoperi lucruri măreţe şi periculoase. Dar mentalitatea voastră va regresa continuu, iar descoperirile tehnice vor fi un pericol pentru existenţa voastră. Nu aveţi decît o singură salvare: să interveniţi din nou asupra timpului şi să readuceţi vectorul dezvoltării morale la adevăratul lui sens…

AMINTIRI DESPRE ÎNCEPUTURI

Tănase trimise uşor mingea lui Spirea. Acesta sprintă pe dreapta, apoi îl simţi pe Gabi Maghiran undeva, în faţă, liber – dar neatent, ba char un pic în ofsaid. Ţinu balonul şi continuă să alerge. Fundaşii năvăleau spre el, cu gîndul să-l radă fără menajamente. Spirea nu prea ştia ce să facă, evenimentele se precipitau, trebuia să se hotărăscă iute, mai putea să păstreze mingea maximum trei secunde. Apoi îşi dădu seama că Victor venea tare din urmă, spre centru, iar goana apărătorilor adverşi către el, Spirea, îi crease lui Victor un culoar perfect.

Nu mai zăbovi şi-i aruncă iute balonul, lobîndu-l peste adversari. Îi căzu minunat, pe stîngul, cum îi convenea, iar Victor Tociu îl lovi cu sete şi-l expedie direct în poartă.

În timp ce tribunele explodau – la propriu şi la figurat, pentru că, pe lîngă urale se foloseau şi petarde – Spirea ajunse la concluzia că meciul fusese jucat. Mai rămăseseră douăzeci de minute, dar adversarii erau demoralizaţi, nu-şi închipuiau că mai pot înscrie trei goluri, ca să intre în prelungiri.

Bun. Trebuie să fim prudenţi, să nu-i lăsăm să marcheze, ca să nu capete subit o încredere neaşteptată în steaua lor, îşi zise Spirea, făcîndu-le semn băieţilor să se strîngă lîngă el, să discute strategia pentru următoarele minute.

Reuşiră să controleze meciul în continuare, iar cînd arbitrul fluieră – după o veşnicie şi un sfert de oră – sfîrşitul partidei, Claudiu Spirea se simţi copleşit de emoţie şi bucurie. De fericire. A lui şi a celorlalţi din teren. Dar, mai ales, de cea a zecilor de mii de suporteri care-şi rupseseră de la gură şi veniseră să-i susţină în finala Campionatului Mondial.

Urmară ore dificile: interviuri, declaraţii oficiale, politicieni care-şi trăgeau capital politic afişîndu-se cu învingătorii, impresari care căutau să plaseze contracte avantajoase în primul rînd pentru ei, fani sinceri şi gălăgioşi…

Trecură toate momentele obositoare, urmară cele din ţară, cu primirea fastuoasă, delirantă chiar, de pe aeroport, recepţii oficiale la preşedinţie, guvern, parlament, invitaţii la tot felul de posturi de televiziune…

Chestii cu mult mai obositoare decît meciurile în sine. Dar la care se aşteptaseră cu toţii, ştiau că nu le puteau refuza, făceau parte din ritualurile nescrise pe care le respecta întreg poporul.

Abia după ce se termină tot balamucul, deci cam la o săptămînă după întoarcerea în ţară, Claudiu Spirea avu timp pentru lucrul pe care şi-l dorise cel mai mult: să-l viziteze pe doctorul Frînculescu. Omul căruia îi datora succesul. Omul care-i fusese ca un părinte, dar care nu voia publicitate şi

scandal, care dorea să fie ignorat de oficialităţi şi de marele public. Avînd doar satisfacţia platonică a contribuţiei majore la victorie, contribuţie ignorată de toţi.

Claudiu aşteptă să se potolească vînzoleala din hotel – urma să plece a doua zi de dimineaţă la ţară, la părinţi, lîngă Babadag, şi pretinsese că vrea să se culce devreme, ca să fie lăsat în pace. Apoi, după ce luă sacoşa în care pusese cadourile pentru doctor şi pentru doamna Frînculescu – lucruri nu prea scumpe, dar de bun gust, care le vor face plăcere – ieşi pe uşa laterală, care nu numai că-i permitea să nu fie remarcat de toți gură-cască din hol, dar îl duse chiar lîngă staţia de taxi. Urcă iute într-o maşină şi spuse unde voia să ajungă.

În timp ce taxiul se tîra prin traficul aglomerat, Claudiu Spirea retrăi momentele din trecut care-i marcaseră viaţa. Îşi aminti de clipa în care fusese acostat, la un antrenament, de un bărbat în vîrstă, cu ochelari cu ramă groasă şi lentile ca nişte lupe, care-i urmărise jocul aproape o oră. Îl cunoştea, era doctorul Frînculescu, psihologul şcolii, care-i supunea periodic unor teste ciudate pe toţi elevii, nu numai pe cei de la clasele de forbal.

Se simţea stingher în şcoală, departe de familie şi prieteni. Mai mult, dacă la el acasă era marea vedetă locală, puştiul cu un viitor strălucit, aici, la liceul sportiv, existau cel puţin încă douăzeci de indivizi la fel de talentaţi şi vreo zece care-l întreceau cu mult. Înţelesese că trebuia să muncească din greu, dar progresele erau mici, uneori îl bătea gîndul să se întoarcă acasă şi să se mulţumească a fi vedeta campionatului judeţean, fără responsabilităţi, fără ambiţii exagerate, dar fericit şi cu o viaţă normală.

Doctorul îl invitase în cabinetul lui. Se dusese fără să-şi facă nici o grijă, crezuse că-i vorba de un test obişnuit. Frînculescu scosese un pachet de cărţi ciudat, alcătuit din şaizeci de cartoane cu aspect obişnuit, dar care conţinea doar doiari, treiari, pătrari, cinciari şi şesari. Toţi de cupă.

Doctorul îi ceruse să se concentreze şi să încerce să spună ce carte se afla deasupra pachetului. Claudiu spusese ce-i trecea prin minte, iar medicul noatase răspunsurile lui într-un caiet gros, cu coperte pînzate, după care ridicase cartea aflată peste celelalte şi o trecuse şi pe ea în registrul lui.

După un timp, Frînculescu schimbase testul. Ridica o carte din pachet, o ţinea în faţa ochilor săi, dar cu spatele spre băiat, ca acesta să nu-i poată vedea valoarea. Claudiu trebuia să ghicească tipul cărţii. La început răspunsese la nimereală, apoi avusese impresia că-i sufla cineva un răspuns şi, lăsîndu-se în voia unui impuls de moment, ţinuse seama de sugestia aceea, venită de nu se ştie unde.

Apoi Frînculescu trecuse la un altfel de test. Pe un birou se găsea un calculator pe monitorul căruia apăreau, la intervale de cinci secunde, cărţi de joc, asemănătoare celor pe care le folosiseră anterior. Doctorul întorsese monitorul cu faţa spre perete, astfel încît nici Claudiu, nici el să nu poată vedea ecranul. Îi ceruse băiatului să spună ce carte fusese afişată.

Schimbarea cărţii de joc era semnalizată de un ţiuit slab, iar înşiruirea cărţilor ce fuseseră afişate se memora într-un fişier.

După ce treminaseră testele, doctorul îi mulţumise şi-i ceruse să vină a doua zi ca să-i comunice rezultatul.

Se dusese, mai mult din datorie decît din curiozitate, iar doctorul îi explicase:

— Am remarcat la tine o oarecare previziune în joc. Parcă ai fi știut cu o clipă înaintea adversarului ce avea de gînd să facă. Am vrut să verific despre ce-i vorba. Testele arată ceva interesant: nu ai fost în stare să ghiceşti aproape niciodată ce carte se afla deasupra pachetului, nici n-ai depăşit media statistică în privinţa şirului de cărţi extrase aleatoriu de calculator. În schimb, atunci cînd mă uitam întîi eu la o carte, ştiai de fiecare dată ce carte am în mînă. Asta înseamnă că nu eşti în stare să prevezi viitorul, dar ai capacităţi telepatice extrem de dezvoltate. Într-un joc precum fotbalul, lucrul ăsta îţi poate folosi foarte mult. Ai putea să cunoşti intenţiile adversarilor şi ale coechipierilor, deci să te foloseşti de aceste cunoştinţe. Să dai pase ce vor fi aşteptate şi valorificate, să interceptezi pasele adversarilor, să te fereşti de atacuri violente… Bineînţeles, toate acestea nu-ţi vor folosi prea mult fără o pregătire fizică şi tehnică pe măsură. În plus, talentul tău de telepat nu-i educat, îl foloseşti mai mult din întîmplare. Iar el se manifestă la meciurile din şcoală, unde numărul celor din jurul tău este mic. Cînd te vei afla pe un stadion cu mii, chiar zeci de mii de spectatori, năvala gîndurilor lor te va zăpăci. Mai mult, nu ştii încă să citeşti gîndurile celor care vor avea efect imediat asupra jocului tău. Degeaba vei şti că portarul advers nu-i atent, dacă nu cunoşti intenţiile fundaşului care te atacă. Trebuie să-ţi educi talentul, dacă vrei să-ţi fie de folos. Iar eu te voi ajuta.

Și îl ajutase. Fără să ştie nimeni. Fără să afle nimeni de talentul lui. Claudiu avusese o carieră extraordinară ca fotbalist, ajunsese în echipe de club puternice, cu care cucerise multe trofee de prestigiu. Iar acum, cu echipa naţională, cucerise trofeul suprem şi, ca de fiecare dată cînd venea în ţară, simţea nevoia să-i mulţumească încă o dată doctorului pentru ceea ce făcuse pentru el.

Taxiul opri în faţa unei case frumoase, acoprite de iederă, dintr-un cartier liniştit, decent. Claudiu Spirea coborî, plăti şoferului şi sună la uşă. Îi deschise doamna Frînculescu, care se lumină la faţă văzîndu-l.

— Intră, dragul meu. Ne bucurăm că nu ne-ai uitat.

Îl conduse în sufragerie, unde doctorul discuta cu mai mulţi musafiri, cu paharele în mîini. Nimerise în mijlocul unei sărbători de familie, îşi zise stînjenit Claudiu. Apoi, după ce privi atent în jur, descoperi că oaspeţii erau colegii săi din naţionala de fotbal.

Abia atunci îşi dădu seama cît de mare fusese contribuţia doctorului la cîştigarea cupei mondiale.

REFLEXE

1. GRAYDAMPERS, TEXAS. 12 mai 1871

Băltoacele lăsate de ploaia din ajun se uscaseră. Soarele supsese, ca un burete, toată apa din pămînt. Strada principală arăta la fel de prăfuită ca de obicei.

Un cîine fără stăpîn se plimba leneş, toropit de căldură.

Rufus McLean stătea pe veranda prăvăliei, căţărat pe un butoi cu făină. Rezemat de peretele din scînduri. La umbră. Cu pălăria trasă pe frunte.

Se uita după cîine, fără interes. Să treacă timpul.

Orele amiezii erau cele mai plicticoase. Se scurgeau cel mai încet. Ca întotdeauna cînd nu aveai nimic de făcut.

Dimineaţa, în zori, pe răcoare, ieşea din oraş (dacă puteai numi oraş cele cîteva magherniţe din scînduri şi tablă) şi se antrena cu conştiinciozitate. Avea ambiţii mari şi-şi impusese un regim de viaţă auster. Exerciţii îndelungate, atît fizice, cît şi de îndemînare. Nu bea decît ocazional, se ferea de orice fel de excese. Trebuia să fie mereu în formă.

Nu ajunsese încă la nivelul de pregătire care să-i permită să iasă în lume. Dar nu mai avea mult... Cîteva luni de trudă.

Alături, tolănit în balansoar, şeriful Edmund Tubb sforăia încet. Parcă neîndrăznind să tulbure liniştea. Mack trebăluia prin prăvălie, mişcîndu-se exagerat de lent.

De undeva, de dincolo de marginea aşezării, din cîmpul acoperit cu iarbă înaltă, ce se înverzise un pic în urma ploii (poate nu-şi schimbase culoarea, fusese doar spălată de praful cenuşiu ce acoperea totul) se auzeau chemări stinse de găinuşe de preerie, subliniind şi mai mult liniştea apăsătoare, ameninţătoare.

Rufus se pomeni gîndind că trăise, cu cîţiva ani în urmă, pe front, sentimentul acesta bizar al premoniţiei unor evenimente ce urmau să izbucnească brusc, neanunţate de nimic. Reuşise să se înroleze abia în ultimele luni ale războiului, cînd nu mai stătea nimeni să verifice dacă împlinise cu adevărat optsprezece ani. Avusese partea lui din mizeria conflictului civil, dar scăpase ca prin minune. De altfel, nu participase atunci pentru prima oară la o luptă. Ucisese un om cînd abia împlinise zece ani. Un kiowa... Convoiul de căruţe cu care călătoreau spre vest fusese atacat în zori de indienii porniţi pe măcel. Luptaseră toţi, şi femei, şi copii. El încărcase puşca tatălui său, pînă cînd acesta căzuse, doborît de-o săgeată. Apoi pe a mamei, care se grăbise să ia locul soţului ucis. Cînd se prăvălise într-o parte, atinsă de-un glonţ, băiatul apucase carabina grea şi

se înălţase pe marginea coviltirului, ochind cu grijă siluetele ce goneau călare în jurul căruţelor. Reculul armei îl aruncase la pământ, dar şi indianul se prăbuşise de pe cal.

Crescuse în atmosfera violentă a colonizării spaţiilor întinse, învăţase vicleşugurile comanşilor şi apaşilor, cunoscuse teroarea aşezărilor mărunte, de fermieri paşnici, năpădite de cowboys beţi şi ajunsese la concluzia că în lumea aceea dură nu aveau posibilitatea supravieţuirii decît cei tari, fără milă, cu reflexe iuţi şi îndemînare deosebită în mînuirea armelor. Dorea să-şi facă un nume care să-i permită găsirea unor slujbe bine plătite. Şi o şansă în plus de supravieţuire, oferită de teama celorlalţi de a ataca un individ vestit pentru capacitatea lui de a se apăra.

Nu căutase niciodată pricină cuiva, dar, cînd fusese nevoie, nu ezitase să scoată arma. Şi-şi doborîse întotdeauna adversarul.

Acum, stînd pe verandă şi privind cîinele ce se mişca încet prin praful drumului, îşi amintea de clipele de relaxare de la marginea pădurii… Călăreţii texani îşi deşeuaseră caii şi se întinseseră pe iarbă, privind seninul azuriu. Atunci, în liniştea aceea, simţise că se va întîmpla ceva. Din reflex, îşi trăsese armele lîngă el. Iar cînd dintre copaci năvăliseră nordiştii, doborîse cu focuri bine ţintite duşmanii din apropiere. În timp ce pe cîmp se dezlănţuise masacrul… Fusese printre puţinii supravieţuitori care reuşiseră să scape prin tufărişuri.

Ce să se întîmple acum? se întreba Rufus, oarecum amuzat. Războiul se terminase de mult, comanşi şi apaşi nu mai călcaseră de ani de zile prin Texas, oraşul era prea mic şi prea sărac pentru a atrage vreo bandă de răufăcători.

Întoarse capul spre margine aşezării, spre drumul îngust ce ducea în depărtare. Orizontul părea nespus de aproape. Graydampers era aşezat pe un deal, pe pantă, iar marginea înălţimii se frîngea brusc la cîteva sute de yarzi de ultima casă. De acolo, de pe verandă, vedea doar drumul ce dispărea subit, furat de vale. Universul se reducea la un spaţiu restrîns, năpădit de praf şi căldură. Şi de linişte. Şi de toropeală…

Deodată, de pe marginea dealului ce acoperea orizontul atît de apropiat şi de diferit de cel real, invizibil, se ivi o siluetă.

Un călăreţ luminat din spate de soare. Se apropia de parcă-şi urmărea umbra. Venea de departe, probabil, sau nu se grăbea. Lăsase calul la pas. Copitele nu scoteau nici un sunet călcînd prin praful gros, iar sosirea aceea silenţioasă, neanunţată de nimic, avea ceva fantomatic.

Rufus trase deoparte, pentru orice eventualitate, cureluşa ce-i fixa pistolul greu în tocul de piele. Se gîndi să-i dea un cot lui Tubb, apoi îşi schimbă părerea. Venea doar un singur om, iar dacă se va lăsa cu încăierare, bătrînul şerif mai mult l-ar fi încurcat.

Străinul ajunsese aproape, intrase în oraş şi înainta pe strada pustie. Cîinele se ascunsese în vreun ungher, la umbră.

Călăreţul avea păr blond şi ochi albaştri. Ras proaspăt, de-i lucea pielea rozalie… Buza superioară rămăsese acoperită de-o mustaţă groasă, răsucită

cu grijă. Degaja o nonşalanţă aparentă sub care se ghicea uşor o duritate nemiloasă, o asprime contrazisă de obrazul nears de soare, ca de prunc.

Calul continua să înainteze cu acelaşi mers egal, de mecanism bine reglat.

Rufus avea impresia absurdă că străinul nu mergea la întîmplare, că avea un ţel precis: că-l căuta…

Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme bănuielile, blondul cu ochi de oţel îşi opri mustangul în faţa prăvăliei, descălecă lent, aruncă frîul cu o mişcare îndemînatică în jurul parului din faţa verandei şi spuse, fără să salute:

— Rufus McLean?

— În persoană, răspunse acesta, cu bunăvoinţă. Bine ai venit în Graydampers, străine! Cu ce-ţi putem fi de folos?

— Nu ştiu dacă-s binevenit! rînji blondul. Am auzit că eşti bun, McLean. Foarte bun… Nu-mi plac tipii despre care se vorbeşte. Nu-mi place ce se spune despre tine. Nu-mi placi nici tu! Ridică-te în picioare. Nu vreau să omor un om care nu se poate apăra!

Rufus auzea cuvintele fără să le priceapă înţelesul. Individul părea nebun. Oricum, după tonul lui îşi dăduse seama că se va lăsa cu moarte de om… Se ridică de pe butoi dintr-un salt şi, în timp ce trupul i se înălţa, mîna dreaptă coborî fulgerător spre mînerul pistolului. În clipa în care tălpile cizmelor atinseră podeaua de lemn a verandei, arma era scoasă din teaca de piele şi îndreptată spre omul din faţa lui. Acesta nu rămăsese nici el nemişcat, făcuse şi el o mişcare fulgerătoare spre şold. Cînd Rufus apăsă pe trăgaci, individul apucase deja să-şi scoată Coltul… Glonţulîl izbi în piept şi îl aruncă în pulbere ca pe o marionetă.

— Ce s-a întîmplat? bîigui Tubb, trezit de zgomotul împuşcăturii. Cine-i ăla? mai întrebă el, văzînd cadavrul.

— Nu ştiu… un nebun… Nici n-a spus cum îl cheamă. Voia să mă omoare…

***

Străinul nu avea acte sau vreo hîrtie care să-l identifice. Armele, calul şi şaua au fost luate de Mack. Pentru cheltuielile de înmormîntare. Pe piatra de pe mormînt a fost cioplită o inscripţie scurtă:

NECUNOSCUT
MORT DE GLONŢ
? – 1871

2. GRAYDAMPERS, TEXAS. 25 septembrie 1871

Rufus ieşea din magazinul lui Mack cu braţele încărcate de pachete. Îşi cumpărase haine şi încălţări noi. Şi cîteva cutii cu cartuşe. Avea bani să-i ajungă cîteva luni bune… Fusese angajat să asigure paza unui convoi de vite spre nord. Drum greu, prin arşiţă şi ploaie, odihnă puţină, sub cerul liber. Însă renumele lui începuse să funcţioneze, să genereze oferte de slujbe…

N-avea de gînd să facă nimic ilegal. Vremurile erau tulburi, convoaiele de căruţe ce se îndreptau spre vest sau turmele expediate în nord, unde se cumpărau cu bani buni, aveau nevoie de paznici pricepuţi. Poate, mai tîrziu, un post de şerif…

Căra pachetele gîndind încîntat că viitorul părea asigurat.

Totul era să-şi păstreze forma, să aibă reflexe mai iuţi decît duşmanii.

Dinspre marginea drumului se auzi un bocănit surd. Lovituri de copite potcovite pe pămîntul tare, din care umezeala toamnei timpurii îndepărtase praful.

Întoarse capul.

În aşezare pătrunsese în goană un călăreţ.

Se săltăe în şa, strigînd cu glas asurzitor:

— Rufus McLean! Ţi-a sunat ceasul de pe urmă!

McLean lepădă maldărul de haine în noroi şi scoase arma. Cînd călăreţul se întinse pe coama calului, îndreptîndu-şi carabina spre el, Rufus trase fără să ochească, dirijînd ţeava din instinct, din obişnuinţa mîinii. Nu avea nevoie să privească, pentru a şti că glonţul avea să lovească acolo unde îşi propusese. Mîna ţinea loc şi de ochi în asemenea momente.

Calul se opri, nechezînd. Călăreţul se prăbuşise în mocirlă, cu o gaură în mijlocul feţei.

Rufus îşi strînse lucrurile de pe jos, le curăţă cît putu şi se îndreptă spre hotel, fără să privească mortul.

Rămăsese doar viziunea vagă a unei figuri blonde cu ochi albaştri, care năvălea în galop…

3. GRAYDAMPERS, TEXAS. 17 februarie 1872

— Afurisit frig! bombăni Tubb, împleticindu-se pe treptele umede ale verandei. Să mergem să facem rondul ăla blestemat! Aşa, ca să fim cu conştiinţa împăcată… Crezi că iese cineva din casă pe o asemenea vreme?

Rufus dădu din cap. Chiar, cine să iasă din casă pe o astfel de vreme? Nimeni nu-şi aducea aminte să fi nins în nordul Texasului. Cel puţin de cînd se aşezaseră oameni albi pe aici. Adică de vreo patruzeci – cincizeci de ani…

Stratul de zăpadă nu era gros, dar nimeni nu se aşteptase la o iarnă atît de grea. Sigur, rondul trebuia făcut, pentru că aşa prevedea contractul cu

primăria. Alt motiv nu exista. Ce să se întîmple în Graydampers într-o noapte geroasă?

Mergeau de-a lungul şirului de case, verificînd dacă obloanele fuseseră trase şi uşile încuiate. Asta reprezenta grija principală a şerifului şi a noului său ajutor, Rufus McLean: să controleze dacă locuitorii nu uitaseră ceva, dacă nu mocnea vreun foc… Chestii de rutină. După ce terminau cu o latură a străzii, se întorceau pe cealaltă parte, verificînd aceleaşi lucruri. Iar rondul se termina.

Rufus, pătruns încă de noile responsabilităţi ce-i reveneau, se uita prin cotloane, să nu fi rămas pe-acolo vreun beţiv adormit. Cu gerul ăla, cine ştie dacă mai apuca dimineaţa…

Se opri brusc, cu piciorul în aer, făcîndu-i semn şerifului să stea locului.

Urechea lui, obişnuită să selecteze sunetele, să surprindă orice se abătea de la normal, identificase un clinchet inconfundabil: cineva trăsese piedica unei arme!

Se furişă prin întuneric, lipit de zidul din scînduri groase. Cu revolverul în mînă.

Privi după colţ şi văzu o siluetă neagră, cu mantie lungă şi pălărie înfundată pe cap. Cu Winchesterul pregătit…

— Aruncă arma şi ridică mîinile! şuieră el, cu vocea brusc răguşită.

Auzi, într-o fracţiune de secundă, scrîşnetul metalic al trăgaciului ce împingea percutorul. În aceeaşi clipă, trase şi se aruncă înapoi, la adăpostul zidului. Glonţul inamicului necunoscut izbi scîndura, în colţul clădirii, acolo unde se aflase el cu un moment înainte.

Apoi linişte.

Aşteptă un timp, împinse pălăria încet spre întunericul în care aştepta străinul. Nici o împuşcătură, nici o mişcare.

Privi după colţ cu grijă, gata să sară oricînd înapoi.

Silueta întunecată zăcea întinsă pe spate, cu braţele în lături. Carabina căzuse în zăpadă. Pălăria zburase undeva, în întuneric, lăsînd vederii pletele blonde.

— E al tău, Eddy, mîrîi Rufus şi plecă să-şi continue rondul.

4. GRAYDAMPERS, TEXAS. 3 iunie 1872

Soarele lumina puternic preeria. Plouase în toiul nopţii, o burniţă uşoară care spălase praful, iar dinspre cîmp venea miros suav de iarbă proaspătă şi flori.

Rufus stătea, ca de obicei, pe balansoarul din faţa oficiului şerifului. Tubb moţăia alături de el.

Cîinele traversa liniştit strada.

Timpul nu se mişca în Graydampers. Toate erau la fel, zi de zi.

Linişte şi pace…

Apoi, din senin, dincolo de muchea dealului începu să se ridice silueta unui călăreţ care se apropia în tăcere, ca o umbră în plină zi.

Rufus deveni brusc atent.

Ceva cunoscut… Repetitivitatea zilnică părea a fi întreruptă de o altfel de repetitivitate.

Călăreţul se apropia încet, în mersul egal, monoton, al calului. Ajunsese destul de aproape ca să-i vadă părul blond, ochii albaştri, obrajii roz, ca de copil, mustaţa groasă, răsucită cu grijă.

Rufus începu să simtă ceva ireal în ceea ce se întîmpla.

Recunoscuse figura… Nu putea fi adevărat.

Străinul opri în faţa clădirii, descălecă, aruncă frîul, cu o mişcare îndemînatică, în jurul parului din faţa verandei. Apoi spuse, fără să salute:

— Rufus McLean?

— Da, bîigui tînărul, cuprins de o teroare indescriptibilă.

Visa. Asta era singura explicaţie posibilă. Celebrul coşmar al pistolarilor. Cel în care morţii vin să lupte iar. Fără să-şi dea seama ce face, îşi eliberă patul pistolului din cureluşa ce-l ţinea în toc. Trebuia să-l împuşte din nou.

Străinul continuă calm, fără să bănuiască gîndurile ce-l frămîntau pe Rufus:

— Am auzit că eşti bun, McLean! Foarte bun! Nu-mi plac tipii despre care se vorbeşte. Nu-mi place nici ce se spune despre tine!

Rufus nu mai aşteptă continuarea. Trase de la şold, fără să se ridice de pe balansoar.

Străinul abia apucase să pună mîna pe armă.

Se prăbuşi încet, lent, într-o mişcare grotescă, fără sfîrşit…

Iar Rufus începu să urle, sperînd să se trezească.

5. USEVA

— Cum a fost?

— Prost. Idioţii au trimis un individ identic cu cel care fusese prima dată. Ca şi în celelalte cazuri, de altfel. Însă al doilea a fost nimerit în figură, al treilea a fost ucis pe întuneric, iar McLean nu şi-a dat seama de nimic. Pe ăsta l-a văzut în plină zi… Am crezut că o să aibă un atac de cord. Şi-a revenit însă la timp şi ne-a curăţat trimisul înainte ca acesta să apuce să scoată arma.

— Ce tîmpenie! De aici încolo o să fie bănuitor… o să-şi ia măsuri de apărare… Ţi-am spus că nu trebuie să remarce nimic! Acum ce-o să faci?

— Deocamdată, nimic. McLean a dispărut din Texas. O să văd ce-o să fac abia după ce-o să-i dăm de urmă…

— Bine. Să mă informezi cînd îl găsiţi.

6. COTTON FIELD, ALABAMA. 5 aprilie 1873

Avantajul cătunului din lut şi paie consta doar în ieftinătatea traiului. Cu banii pe care-i avea, putea s-o ducă încă un an. Încolo, mizerie, praf, duhoare, păduchi, muşte, purici. Mîncare proastă, băutura la fel... Sărăcie mare...

Rufus se întreba dacă avea rost să mai rămînă acolo. Mai devreme sau mai tîrziu, banii aveau să se termine. O să fie silit să iasă din ascunzătoare.

Continua să se antreneze ca altădată. Însă ce rost avea să se menţină în formă, dacă intenţiona să se ascundă toată viaţa? Se cutremură, amintindu-şi cum fugise îngrozit din Graydampers. Nu-i era frică de cei vii. La urma urmei, omul are doar o viaţă. Însă cei morţi...

Totuşi, de atîta vreme nu-l căutase nimeni... Începuse să se liniştească şi să judece mai limpede. Nu puteai să te ascunzi de puterile întunericului. Faptul că nu fusese descoperit pînă atunci dovedea că aceia care-i doreau moartea erau oameni obişnuiţi. Ce aveau cu el? Dumnezeu ştia. Se speriase ca un prost. Ce dacă semănau? Poate fuseseră fraţi. În vreun fel, stîrnise mînia unei familii ai cărei membri veneau pe rînd să-i răzbune pe cei căzuţi.

Da, aşa se petrecuseră lucrurile!

Într-un acces de optimism, decise să meargă la prăvălie, să se intereseze cînd trece prima diligenţă. Să plece din fundătura asta pînă nu se ţicnea de-a binelea...

Pe străzi, o mulţime de negri în zdrenţe, care-l priveau cu o indiferenţă sub care se citea teama. Oameni sărmani. N-aveau nevoie de necazuri...

— Domnu' Rufus!

Se întoarse.

Un negru solid, într-o uniformă ponosită de soldat unionist. Cu o puşcă în mînă...

Rufus simţi că se terminase cu liniştea lui.

— Am auzit că sînteţi bun... Tare bun... Că aţi luptat în armata Confederaţiei. Am omorît o grămadă de indivizi din sud cu arma asta. Mi-ar plăcea să mai curăţ unul.

Rufus sesiză că în jur de aşternuse tăcerea. Văzu soldatul ridicînd puşca. Smulse pistolul din teacă, rupînd cureluşa, şi-l împuşcă pe negru în burtă.

Lunganul scăpă arma, îşi duse mîinile la pîntece şi se prăvăli.

În jur izbucniră ţipetele îngrozite ale femeilor.

McLean văzu diligenţa în faţa prăvăliei şi fugi spre ea. Se aruncă pe capră, lîngă vizitiul care tocmai dădea bice cailor. N-avea nevoie de bagaje. Nu-l interesa unde mergea. Numai să dispară cît mai repede de acolo...

Noroc că avea banii la el.

7. SAN POVERITO, NEW MEXICO. 1 august 1873

Cîrciuma era plină de fum şi duhnea a sudoare, a mîncare sleită şi a băutură trezită.

Într-un colţ, un grup de muzicanţi chinuiau nişte chitare şi cîteva trompete, urlînd cu disperare ceva despre Guadalajara.

Rufus stătea la o masă, cu paharul de whisky neatins. Nu venise să bea, ci să joace. Avea nevoie de bani. Indivizii care hălăduiau prin orăşelul ăsta de frontieră cîştigau enorm de pe urma contrabandei, a trecerii cailor furaţi de o parte sau cealaltă a graniţei… și din alte afaceri la fel de legale. Se simţeau onoraţi să joace cu un gringo. Nu avea nevoie să trişeze. Doar să fie atent şi să nu se lăcomească. Un cîştig modest zi de zi îi acoperea cheltuielile şi nu trezea invidia nimănui.

Ţinea cărţile în mîna stîngă, filîndu-le cu grijă.

Obişnuinţa îl făcuse să se aşeze cu spatele la perete.

Mîna dreaptă aluneca, din cînd în cînd, spre tocul pistolului.

Privi iute cărţile, apoi le strînse. Perechi de valeţi cu decari. De roşu. Mîna mortului, cum i se zicea. Cărţile pe care le avusese Wild Bill Hickok, atunci cînd fusese împuşcat pe la spate… Ce gînduri sumbre! Ridică privirea, să observe figurile partenerilor. Tocmai la timp să vadă că pe uşa cîrciumii intrase un mexican înalt, cu un sombrero imens şi un *serapè* în dungi.

Străinul se opri în faţa lui. Îşi ţinea mîinile ascunse sub poncho.

— Senor McLean? Am auzit că sînteţi bun… Foarte bun…

Rufus îl împuşcă pe sub masă.

Glonţul îl izbi pe lungan în gît. Individul rămase o clipă în picioare. Cît să scape din mînă un pistol greu, ce fusese ascuns sub poncho.

Apoi se prăvăli peste cărţile întinse pe postavul verde.

8. NEW ATHENA, OKLAHOMA. 3 ianuarie 1874

Sărbătorile de Crăciun fuseseră frumoase… Ca şi cele de Anul Nou. Dar trecuseră. Oricum, nu mai avusese de mult timp parte de împăcarea aceea deosebită pe care o aduce ziua naşterii Domnului, urmată aproape imediat de cea a naşterii unui alt an.

Familia Adams era cumsecade şi generoasă. Lucra pentru ea de trei luni şi se împăca bine şi cu patronii, şi cu tovarăşii de muncă. Se sculau în zori, călăreau pînă la păşuni, verificau dacă turmele erau la locul lor, dacă nu

lipsea vreo vită… Uneori erau nevoiți să le adune, dacă fuseseră împrăştiate de viscol. O dată hăituiseră o pumă care sfîşiase cîţiva viţei. Altă dată fugăriseră o ceată de hoţi, prinseseră unul şi-l spînzuraseră…

O viaţă aspră, grea, dură, dar plăcută, demnă de un bărbat. Şi, mai ales, nu era singur. Camarazii îl acceptaseră. Unii auziseră de el şi-l priveau apreciativ cînd se antrena în zori, înainte de începerea zilei de lucru.

— Rufus! îl trezi din visare chemarea lui Stockton, şeful angajaţilor. Vreau să te rog ceva.

— Da, domnule, cu plăcere, se grăbi să-i răspundă Rufus.

Stockton se purtase întotdeauna atent, politicos. Îi recunoştea valoarea, avea grijă să nu-l jignească, dar nu-l favoriza. Exact ce-şi dorea McLean.

— Băieţii sînt cam mahmuri… Tu n-ai băut… N-ai vrea să verifici turmele singur? Dacă observi ceva deosebit, te întorci imediat şi vedem ce facem…

— Sigur, domnule.

Calul păşea sigur pe zăpada subţire, prin care ieşea iarba încă verde. Fornăi brusc, nervos. Simţise ceva…

Rufus trase carabina din învelitoarea de piele şi o rezemă de şa. Se apropie încet de copaci.

Printre trunchiurile negre se zărea o siluetă întunecată…

Apoi, dintre arbori, se ivi un bărbat cu Winchesterul pregătit.

— Rufus McLean? Te caut de mult. Am auzit că eşti bun…

Rufus trase imediat, ţinînd puşca într-o singură mînă. Individul solid, cu păr grizonant, se prăbuşi în zăpadă, în timp ce din ţeava armei pe care o strîngea în pumn se scurgea încet un fir de fum…

Calul lui Rufus păru că se împiedică, începu să se prăvălească într-o parte… Rufus apucă să-şi tragă picioarele din scări şi să sară din şa.

Glonţul individului atinsese animalul în cap…

Puţin mai sus, gîndi Rufus, şi se termina cu McLean.

9. VICTORIA, MONTANA. 17 octombrie 1874

Nebunia războiului vitelor era în toi cînd Rufus ajunsese în Victoria. Rămăsese deoparte, fără să se amestece în treburi care nu-l priveau. Strînsese bani buni cît lucrase pentru Adams… Crezuse că acolo, în pustietate, n-o să-l caute nimeni. Cînd l-a anunţat Stockton că în oraş apăruse un tip ciudat, cu pălărie cu calotă turtită şi boruri largi, care se interesa unde-l poate găsi pe celebrul Rufus McLean, cel căutat preferase

să-şi ia banii şi să plece. Descoperise, fără plăcere, că patronii păruseră încîntaţi.

Acum pierdea vremea, aşteptînd să se sfîrşească luptele dintre fermieri ca să-şi caute o slujbă. Nu pentru că ar fi avut nevoie de bani, ci pentru că-i plăcuse camaraderia deschisă, sinceră, fără fasoane, a crescătorilor de vite. Dacă ar fi vrut bani, nu avea decît să accepte ofertele care i se făceau zilnic. De a împuşca pe cineva… Lucru care nu se potrivea cu ceea ce gîndea.

Într-o seară, în timp ce cina singur în restaurantul hotelului, se trezi cu o delegaţie care se îndrepta solemn spre masa lui: şeriful, primarul și vreo cinci dintre proprietarii bogaţi din vecinătate.

— Domnule McLean, vrem să-ţi facem o propunere. Sperăm să nu te simţi jignit, spuse primarul, rămînînd în picioare. Am hotărît să punem capăt încăierărilor care fac prăpăd în ţinutul nostru. Toţi fermierii au acceptat soluţii de compromis, în afară de Jellowstone. Nebunul şi-a strîns o ceată și a ameninţat că mîine în zori vine să dea foc oraşului. Avem nevoie de oameni. Buni. Îţi oferim o funcţie temporară de ajutor de şerif. Două sute de dolari. Poate nici nu se ajunge la luptă. Dacă se află că Rufus McLean e alături de noi… I-am telegrafiat guvernatorului, care a făgăduit să trimită armata… Însă mîine dimineaţă sîntem singuri. Vii?

Rufus îi privi îndelung. La urma urmei, asta îşi dorise, nu? Să fie celebru, să i se ofere slujbe bine plătite în care îşi risca viaţa, dar nu încălca legea.

În zori, cu steaua de metal atîrnată de vestă, cu pistolul la şold şi carabina în mînă, era în stradă, alături de şerif şi cei vreo zece oameni trimişi de fermieri.

Cînd se auzi galopul sălbatic al hoardei ce năvălea, ajutoarele se împrăştiară prin adăposturile pregătite din timp, ţinînd sub ameninţarea armelor drumul.

Şeriful Jones şi Rufus rămaseră în mijlocul străzii, gata să ţîşnească şi ei în locuri ferite, dacă ar fi fost nevoie.

Călăreţii se apropiau în goană. Opriră brusc, strunindu-şi caii. Unul dintre ei se desprinse din grup şi înaintă încet, cu mîinile la vedere. Un tip înalt, brunet, cu mustăcioară subţire, parcă desenată cu un creion. Şi pălărie cu calotă turtită, dar boruri largi.

— Nu-i nevoie să moară oameni nevinovaţi, strigă el de departe. Am auzit că McLean e cu voi. Dacă nu-i e frică să mă înfrunte…

Rufus nu răspunse. Celălalt continuă:

— Dacă mă învinge, oamenii mei se retrag, iar domnul Jellowstone acceptă compromisul. Vă ajunge?

Şeriful îl privi întrebător pe Rufus. În ochii lui lucea o rugăminte mută, o speranţă ivită pe neaşteptate… Rufus oftă şi-i întinse carabina. Apoi păşi încet spre călăreţ.

Acesta descălecă şi-i ieşi în întîmpinare, rînjind:

— Am auzit că eşti bun, McLean… Foarte bun…

Rufus se aruncă într-o parte, scoţînd pistolul şi trăgînd în timp ce plonja. Simţi că-i zboară pălăria de pe cap. Îl văzu pe brunet frîngîndu-se în două, căzînd în genunchi, izbind caldarîmul cu fruntea. Călăreţii din spatele lui şuşotiră ceva, apoi îşi întoarseră mustangii şi dispărură în goană.

Rufus se ridică încet, de parcă ar fi avut un sac în spate. Jones se apropie, culese pălăria de jos şi i-o întinse, cu un zîmbet ciudat.

Calota fusese găurită de glonţ…

10. ÎNTRE TWOSTONE ŞI BOLLERITTO, ARIZONA.
10 noiembrie 1875

Diligenţa gonea pe drumul pustiu, stîrnind un nor de praf. Vehiculul greu, tîrît de trei perechi de cai, fugea parcă îngrozit de ideea că, de-ar încetini ritmul, valul de pulbere galbenă l-ar ajunge din urmă şi l-ar îngropa pentru vecie.

Rufus stătea pe capră, alături de vizitiu, cu legătura de la gît înfăşurată peste nas şi gură. După ce plecase din Montana hoinărise de colo-colo, fără să stea prea mult într-un loc. Se ferise de încăierări. Ocolise aşezările importante. Pînă găsise slujba asta de însoţitor de diligenţă. Bine plătită şi fără riscuri prea mari. Banii sau valorile nu se trimiteau cu diligenţa, ci cu convoaie speciale, păzite de armată. Iar indienii se potoliseră.

Cea mai mare parte a drumului străbăteau suprafeţe netede. Un avantaj şi un dezavantaj. Avantajul de a vedea de departe dacă-i pîndeşte cineva. Dezavantajul că nu aveau unde să se adăpostească…

Dacă ar fi fost atacaţi, nu le rămînea decît să gonească din răsputeri spre staţie, sperînd să găsească acolo ajutor.

Dar pînă acum nu se întîmplase nimic deosebit.

Oricum, Rufus privea atent în toate părţile. În timp ce diligenţa gonea, gonea…

În faţă se întindea cîmpul plin de iarbă măruntă, rară, uscată. Nu plouase de mult. Soarele încingea praful, vălurind lumina către orizontul îndepărtat.

Rufus clipi neîncrezător. Undeva, în faţă, la o distanţă greu de apreciat, se zărea un călăreţ. Singur. Aştepta răbdător…

— Avem vreun pachet pentru cineva? îl întrebă el pe vizitiu.

— Nu. De ce?

— E un om în drum… M-am gîndit că-i un fermier din vecinătate. Poate s-a gîndit să nu mai meargă pînă în oraş…

Pentru orice eventualitate îşi armă carabina şi rămase cu ea în mînă. Vizitiul îl privi cu coada ochiului, iar Rufus îi făcu semn să oprească.

Bărbatul de pe capră trase din răsputeri de hăţuri, împingînd, în acelaşi timp, cu genunchiul în pîrghia frînei. Caii îşi reduseră viteza treptat, iar diligenţa alunecă pe stratul gros de colb pînă în faţa străinului.

Acesta părea un fermier oarecare, în haine ponosite de lucru. Însă avea, remarcă Rufus, un pistol bun.

— Rufus McLean? se interesă străinul, cu voce răguşită.

— Da, mormăi cel interpelat. Ce doreşti?

— Am auzit că eşti bun… Foarte bun…

Rufus nu mai aşteptă continuarea. Îndreptă carabina spre călăreţ şi apăsă trăgaciul. Străinul se mişcase şi el cu iuţeală.

Rufus se pomeni aruncat de pe capră. Simţi o durere puternică în piept… Rămase un timp în praf. Durerea devenea tot mai ştearsă… Nu venise încă vremea călătoriei de pe urmă… Duse mîna spre locul ce-l ardea şi întîlni emblema din metal a companiei de transporturi. Glonţul străinului se turtise de ea…

11. TRES MUJERES, NEVADA. 5 februarie 1876

Tres Mujeres nu era un oraş. Nici măcar un sat. Doar un loc pe care se întinsese sumedenia de corturi ale căutătorilor de argint. Locul nu fusese ales bine. În vecinătate nu se găseau zăcăminte bogate. Dar acolo unde argintul era din belşug se grăbiseră alţii, mai pricepuţi, mai norocoşi…

Rufus îşi găsise aici o ascunzătoare bună. Se strecurase fără greutate în mulţimea de aventurieri pentru care numele nu avea nici o importanţă. Nu-şi putea schimba accentul sudic, dar îl obliga cineva să-şi strige numele pe toate cărările? Cine să bage în seamă un pîrlit de texan, Adam Johnson, care nici măcar nu umbla înarmat?

Găsise un petic de pămînt pe care nu-l reclamase nimeni şi-şi făcea de lucru din zori pînă-n asfinţit. Nu agonisea mare lucru, dar nu asta căuta. Îl îngrijora faptul că era căutat, că în ultimele lupte scăpase ca prin urechile acului… Indivizii care veneau după el erau din ce în ce mai buni. Aproape de nivelul lui…

După ce săpase un timp pe urma unei vinişoare de metal, cărase minereul lîngă rîu, să-l zdrobească şi să-l spele. Apa era murdară, mile întregi de mal se transformaseră în locuri de sortat şi curăţat minereul sărac.

Se aşezase pe o stîncă şi se odihnea la soare, cu cazmaua scurtă lîngă el. Dacă o să continue în ritmul ăsta, degetele îşi vor pierde flexibilitatea, pielea se va bătuci… Mîinile se vor transforma în butuci greoi, care nu vor mai putea mînui pistolul, oricît de rapide i-ar rămîne reflexele.

Închisese ochii, lăsîndu-se cuprins de căldura razelor ce nu căpătaseră încă puterea amiezii.

Simţi silueta care se strecurase între el şi soare doar datorită diferenţei de temperatură. Ridică încet pleoapele.

La cîţiva paşi de el, un individ ciolănos, cu un sombrero larg, cu un brîu lat, din care ieşeau mînerele unor pistoale şi al unui cuţit.

— Ai venit prea devreme, hombre, mormăi Rufus. N-am apucat să spăl minereul… Oricum, chiar dacă soseai mai pe seară, tot nu te-ai fi ales cu ceva…

— N-am intenţia să te jefuiesc, rînji lunganul. Am auzit de tine, Rufus McLean.

— Mă numesc Adam Johnson, mîrîi Rufus, în timp ce mintea îi funcţiona cu maximum de viteză.

Ce să facă? Era dezarmat…

— N-ai de ce să te ruşinezi de numele tău, continuă batjocoritor individul. Eşti bun… Foarte bun…

— Şi ce vrei? Nu vezi că n-am centura? izbucni Rufus.

— Nu se poate să n-ai vreo armă ascunsă… În cămaşă, în cizmă… Ridică-te!

Rufus privi disperat în jur. Nebunul ăsta îi voia pielea! Se ridică în genunchi, hotărît să moară demn, în picioare. Mîna atinse lemnul cazmalei. Cu un gest fulgerător, o apucă şi o aruncă spre silueta înaltă ce-i acoperise soarele. Auzi zgomotul împuşcăturii şi simţi arsura în piept…

Apoi, cînd privi iar, silueta dispăruse.

Se ridică ameţit şi se duse spre marginea rîpei. Lunganul zăcea pe malul apei, cu cazmaua ascuţită înfiptă în piept. Nu unealta îl ucisese. Căzuse cu capul pe stîncile ascuţite de lîngă rîu.

Duse mîna la locul unde simţea arsura. Sînge… Era rănit pentru prima oară. Soarele începu să se învîrtă în faţa ochilor lui…

Apoi, după ce-i trecu ameţeala, îşi dădu seama că avusese iar noroc. Individul fusese luat prin surprindere, trăsese la nimereală… Nu glonţul îl atinsese, ci o aşchie de stîncă. O simplă zgîrietură…

12. BATTLESPOON, COLORADO. 6 septembrie 1876

Renunţase să se mai ascundă. Se lămurise că e zadarnic. Cine îl căuta reuşea, mai devreme sau mai tîrziu, să dea de el.

Găsise o slujbă serioasă care-i asigura, într-un fel, securitatea. Într-un fel, pentru că era o slujbă în care îşi risca viaţa. Însă avea alături de el oameni renumiţi pentru îndemînarea lor în ale armelor.

Argintul din Nevada trebuia transportat spre bănci, monetării sau porturi. Convoaiele de catîri ce tîrau căruţe blindate, grele, încărcate cu lingouri, erau însoţite de grupuri masive de bărbaţi serioşi şi talentaţi în mînuirea armelor. O organizare oarecum militară, ce-i amintise de

vremurile trecute ale războiului. Însă fără camaraderia de atunci… Aici nu erau puştani romantici, dispuşi să-şi sacrifice viaţa pentru un ideal pe care nu-l înţelegeau, ci meseriaşi meticuloşi, mercenari dispuşi să-şi vîndă scump pielea. Ba chiar, dacă se putea, să nu şi-o vîndă de loc. Nu riscau nimic. Organizau totul cu conştiinciozitate, convoaiele parcurgeau trasee cunoscute doar de conducători, iar în timpul drumului oamenii erau în alertă continuă, cu mîinile pe arme.

Acum se întorceau relaxaţi, cu căruţele goale, pregătiţi să însoţească alt transport.

Poposiseră peste noapte într-un tîrguşor liniştit, pitulat într-o vale înconjurată de păduri.

Unii se duseseră la saloon, să se distreze un pic. Alţii rămăseseră în camere, dornici de odihnă.

Rufus ieşise să se plimbe, să soarbă aerul curat înainte de a se vîrî în pat.

Mergea liniştit, îndepărtîndu-se de muzica şi de chiotele vesele ce răzbăteau din cîrciumă.

Auzi din spatele unui copac o voce calmă, clară, uşor batjocoritoare:

— Te plimbi, McLean? Fără teamă?

Se întoarse repede, ducînd mîna la revolver, în speranţa că vocea va continua să-i vorbească, liniştindu-l, explicîndu-i că nu avea de ce să se teamă.

Apucă să vadă o siluetă întunecată, ce se mişca grăbită…

Împuşcăturile fură simultane. Se auzi o singură bubuitură.

Silueta din beznă se prăbuşi într-o parte, iar Rufus simţi un pumn izbindu-l năpraznic în umărul stîng.

Apoi, după un timp, durerea şi ameţeala…

13. CORYO CREEK, IDAHO. 5 octombrie 1877

Rufus ajunsese la ferma izolată a Andersonilor după ce zăcuse îndelung. Glonţul necunoscutului îi atinsese grav umărul, muşcînd din os. Cînd fusese în stare să se ţină în şa, plecase din Battlespoon şi mersese fără nici un ţel, mînat de-un singur gînd: să ajungă cît mai departe, într-un loc uitat de lume.

Într-o seară căutase adăpost la o fermă, fără să ştie că peste deal se afla un orăşel. Rămăsese la Andersoni, care aveau nevoie de un argat. Muncea alături de membrii familiei, mînca împreună cu ei şi dormea în podul grajdului împreună cu cei doi băieţi mai mari. Descoperise ceea ce nu mai cunoscuse de mult: viaţa de familie.

O familie mare, numeroasă, plină de invidii mărunte, de orgolii la fel de mărunte. Oameni obişnuiţi, fără pretenţii. O viaţă modestă, fără perspective. O fermă izolată, în care rareori călca vreun vecin şi aproape

niciodată vreun străin. Singurul care mergea, din cînd în cînd, în oraş, era John Anderson, un tip taciturn, morocănos, fără chef de vorbă. Familia nu se ducea la biserică. Aparţineau unei secte care nu recunoştea necesitatea templelor şi-şi ţineau slujba de duminică acasă…

Chiar dacă bătrînul Anderson ar fi povestit cuiva că a angajat un argat, numele acestuia, Nicky Patrick, n-ar fi spus nimănui nimic. Rufus avea grijă să se antreneze pe furiş, cînd ducea vitele la păscut. Sau în zori, pe cînd ceilalţi încă mai dormeau.

Să rămînă acolo pentru totdeauna… Să se însoare cu vreuna din fetele Andersonilor… Nu-i surîdea prea mult ideea, dar teama… Teama ce pătrunsese adînc în el… Viaţa aceea amărîtă era, totuşi, viaţă…

Ce rămăsese din orgoliosul McLean? Nimic… Doar o fiinţă care dorea să trăiască. Oricum.

Şi poate că ar fi rămas acolo, altoi proaspăt pe trunchiul zdravăn al Andersonilor, de nu s-ar fi întîmplat nenorocirea.

Un fulger a incendiat casa. Pîrjolul s-a întins iute peste grajd şi acareturi… De unde ajutor? Cea mai apropiată fermă se găsea la cîteva mile.

Cînd s-a terminat totul, după ce luptaseră nebuneşte cu vîlvătaia, Andersonii rămăseseră fără nimic. Fără casă, fără lucruri, fără îmbrăcăminte. Doar cu pămîntul şi cîteva vite.

S-au sfătuit, în ploaia măruntă ce se pornise după ce focul mistuise totul. Nu mai aveau nevoie de argat. Cel puţin pentru moment. Se vor muta în oraş, aşteptînd să treacă iarna. Vor vinde animalele, păstrînd doar cîţiva cai de plug. Cu banii luaţi, vor reuşi să supravieţuiască pînă-n primăvară. Apoi o vor lua de la capăt: vor construi o căsuţă, vor ara pămîntul, îl vor semăna cu seminţe împrumutate. Agoniseala lor de-o viaţă se dusese pe apa sîmbetei…

Rufus a plecat pe jos spre Coryo Creek. Reuşise să-şi salveze centura cu pistolul. În ea avea cusute cîteva monezi de aur. Suficient să-şi caute alt loc. Cît despre salariul cuvenit pentru munca de la fermă… de unde?

Mergea prin noroi, smulgîndu-şi cizmele din clisa lipicioasă. Nu-şi amintea să fi călătorit altfel decît călare. Sigur, ar fi putut să-i oblige pe Andersoni să-i cedeze unul din cai, dar nu-i venise s-o facă, văzîndu-le disperarea stăpînită…

Cînd a ajuns la marginea orăşelului, îl usturau tălpile.

— În sfîrşit, Rufus McLean! auzi o voce aspră, ameninţătoare.

În faţa lui, în mijlocul drumului, blocîndu-i trecerea, un tip înalt, cu plete lungi, negre, ce-i curgeau pe umeri, ţîşnind de sub pălăria pleoştită. Barbă încîlcită… I se vedeau doar ochii arzînd, ca la lupi.

— Ce vrei? oftă Rufus, obosit şi resemnat.

— Ştii prea bine, răspunse străinul calm, ducînd mîna spre tocul pistolului.

Rufus îşi smulse Coltul din teacă şi plonjă în mocirlă, trăgînd în timp ce cădea. Apucă să-l vadă pe pletos pleoscăind în noroi, apoi cerul se umplu de stele şi întuneric.

14. MUNŢII DE LÎNGĂ SPRINGFIELD, WYOMING.
1 septembrie 1878

Nu mai văzuse om de cinci luni.

După ce-şi revenise de pe urma rănii de la cap (doctorul exclamase: „Domnule, ce ţeastă ai! Glonţul a ricoşat din ea de parcă ar fi izbit o piatră!”) îşi cumpărase un cal şi provizii. Mersese numai prin păduri, ocolind orice fermă, orice aşezare.

Ajunsese în munţii ăştia pustii, departe de orice localitate. Springfield se găsea la vreo cincizeci de mile. Nimeni nu-l văzuse, nimeni nu ştia că-şi făcuse sălaş acolo.

Se hrănea cu vînat, cu fructe de pădure… Găsise o peşteră mică şi-şi amenajase un adăpost. Deşi umbla înarmat, folosea doar capcane, cuţitul sau lănci din lemn, cu vîrful întărit în foc.

În liniştea aceea, o împuşcătură s-ar fi auzit departe.

Spaima îl împiedica să doarmă. Se trezea la cel mai mic zgomot, la foşnetul crengilor bătute de vînt. Mînca în grabă, privind mereu în jur, ca un animal încolţit. Nu se îngrijea. Arăta ca o sălbăticiune, cu barba şi părul murdare, încîlcite…

În timpul verii găsise de toate. Toamna va fi îmbelşugată. Dar iarna?

Să facă provizii…

Îl cuprinsese lehamitea şi indiferenţa.

Şi totuşi se agăţa de viaţă…

Cînd auzi, din spatele unui stejar, strigătul mult aşteptat, se simţi uşurat. Scăpase de-o grijă.

Se întoarse, aruncînd lancea.

Cu mîinile în jos, spre pistol…

— Cine eşti şi ce vrei? se mulţumi să întrebe sec, cu vocea de altădată.

Celălalt nu-i răspunse. Păşi în faţa copacului şi începu să recite litania pe care Rufus o învăţase pe dinafară:

— Am auzit că eşti bun… Foarte bun…

McLean se răsuci brusc, scoase pistolul şi trase.

Apucă să vadă, uimit, cum săreau ţăndări din scoarţa copacului. Individul apucase să se mişte din loc, în timpul în care el ridicase arma şi apăsase pe trăgaci! Ce reflexe!

Apoi îl copleşi întunericul. Simţi gustul sărat al sîngelui din gură şi gîndi, în timp ce se prăbuşea pe frunzele uscate: „Bine că s-a terminat… Măcar am murit cu cizmele în picioare…”

15. USEVA. 5 noiembrie 2193

La cartierul general al Unității Speciale pentru Echipamente, Vehicule și Androizi ședinta era in toi.

— În sfîrşit, modelul A13 i-a venit de hac lui Rufus McLean!

— Nu mai spune! Felicitări! Credeam că n-o să reuşiţi nici de data asta! N-a fost un accident?

— Nu. Totul a fost corect. De altfel am adus înregistrările.

— Bine, te cred… Avem deci un android de luptă cu reflexe mai iuţi decît ale celui mai iute dintre oameni. Bună treabă! Întrebarea e: cum o să testăm alte tipuri de androizi? Unde o să găsim un personaj cu asemenea reflexe? Şi a cărui moarte să nu bulverseze istoria…

— Domnule general, am avut în vedere acest aspect încă de la început. Sincer vorbind, nu m-am aşteptat ca individul să reziste atît… Echipe speciale caută să descopere ce-i adevărat în legendele despre Ulisse şi Robin Hood. Ştiţi, personajele astea au trăit în vremuri cunoscute puţin, nu se ştie prea bine cum au murit. O serie de legende contradictorii… Au fost arcaşi vestiţi. O să înarmăm androizii cu arcuri, n-avem altă soluţie.

— N-are importanţă. Le testăm doar reflexele. Armele pe care le vor folosi în luptă vor fi, oricum, altele. Bine. Să-mi raportezi îndată ce-ai găsit un înlocuitor corespunzător.

— Am înţeles, domnule general!

Şi asta a fost totul. Nimeni n-a mai pomenit numele lui Rufus McLean, care ar fi avut, poate, altă soartă, dacă n-ar fi avut reflexe atît de iuţi încît să atragă atenţia specialiştilor de la USEVA…

EVENIMENTUL DE LA SALT PLAIN CITY

1

Cît vedeai cu ochii, doar pustiu neted, piatră arsă, topită. Un cîmp gol. Nici o ruină, nici un fel de rămăşiţe. Întreg complexul de cercetare, inclusiv gardul dublu de sîrmă ghimpată şi gheretele de pază, totul dispăruse fără urmă. Ca şi cum în ultimii cinci ani nu fusese nimic acolo. Doar deşertul, aşa cum era el de mii de ani…

Şeriful George McTubb, un omuleţ uscat, cu o mustaţă groasă, croită pe dimensiunile unui individ cu o altă statură, stătea şi privea. Nici nu avea altceva de făcut. Complexul militar de cercetări fusese, literalmente, ras de pe faţa pămîntului.

În timpul nopţii se auzise o bubuitură puternică. Deşi orăşelul se afla la 10 mile de centrul de cercetări, toate geamurile din Salt Plain City fuseseră făcute ţăndări. Oamenii se treziseră din somn, iar cei care avuseseră curajul să iasă din casă şi să privească în direcţia zgomotului văzuseră o sferă de flăcări care se ridicase încet de pe sol, apoi dispăruse, ca stinsă brusc de o mînă invizibilă.

Şeriful mobilizase pompierii voluntari din oraş, îşi strînsese ajutoarele adormite şi, după ce dăduse telefon la Direcţia de cercetări militare, se grăbise să ajungă la faţa locului. Ca să nu găsească nimic.

Trimisese pompierii înapoi, era evident că nu mai aveau ce face. Rămăsese singur, aşteptînd sosirea experţilor militari, care să aprecieze gradul de radioactivitate şi să încerce să descopere cauza catastrofei.

Cele cîteva hectare de pămînt ars arătau deprimant. McTubb se gîndi că probabil aşa arătaseră Sodoma şi Gomora, după ce se abătuse asupra lor mînia Domnului.

Nu ştia nimic despre centrul de cercetări. Acesta fusese înconjurat de un secret absolut. Poate de aceea fusese construit aici, în inima pustiului sărat, în care nu creşteau nici măcar ierburi ţepoase. Iar cercetătorii, cînd plecau să-şi petreacă weekendul, evitau să treacă prin orăşelul de pe marginea autostrăzii ce traversa pustiul. Aşa că nimeni nu reuşise să-i tragă de limbă. Oricum, oraşul nu prea avea ce să le ofere. Era alcătuit din cîteva case, trei prăvălii, o benzinărie şi un atelier de depanări auto. Lucruri de care aveau nevoie camioanele grele care goneau pe autostradă sau eventualii turişti, împinşi de vreo curiozitate maladivă să vadă pustietatea de aproape.

Tîrguşorul nu avusese nici un cîştig de pe urma centrului de cercetări. Toată munca fusese făcută de cadre militare, care nu-şi părăsiseră tabăra

din deşert, apoi cele cîteva sute de hectare fuseseră înconjurate cu garduri duble din sîrmă ghimpată, printre care circulau patrule cu cîini.

Nimeni din Salt Plain City nu ştiuse cu ce se ocupaseră cei din tabăra atît de bine păzită. Şi, întrucît nu avuseseră nici un cîştig, nici nu le păsase. Iar acum, întreaga zonă construită dispăruse. Probabil că se fabricase vreo armă nouă, deosebită, care scăpase de sub control…

McTubb tremură, gîndindu-se că, probabil, în timp ce stătea acolo, în cîmpul pîrjolit, era expus vreunui soi de radiaţii foarte dăunătoare și că-l păştea, mai mult ca sigur, o moarte groaznică.

Însă fatalismul care-l caracterizase întotdeauna şi care-l făcuse să-şi îndeplinească aşa cum se cuvine meseria, nu întotdeauna lipsită de pericol, îl hotărî să aştepte, gîndind că, la urma urmei, abia în faţa unei asemenea pustietăţi realizezi ce nimic este omul…

2

Aşteptarea şerifului nu dură prea mult. Mai întîi se auzi zumzetul greu al elicopterelor ce survolau zona, apoi pe şosea apărură cîteva maşini, stîrnind nori groşi de praf. Se opriră, scrîşnind din frîne, în spatele maşinii comitatului, iar din ele coborîră în grabă o sumedenie de indivizi încărcaţi cu aparatură. Printre ei se afla chiar și un general, cu umerii plini de stele.

Fiecare părea că ştie foarte bine ce are de făcut. Se risipiră pe cîmp, luînd probe din sol şi instalînd, ici-colo, aparatură sofisticată.

Nimeni nu-l băgă în seamă pe şerif, iar acesta, fie din orgoliu, fie dintr-o experienţă a vieţii, care-l făcuse să treacă neatins prin atîtea, rămase deoparte şi privea la agitaţia fără rost din jurul lui, cu ochii lui înguşti, măslinii, ce dovedeau o oarecare descendenţă indiană.

Apoi înlemniră cu toţii.

De undeva, din senin, apăruseră pe sol nişte forme albe, semitransparente, care se descompuseră imediat…

Pe nisipul ars se vedeau ziduri sfărîmate şi frînturi de aparate, trupuri mutilate şi zdrenţe însîngerate. Ca şi cum cineva ar fi pus la loc cîte ceva din ceea ce mai rămăsese în urma exploziei.

Într-un colţ, mai aproape de grupul de cercetători, se zăreau trei trupuri întregi, care păreau a fi scăpat cu viaţă din cumplita încercare. Două purtau combinezoanele albastre ale lucrătorilor de întreţinere. Al treilea, un negru tînăr, era îmbrăcat în halatul alb, cu ecuson argintiu, al echipei de cercetători.

Generalul făcu un semn celor din jurul lui, iar o echipă de medici se grăbi spre cei trei. Doctorii îi încărcară imediat pe tărgi şi, după ce le acordară un prim ajutor sumar, îi îmbarcară în maşinile care porniră în trombă.

Peste cîteva minute, toţi ceilalţi, după ce strînseseră ceea ce crezuseră de cuviinţă din resturile apărute din senin, se urcară şi ei în maşini şi dispărură în vîrtejurile de praf.

McTubb mai rămase un timp locului, apoi, oftînd, se urcă şi el în maşina hîrbuită a comitatului şi se întoarse la biroul lui, unde rămase închis un timp, fără să vorbească cu nimeni, fumîndu-şi gînditor pipa de cocean.

În ziua următoare un comunicat sumar anunţă că la Centrul de cercetări din Salt Plain City avusese loc un accident în care îşi pierduseră viaţa un număr de lucrători. Supravieţuitorii se aflau sub îngrijire medicală. Nu exista nici un pericol pentru populaţie, iar autorităţile competente anchetau cauza accidentului.

Apoi, asupra orăşelului se abătu tăcerea. Spre surprinderea şerifului, tîrgul nu fusese năpădit de ziarişti. Părea că nimeni nu era interesat de ceea ce se întîmplase.

Cîmpul rămase pustiu, iar ceva mai tîrziu echipe ale armatei nivelară terenul pîrjolit şi îl înconjurară din nou cu sîrmă ghimpată.

Asta a fost totul.

Cînd şi cînd, McTubb îşi amintea de formele ciudate, semitransparente, care apăruseră atunci, din senin, dar cu timpul, luat cu treburile, le uită şi el.

Salt Plain City redeveni ceea ce fusese: un tîrg mărunt, anonim, un loc de popas pe autostrada care traversa Marele Deşert.

3

Unul dintre motivele pentru care ancheta a rămas învăluită în secret a fost acela că declaraţiile celor trei supravieţuitori dovedeau că starea de şoc prin care trecuseră le afectase în asemenea măsură judecata, încît nu se putea pune prea multă bază pe spusele lor.

Cel care şi-a revenit primul, John F. Truman, laborant, a făcut cea mai coerentă declaraţie. Era în sala de comandă a acceleratorului de particule, atunci cînd a izbucnit catastrofa. Lîngă pupitru se aflau, după spusele lui, Ivan Sverdlov, celebrul savant refugiat din URSS cu cîţiva ani înainte, adevăratul conducător ştiinţific al cercetătorilor, şi Henry M. Swartz, reprezentantul comisiei militare.

Cei doi se certau. Truman nu era atent la ceea ce spuneau, pentru că scandalurile între cei doi se ţineau lanţ. Rusul s-a făcut roşu la faţă şi a

părut că face eforturi serioase să nu-şi strîngă preopinentul de gît. A răcnit furios:

— Eşti un ignorant!

Swartz, mărunt şi nervos, a răspuns ironic:

— Astea-s teorii! Simple supoziţii! Nu există nici un fel de dovezi. Fiecare poată să susţină ce-i trece prin cap în legătură cu structura atomului tocmai pentru că-i vorba de ceva ce nu poate fi verificat. Decît indirect. Iar rezultatele experienţelor, după cum s-a văzut, sînt pretabile la tot felul de interpretări şi jocuri matematice. Aşa că, doctore Sverdlov, nu cu ţipete ai să mă convingi.

Rusul s-a înroşit mai mult la faţă şi a urlat:

— Şi dacă o să vezi cu ochii tăi? Atunci te-ai convinge?

— Ce să văd cu ochii mei? Nu există nici un aparat optic în stare să mărească imaginea atît de mult încît să poată fi văzut un atom, în structura lui, oricît de simplu ar fi.

— Şi dacă am mări un atom, încît să poată fi văzut printr-un microscop electronic obişnuit?

— Asta-i o aberaţie, doctore! Presupunînd, prin absurd, că ai putea să induci o cantitate de energie suficientă în atom, încît să-i modifici masa, asta i-ar modifica, implicit, şi structura… Afirmaţia asta rămîne o aberaţie fără nici un fel de justificare. Nici teoretică, nici practică. E surprinzător că un om de ştiinţă, un om de valoarea dumitale, poate să susţină aşa ceva. Fii sigur că din partea mea nu vei primi nici un fel de sprijin pentru finanţarea unei idei atît de groteşti!

— Da? Bine, atunci o să vezi cu ochii tăi! a strigat Sverdlov şi a apăsat pe nişte taste ale tabloului de comandă.

Timp de două secunde nu s-a întîmplat nimic, iar Truman a apucat să vadă rînjetul satisfăcut al lui Swartz. Apoi, totul a explodat. A fost lovit de un panou metalic şi şi-a pierdut cunoştinţa. Și-a revenit pe cîmpul gol, ars, înconjurat de infirmieri.

Altceva nu mai ştia, iar despre ce au discutat profesorii, înainte ca atenţia să-i fi fost atrasă de răcnetele lui Sverdlov, nu avea nici cea mai mică idee. După ce s-a refăcut, a fost mutat la altă bază militară. Un timp a fost ţinut sub supraveghere, dar, pentru că ducea o existenţă banală, a fost lăsat în pace. Obişnuia doar, la un pahar în plus, să povestească despre marele noroc pe care l-a avut să fie aruncat de suflul exploziei în afara zonei periculoase…

În schimb, relatarea lui Manuel Gonzales, electrician de întreţinere, nu avea nimic coerent. Se afla în subsolul clădirii, verificînd nişte prize, cînd a simţit că se prăvăleşte totul peste el.

Cînd și-a revenit se afla într-o cutie transparentă, suspendată într-un spaţiu închis. O sferă care nu avea, probabil, decît cîţiva metri în diametru. Lîngă el zăceau strivite bucăţi de metal şi beton, care-şi pierduseră orice formă. Erau pătate cu sînge.

Resturile alea se sprijineau pe o colcăială de panglici argintii care se roteau, lăsînd în urma lor dungi spiralate. Spre marginile sferei se vedeau fire subţiri ca şi cum n-ar fi avut de loc grosime, de lungimi diferite, care ondulau într-o mişcare de rotaţie în jurul centrului, în jurul locului în care se afla. Cînd şi cînd, unele fîşii se loveau între ele, scoţînd scîntei, ca nişte cabluri încărcate puternic cu electricitate. Probabil că fenomenul le suda, pentru că din două fire rămînea doar unul singur. Fenomenul era reversibil, unele fire se rupeau brusc în două sau mai multe bucăţi, explodînd într-o feerie de lumini…

Rotirea firelor subţiri în jurul centrului avea, într-un fel totuşi aleator, o repetitivitate fascinantă, ameţitoare. Nu şi-a dat seama cît timp stătuse aşa. Timpul părea că nu mai există. A încercat să se mişte, dar cutia transparentă în care se afla era prea îngustă… Ca un sicriu… L-a apucat o groază teribilă şi a încercat să urle, dar a descoperit că nu-şi putea mişca gura.

Înţepenit şi îngrozit, a repetat în gînd rugăciunile pe care şi le aducea aminte, invocînd numele Fecioarei, pentru a-l salva din iadul acela ciudat.

Iar firele argintii continuau să se învîrtă în jurul lui, fără nici un fel de logică, unindu-se sau desfăcîndu-se în bucăţi, după o voie pe care nu o înţelegea. A apucat însă să vadă că unele fire alcătuiau un fel de lanţuri, care se învîrteau în jurul lui ca nişte lasouri, gata să-l prindă de gît.

Apoi sfera din jurul lui s-a desfăcut brusc, într-o explozie de lumină, firele argintii au dispărut, iar cînd și-a revenit era întins pe cîmpul pîrjolit…

Sănătatea mintală a lui Gonzales a fost deosebit de afectată. A căzut într-o formă ciudată de misticism, nu prea ortodox şi respins de biserică. Explica oricui că a fusese în iad şi că doar Sfînta Fecioară se îndurase să-l scoată de acolo. Şi, prin cine ştie ce asociaţii ciudate de idei, Manuel susţinea că iadul acela e lîngă noi, în fiecare obiect, în fiecare fir de praf, un iad în care pedeapsa principală e neputinţa de a face ceva, în afară de a te ruga din adîncurile sufletului.

David Fitzgerald se afla în bibliotecă atunci cînd a izbucnit catastrofa. Și-a pierdut cunoştinţa, iar ceea ce a povestit, referitor la momentul în care și-a revenit, dovedea cît de puternic îl marcase şocul.

Trebuie spus de la început că, de fapt, Fitzgerald nu a declarat nimic. A refuzat cu încăpăţînare să pomenească despre momentele scurse între explozie şi apariţia lui ciudată pe pămîntul ars.

Tot ce s-a putut obține de la el a fost prin intermediul hipnozei. Dar, după cît se părea, anumite amănunte i-au fost puternic inhibate, pentru că s-a trezit deseori din hipnoză, refuzînd să răspundă la unele întrebări, şi doar combinînd hipnoza cu droguri puternice s-au putut obţine unele informaţii, cît de cît coerente.

După aceea a căzut într-o letargie îndelungată, părînd indiferent la tot ce era în jur. Apoi, încetul cu încetul, şi-a revenit, ba chiar, după cîţiva ani, a fost în stare să-şi reia activitatea. Nu a reuşit însă să depăşească nivelul unor lucrări de rutină. Le făcea, e adevărat, cu multă conştiinciozitate. Cei care l-au cunoscut înainte de accident îl simţeau schimbat, lipsit de interes şi de fantezie…

Declaraţiile lui, obţinute în condiţiile descrise anterior, au fost sistematizate într-un raport al locotenentului Joan F. Fayrley, în următoarea formă:

„Cînd mi-am revenit, zăceam pe o cîmpie întinsă, netedă, fără nici cea mai mică denivelare. Era acoperită cu un puf moale, ca o mochetă. Nu se vedea linia orizontului, iar cerul, de culoare roz, răspîndea o lumină odihnitoare, fără să se vadă vreun soare sau o altă sursă de lumină. Stăteam întins pe spate, incapabil să mă mişc. Eram cuprins de linişte şi de împăcare. Apoi am auzit ceva, ca un zgomot de tunet care se apropia, iar lîngă mine a apărut o făptură imensă care nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem pînă atunci. Aducea vag cu un om uriaş… Mi-a spus pe un ton de reproş, dar care dovedea, în acelaşi timp, milă şi înţelegere:

— Voi, oamenii, vă jucaţi cu lucruri care vă depăşesc puterea de înţelegere… Puneţi, în felul ăsta, în pericol nu numai existenţa voastră, ci a întregului univers. Într-un fel, e mai bine că au dispărut cei care dobîndiseră cunoştinţele acelea periculoase. Poate că altădată, cînd veţi mai creşte şi veţi avea mai multă minte, veţi reuşi să le redescoperiţi. Noroc că am reuşit să intervenim la timp şi să extragem din bucata voastră de univers fragmentul de materie pe l-aţi făcut să se comporte altfel decît erau legile din zona de univers în care se afla. Din nefericire, deşi am limitat dezastrul, prea puţini dintre cei care erau acolo au reuşit să rămînă în viaţă.

În timp ce vorbea, făptura se mişca, iar mişcarea îi schimba forma şi înfăţişarea: cînd era o fiară fioroasă, cînd un grup de tineri frumoşi, cînd o piatră, cînd o lumină orbitoare…

L-am întrebat:

— Cine eşti? Sau, mai bine zis, cîţi sînteţi?

— Sînt o făptură obişnuită dintr-o zonă a universului pe care voi nu sînteţi în stare s-o percepeţi. Tu reuşeşti, cu simţurile tale, să-mi percepi doar acea parte a înfăţişării mele care intersectează acele dimensiuni cu care sînteţi obişnuiţi. De fapt, asta constituie principala dificultate a legăturilor dintre noi. Noi trăim într-o parte a universului cu mai multe

dimensiuni, iar voi nu-l puteţi observa… Pentru noi, e dificil să ne adresăm vouă, cu simţurile voastre atît de limitate… Ca în situaţia în care voi ar trebui să discutaţi cu nişte siluete desenate pe hîrtie. Vă vom duce înapoi în lumea voastră, sperînd că vă veţi apropia cu mai multă înţelepciune şi prudenţă de tainele naturii. Nimic nu e simplu, nimic nu e uniform. Iar voi încercaţi să limitaţi totul la puterea voastră de înţelegere, la simţurile voastre atît de mărunte… Din fericire, am reuşit să aducem înapoi, la dimensiunile lui, atomul pe care unul dintre voi, în inconştienţa proprie rasei voastre, l-a adus la dimensiunile altei lumi… Pagubele pe care le-a făcut nu le putem repara. Poate că, într-o zi, veţi reuşi să vedeţi structura reală a universului şi vă veţi mulţumi să trăiţi în acel univers care vi se potriveşte. Acum uită totul şi încearcă, în lumea ta, să fii fericit…”

Pe marginea raportului, o adnotare:

A se vedea cum pot fi folosite aceste informaţii din punct de vedere militar!

AMAN ORI AMAN FAC AMAN

Soarele s-a ridicat iar deasupra orizontului. Îl urăsc. Arată ca o ploşniţă strivită pe un perete murdar. Dacă aş putea, l-aş împuşca. Dar nu pot, pentru că sînt mort.

Zac în barca de salvare, care pluteşte pe oceanul vîscos, iar soarele, în fiecare zi la fel de puternic, mă usucă pe măsură ce trece timpul. Mă mumific, pierzînd tot lichidul din corp, iar vîntul mă erodează încet, atom cu atom. Dinţii îmi apar de sub buzele ce-au devenit o linie îngustă, într-un rînjet ironic, sardonic chiar.

Iar acest zîmbet îmi este adresat mie, singurul spectator al morţii şi descompunerii mele…

Riscul cel mare, la care nu cred că s-a gîndit cineva, este acela de a înnebuni văzîndu-mă mort, mort pentru vecie, sub soarele ăsta enervant, care mă arde încet, încet. Nu pot să fac nimic, nu mă pot mişca. Doar să mă privesc şi să gîndesc. Să mă gîndesc la trecut, pentru că n-am nici un viitor…

Ieri m-am gîndit toată ziua la Joan. Nu înţeleg nici acum de ce ne-am despărţit. Încăpăţînări mărunte, oboseală şi refulări, toate astea au dus la o erodare trepatată a unor sentimente ce păreau sortite să reziste oricăror încercări. Şi probabil că ar fi rezistat oricăror încercări. Nu şi mărunţişurilor cotidiene. Inimaginabil cît de multe lucruri urîte pot exista într-o convieţuire, cîte meschinării, cîte răutăţi gratuite. Acum, analizîndu-mă la rece, descopăr cu surprindere cîtă murdărie a existat în mine…

Poate că ar fi bine să murim din cînd în cînd, pentru a avea posibilitatea de a ne examina cu sinceritate şi de a descoperi cine sîntem, cine am fost.

Noaptea sînt mai liniştit. Probabil pentru că nu mai există soarele acela murdar, care mă scoate din sărite. În noaptea asta mi-am adus aminte de vremurile cînd eram tînăr, eram îndrăgostit şi scriam poezii. Poezii idioate, se înţelege, dar erau ale mele.

Acum, privind cerul, care arată ca un pansament prin care răzbate sîngele, mi-am pus din nou talentul în funcţiune. Rezultatul îmi pare meritoriu, avînd în vedere condiţiile:

Dincolo de toate Căile Lactee,
Dincolo de orice curcubeu,
Sub frînturi de alizee
E-ascuns de lume Dumnezeu.

Sătul de nemuriri deşarte,
Străin în universul nesfîrşit
Plutind ca întunericul pe ape,
Gîndeşte adevărul negîndit

Sperînd în Cel Ce Va Să Vină
Redespărţind lumina de abis
Şi aducînd în lume iar lumină
Rostind Cuvîntul care-a mai fost zis.

Nu ştiu de unde mi-a venit ideea unei poezii despre Dumnezeu. Nu sînt credincios. Însă ştiu că numai Dumnezeu – dacă există – poate face ceva pentru mine, avînd în vedere situaţia în care mă aflu.

Nu cred că-i o poezie prea reuşită, dar m-a făcut să mă simt mai bine.

La urma urmei, am stabilit o premieră mondială: primele versuri scrise (mai bine zis gîndite, pentru că n-am cum să scriu) de o cutie neagră.

Fiindcă asta sînt: o cutie neagră. Cutia neagră a cosmonautului Jimmy Fowles. Şi, în acelaşi timp, sînt şi Jimmy Fowles. Un Jimmy Fowles indestructibil, practic nemuritor.

Îmi amintesc foarte bine discuţia pe care am avut-o înainte de plecare cu comandantul Morisson. Bătrînul era destul de jenat, încercînd să-mi explice că e convins că misiunea pe care mi-o încredinţase era lipsită de pericol, dar că nici o precauţie nu e de prisos.

— Dragă Jimmy, să presupunem totuşi că se întîmplă ceva… Există un risc, oricît de infim ar fi. Şi, dacă ţi se întîmplă ceva, doamne fereşte, nu trebuie să se întîmple şi altora. Aş vrea să iei cu tine noul tip de cutie neagră. O drăcie indestructibilă, cu autonomie energetică nelimitată, care va înregistra tot ce se întîmplă în mintea ta în momentele de criză. Dacă vei păţi ceva, vom avea o înregistrare completă a gîndurilor tale, vom şti cum s-a produs catastrofa. Cutia neagră rezistă la orice şi e înzestrată cu un sistem de apel care permite regăsirea ei. Nu mi-o lua în nume de rău, în scurt timp va fi obligatorie pentru orice misiune. Întrucît tu eşti primul care pleci, ne-am gîndit s-o experimentăm… Sper că nu te superi…

Nu m-am supărat. Nu aveam de ce. Mi se părea normal ca şefii să fie preocupaţi de securitatea zborurilor, că doreau să afle cauzele exacte ale oricărei catastrofe. După cîte învăţasem la cursul de istorie, asemenea cutii negre fuseseră utilizate în zborurile locale, planetare, pe vremea cînd aparatele de zbor nu erau încă sigure. Şi cu mult folos.

Am preluat aparatura şi am plecat în misiune, o misiune banală. Însă nenorocirea nu loveşte niciodată cînd o aştepţi, cînd îţi iei măsuri de precauţie, ci atunci cînd te aştepţi mai puţin.

Am nimerit într-un roi de meteoriţi minusculi, care mi-au avariat nava atît de grav, încît a trebuit să cobor forţat pe planeta asta nenorocită. Am

apucat să lansez barca de salvare înainte ca nava să se scufunde în mîzga cleioasă care-i slujeşte de ocean. Apoi, nu mai ştiu ce s-a întîmplat… Vreo defecţiune la costumul autonom… Oricum, am murit.

Pentru a mă trezi din nou, nemuritor…

Cutia neagră nu-mi înregistrase numai gîndurile şi senzaţiile. Îmi înregistrase toată informaţia cerebrală. Probabil că făcuse lucrul ăsta prin copierea creierului meu, cu toate conexiunile sale, pentru că m-am trezit că eram în stare să gîndesc, să mă analizez şi să-mi aduc aminte cine sînt şi cine am fost. Şi, am descoperit cu stupoare, eram dotat şi cu organe de simţ, care-mi permiteau să cunosc ce-i în jurul meu.

Iar acum stau închis în cutia asta, care nici măcar nu-i neagră, ci argintie, aruncată în barcă, lîngă cadavrul meu, şi-mi urmăresc clipă de clipă trecerea în neant. Şi aştept să vină ai mei, să mă găsească şi să stoarcă din mine toate informaţiile de care au nevoie. Probabil că indivizii care au construit-o au un sistem de citire a gîndurilor, sau un sistem de conversaţie, nu ştiu. Sînt însă convins că vor fi în stare să-mi scotocească prin minte. Şi, dacă nu mă deranjează deloc să afle ce s-a întîmplat cu nava şi cu mine, încep să fiu îngrijorat la ideea că un oarecare îşi poate vîrî rîtul în amintirile mele cele mai intime.

Momentul în care am realizat ce s-a întîmplat cu mine a fost groaznic. Probabil că m-am ţicnit un pic. Sau poate nu numai un pic… Însă cred că oricine s-ar ţicni dacă s-ar vedea mort. Şi nu aveam cum să nu mă văd, pentru că, printr-o ironie a sorţii, cutia neagră fusese aruncată în barca de salvare astfel încît în obiectivul aparatului de luat imagini se afla Jimmy Fowles. Mă aflam eu, adică.

Atunci am încercat să nu mai văd ceea ce vedeam. Nu aveam cum să închid ochii pe care nu-i aveam. Singura posibilitate era să mă gîndesc atît de intens, încît să nu mai acord atenţie imaginilor care-mi erau transmise. Sau, să zicem aşa, să privesc în gol.

Şi am început să-mi amintesc tot ce a fost în viaţa mea.

Am făcut atunci o descoperire ciudată. Majoritatea amintirilor erau neplăcute: momente în care am fost umilit sau jignit şi n-am găsit replica potrivită; tot felul de neplăceri pe care a trebuit să le îndur; măgării pe care le-am făcut, din inconştienţă sau cu bună ştiinţă, şi de care m-am bucurat sau mi-a părut rău cînd era prea tîrziu… Certuri, scandaluri, discuţii în contradictoriu…

Sînt convins că viaţa mea n-a fost atît de urîtă. Se pare însă că omul e mai dispus să memoreze lucruri neplăcute, decît clipele de fericire.

S-a lăsat seara. Nenorocitul ăla de soare a dispărut, în sfîrşit! Probabil că lumina puternică, de un roşu murdar, îmi produce nişte şocuri, altfel nu-mi explic nervozitatea care mă cuprinde de fiecare dată cînd apare… Noaptea mă simt mult mai bine. Păcat că nu pot să dorm…

Pînă la urmă, băieţii mă vor găsi. Asta-i clar. Şi vor începe să-mi scotocească prin memorie. Chestia asta nu-mi place deloc. N-am fost un om deosebit, n-am făcut nimic ieşit din comun, dar, ca oricare dintre noi, am

amintiri pe care nu mi-ar plăcea să le vadă oricine. Nu pentru că mi-ar fi ruşine de ele, ci pentru că nu pot fi înţelese de toată lumea. Odată, mi-am amintit de prima mea întîlnire de dragoste, din timpul liceului… Nu s-a întîmplat nimic rău, nimic reprobabil, dar m-ar deranja ca lucrurile astea să fie cunoscute şi de alţii. Sînt convins că nu le-ar înţelege şi mă supără de pe acum ideea unor posibile comentarii.

Sau altceva. M-am trezit, într-o zi, gîndindu-mă la Amalia. Ciudat lucru! Să mă gîndesc la ea tocmai acum, cînd nu mai sînt decît o minte fără trup! Mi-am amintit toate nebuniile pe care le făceam cu ea… Erau lucruri plăcute, amintirea lor ar fi trebuit să mă bucure, dar certitudinea că niciodată nu voi mai putea pipăi fesele tari ale Amaliei sau ale altora ca ea mi-a produs o senzaţie de frustrare atît de acută, încît am regretat că nu murisem cu desăvîrşire…

La urma urmei, nici cei care-mi vor scotoci prin minte nu sînt nişte sfinţi. Lucrurile astea sînt banale. Însă nu-mi face plăcere să fie făcute publice. Fiecare are dreptul la intimitate, la micile sau marile lui secrete.

Îmi aduc aminte că, în tinereţe, aveam un vis care se repeta obsesiv: se făcea că plecam la serviciu, dimineaţa, iar în staţia de autobuz descopeream că uitasem să-mi îmbrac pantalonii. Lumea se uita la mine ciudat, nimeni nu rîdea. Oamenii se uitau doar pe furiş, ca la un handicapat sau ca la un beţiv…

Probabil că visul ăsta nu făcea decît să reflecte o teamă a mea, teama ca nu cumva cei din jur să-mi surprindă nişte lucruri pe care voiam să le ţin ascunse.

Iar acum, toată intimitatea mea urma să devină publică! Să-mi intre cine vrea, cu bocancii murdari, în suflet!

Şi, în liniştea nopţii, mi-a venit o idee. Trebuia să-mi şterg amintirile. Să şterg din memorie tot ce-mi aparţinea numai mie şi la care ceilalţi nu aveau de ce să se uite.

Asta însemna, într-un fel, să mă sinucid. Cuget, deci exist. Dacă n-ai amintiri, n-ai cum să cugeţi.

Şi de ce nu m-aş sinucide? Nu poţi trăi la infinit doar cu amintirile. După un timp, te vor otrăvi.

N-am cum să mă sinucid fizic. Cutia neagră este indestructibilă, iar autonomia energetică ajunge pentru sute de ani. Şi ce să fac în sutele astea de ani? Să-mi răsucesc amintirile pe toate părţile, să compun versuri proaste şi să aştept să fiu găsit de nişte oameni care se vor amuza pe socoteala bucuriilor şi durerilor vieţii mele? Şi să mă uit la soarele ăsta infect, care răsare şi apune cu indiferenţă? Sau să urmăresc, clipă de clipă, cum mă transform în pulbere?

Nu, singura cale este să-mi şterg memoria. Voi păstra doar amintirile legate de accident. Este dreptul colegilor mei. Însă restul îmi aparţine şi pot face ce vreau cu el.

Totul este să găsesc o soluţie… O amintire se şterge printr-o informaţie mai proaspătă şi mai intensă. Uitarea, atît de tipic omenească, este doar o

ştergere a suportului informaţional, pentru a lăsa loc înregistrării de informaţii noi. Asta voi face eu: îmi voi umple memoria cu informaţii banale, lipsite de importanţă, care să n-aibă nimic de-a face cu persoana mea.

Aş putea compune un roman sau o sută de romane. Însă orice creaţie reflectă, într-un fel, personalitatea autorului…

Trebuie ceva banal, neutru… Tabla înmulţirii, repetată la infinit, pînă cînd va ocupa fiecare celulă de memorie. E o treabă monotonă, plictisitoare şi lipsită de orice implicare.

Ce-ar fi să inventez o altă tablă a înmulţirii, una mai puţin uzuală? Să aleg un sistem de numeraţie neutilizat, să zicem în baza 17. E un număr prim, simpatic, destul de mare ca să ocupe spaţiu suficient… Şi să dau alte nume numerelor. Ceva banal, dar care să reprezinte şi un exerciţiu de logică. După ce voi termina toate calculele de un rang, le voi repeta serios, pînă cînd se vor impregna într-o zonă de memorie. Apoi voi repeta informaţiile referitoare la accident, să fiu sigur că nu le voi uita tocmai pe acelea. Apoi voi trece la rangul superior… Şi tot aşa pînă cînd voi deveni o maşină de înmulţit în baza 17.

Să aleg numele celor 17 numere de bază. Zero rămîne, îl păstrez. Să găsesc ceva mnemonic, să nu le încurc de la început, pînă apuc să le reţin. Să pornesc de la literele alfabetului…

Să zicem, deci: 1 = aman; 2 = baman; 3 = caman; 4 = daman; 5 = eaman; 6 = faman; 7 = gaman; 8 = haman; 9 = iaman; 10 = jaman; 11 = kaman; 12 = laman; 13 = maman; 14 = naman; 15 = oaman; 16 = paman; 17 = raman.

Şi acum, să începem:

aman ori aman fac aman

aman ori baman fac baman

aman ori caman fac caman

Să vedem cine mai reuşeşte să-mi încalce dreptul la intimitate!

aman ori daman fac daman

aman ori eaman fac eaman…

SINGUR PE ORMUZA

Nu fuseseră întinse covoare roşii şi nimeni nu chemase vreo fanfară, deşi momentul în sine reprezenta ceva incredibil: un om păşise pe Ormuza! În mod normal, chestia asta ar fi trebuit mediatizată, popularizată, făcută cunoscută întregului univers.

Fiind vorba de mine însă, nu mă mira absolut deloc. Doar eu puteam face un lucru unic, inimaginabil chiar, fără să afle nimeni. De fapt, de ştiut, ştiau destui: şefii mei, conducătorii Ormuzei… Persoane discrete, bine plasate, care vor păstra evenimentul doar pentru ele, după ce-l vor fi înregistrat în arhive secrete la care publicul va avea acces peste o sută de ani. Cînd nu va mai prezenta interes…

Mă uitam în jur, în timp ce mergeam pe solul pietros, alunecos.

Cît vedeai cu ochii, stînci lustruite de ploile acide între care se strînseseră băltoace care bolboroseau sumbru. Atmosfera ceţoasă abia dacă te lăsa să vezi ceva. Ici, colo, telci izolaţi, arbori cu trunchiuri pietroase, ca nişte excrescenţe ale solului ce încerca, disperat, să se ridice din arsura acidă…

Un loc dezolant…

Chiar după ce am părăsit platoul neted şi am pătruns în canion unde, la adăpostul streşinilor de piatră, se ghemuiseră tufişuri dese, cu ramuri plate, ca nişte centuri argintii, impresia de deznădejde rămăsese. O planetă care-ţi producea groază şi silă… Nu-i înţelegeam pe ormuzieni. Să fi fost în locul lor, aş fi făcut orice pentru a părăsi acel tărîm ucigător.

M-am întors şi am privit spre podiş. Îi vedeam doar marginea netedă, lustruită, din pietre sticloase. Am testat baliza pe care o instalasem în mijlocul întinderii pustii. Un semnal scurt, cît să nu alarmez inutil naveta rămasă pe orbită. Am primit răspunsul imediat. Aparatura funcţiona, puteam cere oricînd să fiu evacuat de pe planeta asta blestemată.

Am oftat şi m-am cufundat în semiîntunericul ceţos al canionului.

***

Zilele de marţi îmi purtau ghinion. Poate era doar o impresie, dar la cei care, cîndva, îşi puneau viaţa în joc, asemenea ciudăţenii apăreau des. Erau doar rezultatul încercărilor stupide de a păcăli soarta sau de a o linguşi.

În concluzie, marţea nu făceam nimic important. Păstrasem obiceiul şi după ce părăsisem serviciul de front. Îmi începeam treburile luni de la

prima oră, cînd alţii abia îşi reveneau după oboseala distracţiilor din week-end, aşa că marţi îmi permiteam să tîndălesc.

Însă în marţea aceea lucrurile n-au depins de mine.

Stăteam în biroul meu mărunt, de pe staţia POLD-99, şi mă făceam că examinez rapoartele de pe terminal. Uşa s-a deschis brusc. În habitaclu a intrat un ofiţer tînăr, înarmat. S-a oprit în faţa mea. În spatele lui, rămaşi în prag, doi soldaţi cu blasterele pregătite. Ofiţerul (am remarcat că era locotenent) m-a întrebat, cu o voce de gheaţă:

— Căpitanul White Joy?

Nu folosise formula „domnule căpitan”…

M-am uitat întrebător spre el. A repetat ce spusese. În aceeaşi formă.

— Scrie pe uşă, am mormăit, uşor iritat.

— Răspunde la întrebare, s-a înfuriat el.

— Da, locotenente, sînt White Joy.

— Din ordin superior, eşti arestat!

Am înlemnit. Nu cred să mai fi existat în tot universul vreo fiinţă care să merite mai puţin decît mine să fie arestată! Nu mai aveam de mult ambiţii, nu comisesem niciodată ilegalităţi, nu făcusem nicicînd afaceri veroase şi nu provocasem vreodată scandaluri. Munca mea era doar rutină administrativă şi nu trezea invidii; nu mă intersectasem pe traseu cu şefii cei mari şi nici nu mă lăudasem niciodată, nimănui, că aş putea pune lucrurile la punct…

Eram un nimeni. Cine dracu’ avea interes să aresteze un nimeni?

— Ridică-te! a urlat inutil tînărul. Predă arma!

— N-am nici un fel de armă.

A rămas ca la dentist. A întrebat, căscînd ochii, uimit:

— Cum adică, nu ai armă? De ce nu *ai* armă?

— Amice, războiul s-a terminat de mult. Fac doar muncă de intendenţă, pricepi? Ce-mi trebuie mie să port armă? Pe cea pe care am avut-o am predat-o acum trei ani. O găseşti la magazie, dacă te interesează.

Mi-a făcut semn să ies pe coridor. Cei doi soldaţi m-au încadrat urgent şi m-au împins spre ascensor. Peste cîteva minute mă aflam pe o navetă, îndreptîndu-ne spre staţia POLD-01.

Staţia POLD-01 era sediul Statului Major.

***

Tropăiam pe pietrele lustruite de acizi. Mă strecuram printre ceţurile greoaie ale Ormuzei, privind la acele indicatorului fixat pe antebraţ… Noroc că tălpile costumului aveau aderenţa necesară. Nu mai purtasem un costum de desant de… douăzeci de ani? Mda, cam de douăzeci de ani… Nici nu credeam să mai existe asemenea relicve în dotarea armatei.

Douăzeci de ani, o viaţă de om… Nebunia tinereţii, entuziasmul sacrificiului… Umanitatea era în pericol, spuneau buletinele de ştiri şi,

fiecare avea datoria s-o apere. Ormuzienii criminali, care ne doreau pieirea. Asta spuneau ştirile, iar noi le credeam. Suportam din plin naivitatea vîrstei şi propaganda de rigoare. Prostii!

Fusesem printre cei ce se oferiseră victime de bunăvoie. Carne de tun, asta eram. Nimerisem pe mîna sergentului Witt, care ne fugărise (pe mine şi pe ceilalţi din pluton) pînă ne scosese idealismul din cap.

Doamne, nu crezusem vreodată că aş putea urî pe cineva atît de cumplit pe cît îl urîsem pe sergentul Witt! Instrucţie cît cuprinde, alergătură cu tot echipamentul în spinare… Şi cît echipament avea de cărat un biet infanterist stelar!

Acum, la atîţia ani după evenimente, cred că am rămas unul dintre puţinii veterani care au luat contact cu armamentul destinat ormuzienilor sub toate formele sale.

La început, echipament relativ uşor: un combinezon ermetic, rezervorul de oxigen şi laserul. Amărîţii care avuseseră ghinionul să-l poarte fuseseră victime sigure. Orice schijă prăpădită, orice fascicul laser le găurea combinezonul, iar ei piereau instantaneu, în vidul cosmic sau în atmosfera otrăvită a vreunei plante. Mai mult, un asemenea echipament avea doar o autonomie redusă, de cîteva ore.

Mă amuzasem, mai tîrziu, găsind prin arhive filme şi cărţi din perioada antebelică, de dinaintea expansiunii. Pe atunci, oamenii îşi imaginau că majoritatea planetelor aveau atmosferă respirabilă, că luptele din cosmos semănau cu cele de pe Pămînt – fugăreli între navete spaţiale, aidoma bătăliilor aviatice de la sfîrşitul secolului al XX-lea, şi încăierări între soldaţi pe jumătate despuiaţi, cu benzi de cartuşe atîrnate de gît, ca în jungla vietnameză…

Rahat! Războiul însemnase cu totul altceva. Acţionai într-un mediu care nu semăna niciodată cu cel terestru. Cea mai mică defecţiune a costumului însemna moartea instantanee. Aşa că s-a trecut la folosirea vehiculelor blindate. Foarte bune în luptele de suprafaţă, dar fără utilitate pe coclaurii pe unde se strecurau ormuzienii, obişnuiţi cu canioane, tunele, văi şi trecători înguste. Şi totul se spărgea în capul bietului infanterist. Ascultătorul infanterist. Care căra în spinare un munte de echipament: costumul blindat, care nu rezista niciodată la schije; armament cît mai mult şi mai divers; alimente. Şi fecale. Da, multe fecale, pentru că misiunile de cercetare şi distrugere durau zile în şir. Aşa că te căcai în costum. După un timp, cu toată instalaţia de reciclare a aerului, puţeai ca dracu’.

Mai tîrziu, după ce Witt făcuse din noi soldaţi, ne spusese:

— Războiul e un căcat! Miroase a căcat! Soldatul cară în spate un sac cu muniţii şi între picioare un sac cu căcat! Ăsta-i adevărul, iar cine nu mă crede, să plece pe întinderile de piatră ale Spelbei, să execute o misiune de-o săptămînă!

Cînd ajungeam la bază, puţeam ca o hazna. Tîrfele îşi puneau filtre în nări, cu toate că ne spălam zdravăn înainte. Însă mirosul pătrundea adînc prin pori în trupurile noastre. Și părea că nu va mai ieşi nicicînd…

Eroii naţiunii put. Întotdeauna. Sînt buni să-i admiri de la distanţă, nu să te culci cu ei.

Witt avusese dreptate. Războiul e un căcat.

***

Cînd am ajuns la staţia POLD-01, m-a preluat o altă echipă. Ofiţerii îmbrăcaţi în uniforme curate, albastre, m-au condus prin coridoarele întortocheate, puternic luminate. Ca de obicei, şefii nu făceau economie de energie. În cele din urmă m-au împins pe o uşă şi mi-au făcut semn să mă aşez pe scaun.

M-am supus, buimac. Ce dracu' voiau de la mine?

Am aflat imediat.

Pe o uşă laterală au intrat cinci indivizi, în uniforme elegante.

M-am ridicat. Unul dintre ei, a cărui figură îmi părea cunoscută, mi-a zis cu o voce rece, dispreţuitoare:

— Te afli în faţa Tribunalului militar special. Sînt generalul Nolsen, preşedintele curţii.

Apoi i-a înşirat iute pe ceilalţi: maiorii Kold şi Mortimer, membrii ai Curţii; căpitanul Johansen, grefierul; căpitanul McIntyre, apărătorul meu.

Ne-am aşezat. Eram deja nervos. Aşteptam, cu capsa pusă, să aflu ce acuzaţii aveau de gînd să-mi aducă. Am aflat îndată.

— Conform dovezilor existente în dosar, căpitanul Joy este acuzat de înaltă trădare.

Parcă mi-a căzut cerul în cap. De unde dracu' trădare? De ani de zile ţineam evidenţa lenjeriei scoase din uz. Grozave informaţii! Şi chiar dacă ar fi folosit cuiva, cui să le vînd? Confederaţia Umană nu mai purta de multă vreme război cu nimeni. Duşmanii noştri de altădată, ormuzienii, încheiaseră între timp o alianţă cu noi… Atunci?

— Solicit să studiez dosarul, pentru a-mi pregăti apărarea, m-am trezit spunînd.

— Documentele sînt secrete, nu-ţi pot fi încredinţate. Au fost studiate de apărătorul care ţi-a fost desemnat din oficiu.

— Înţeleg că sînt deja condamnat. Şi că n-o să cunosc niciodată adevăratul motiv.

Cei doi maiori s-au privit stînjeniţi şi au ridicat din umeri. Nolsen m-a privit aspru:

— Nu ţi s-a acordat dreptul de a vorbi!

— Ba am să vorbesc, domnule general! Cunosc procedura foarte bine! Nu *aveţi* cum să mă declaraţi vinovat! Toată povestea asta e o înscenare! Vreţi să mă scoateţi ţap ispăşitor pentru cine ştie ce porcărie! Nu marşez. Spuneţi-mi de ce sînt acuzat şi mai vorbim.

Nolsen i-a făcut semn lui Kold, iar acesta a citit, cu voce neutră:

— Acuzatul s-a făcut vinovat de provocarea unor incidente menite să creeze o stare de război între Comunitatea Umană şi Ormuza.

— Cum naiba am reuşit asta? m-am obrăznicit eu. Trimiţîndu-le izmenele scoase la reformă?

Kold a tuşit, stînjenit, şi a continuat:

— Acuzatul a contribuit la lansarea pe Ormuza a instalaţiilor automate de distrugere, tip Berserk.

Am rămas pe gînduri. Tipii ăştia nu ştiau că singurele probleme ale unui ofiţer de intendenţă sînt să-şi găsească drumul cu bine prin hăţişul scriptelor birocratice. Cunoşteam legile mai bine ca nimeni altul.

Cele valabile pe timp de război, în mod special.

— Serios? Îmi daţi voie să citez ceva?

N-aveam nevoie de dosare şi documente. Ştiam lucrurile astea pe dinafară. Pe de altă parte, se adunaseră prea mulţi ani de dezamăgire şi amărăciune, ani în care îmi măcinasem nervii ca să nu înnebunesc.

Mi-am dat drumul, fără să-mi pese de privirile mînioase ale generalului:

— „Războiul cu Ormuza intrase într-o fază de echilibru, în care nici una dintre părţi nu părea a avea şansă de victorie. Intuiţia genială a unei persoane a înclinat balanţa de partea Comunităţii Umane, prin folosirea potenţialului militar al instalaţiilor automate de distrugere, tip Berserk. Este vorba de generalul Nolsen.” Am citat din manualul de istorie pentru şcolile primare. Dacă folosirea roboţilor Berserk a însemnat un act de trădare, ce caută pricipalul vinovat în fruntea tribunalului? Iar dacă-i vorba de altceva, dacă aţi intrat într-un rahat din care nu puteţi ieşi, n-ar fi mai corect să schimbaţi tactica?

L-am privit pe Nolsen drept în ochi şi am spus, cu un aer impersonal:

– Oricum, nu discut cu gunoiul ăsta, care a profitat de naivitatea lui Melchidor! Am să discut cu un şef adevărat, dacă aveţi aşa ceva!

Generalul pălise crunt, iar venele de la tîmple i se umflaseră. A dat să spună ceva, dar s-a stăpînit. I-am rînjit, vesel. Nimerisem! Ceilalţi s-au privit încruntaţi. Apoi, dintr-un difuzor nevăzut a răsunat o voce gravă:

— V-am spus că nu-i un dobitoc! Aduceţi-l la mine!

***

După informaţiile primite, trebuia să caut prin canion. Ştiam că pe platou ar fi fost inutil. Mergeam liniştit, fără să mă ascund, fără să privesc îngrijorat în jur. Nu-mi imaginasem, în zilele fierbinţi de pe Tora, că voi umbla vreodată în costumul negru, de luptă, fără să mă tem că pot muri în orice clipă. Că n-o să-mi fie frică de ormuzieni. Ca să fiu sincer, nu aveam încredere nici acum în ei, dar şansele de a-mi lăsa oasele pe aici erau foarte reduse.

Am privit un timp tufişurile argintii, apoi am mers mai departe de-a lungul văii ce cobora. Pietrele, mai puţin netede, făceau loc unui şuvoi de lichid cafeniu care clocotea, scoţînd la suprafaţă bule lucioase care, spărgîndu-se, împrăştiau stropi mărunţi de noroi. M-am îndepărtat de pîrîul acela sumbru deşi, în teorie, nu putea să producă nici o pagubă echipamentului.

Cu cît pătrundeam mai adînc în canion, cu atît întunericul devenea mai puternic.

Printr-o înlănţuire ciudată a ideilor, mi-am amintit de zilele din adolescenţă, cînd petreceam vacanţa în munţi, la ferma bunicului. Uneori ne duceam la pescuit păstrăvi, în pîraie limpezi de munte. Şi, cîteodată, ne apuca acolo, în pădure, ceaţa… O ceaţă densă, albă, ca nişte vapori într-o saună. Nu zăreai în jur decît umbre vagi, posibil ameninţătoare…

Rîul de aici n-avea păstrăvi. Oricum, nu o formă de viaţă asemănătoare celor pe care le cunoşteam. Dar ceaţa şi clipocitul lichidului pe pietre, amplificat de aparatura de recepţie, semănau, într-un fel, cu impresiile acelea vechi, rămase în memorie…

Vremurile de dinainte de descoperirea lui McGoven.

Vremurile de dinaintea expansiunii cosmice.

Nu ştiu dacă o invenţie poate schimba soarta omenirii. Mai degrabă ea apare pentru că e *necesară*, pentru că evoluţia de pînă atunci *o face necesară.*

Cînd McGoven a descoperit adevărata structură a universului şi modul în care o puteai folosi pentru călătorii la mare distanţă, fără costuri mari, întreaga omenire a lăsat baltă conflictele mărunte, locale, şi s-a repezit spre cucerirea spaţiilor nemărginite care ne stăteau la dispoziţie.

Ciudată e soarta… Cam în aceeaşi perioadă, o descoperire asemănătoare făcuseră şi ormuzienii. Şi astfel, după o scurtă perioadă de expansiune paşnică, două civilizaţii s-au ciocnit brutal, într-o încăierare nemiloasă şi inutilă, pînă cînd ormuzienii s-au văzut siliţi să cedeze.

N-am ştiut niciodată prea mult despre invenţia – sau descoperirea – lui McGoven. N-am avut timp să-i studiez lucrările. De altfel mă îndoiesc că le-aş fi înţeles. Am reţinut cîte ceva din lucrările de popularizare şi din ce-mi explicase Joos, unul dintre camarazi, care făcuse doi ani de colegiu.

McGoven pornise de la o idee a teoriei stringurilor, anume că universul are zece dimensiuni. Dintre care patru compactate. Trei din cele şase extinse reprezentau dimensiunile spaţiale (lungime, lăţime, înălţime). Ce însemnau celelalte trei? Una ar fi putut fi timpul. Dar celelalte două? McGoven demonstrase că timpul nu era unidimensional, cum se crezuse, ci tridimensional. Aidoma universului nostru spaţial, cu trei dimensiuni, dar temporale. Atunci, de ce nu percepem decît o singură dimensiune a timpului? McGoven combinase teoria stringurilor cu cea a relativităţii. Cele trei dimensiuni spaţiale se împleteau cu timpul, constituind un univers cu patru dimensiuni care se desfăşura, ca un fir, în cutia infinită a timpului. Iar firul acela, universul nostru, supus curburii spaţio-temporale, nu se întindea

drept, ci se încolăcea, făcînd tot felul de bucle şi spirale, ocupînd o mare parte din spaţiul celor şase dimensiuni. Se ajungea la situaţia paradoxală în care secţiuni de univers aflate aparent la distanţă, puteau fi conectate cu uşurinţă dacă parcurgeai lăţimea sau înălţimea timpului…

Partea practică a teoriei lui McGoven consta în faptul că nu era nevoie de călătorii spaţiale îndelungate, de ani-lumină, ca să ajungi de la o stea la alta. Că, dacă lunecai în spaţiul gol, neocupat de univers, puteai ajunge unde doreai găsind momentul în care lumea cu patru dimensiuni făcea o buclă ce reducea distanţa. Universul, aflat într-o continuă mişcare, o mişcare cu o viteză inimaginabilă (de aici şi curbura spaţio-temporală), aducea, în timpi relativ apropiaţi, cam toate astrele în poziţii învecinate. Totul era să te strecori în spaţiul din spatele universului nostru (hinterspaţiu), să parcurgi distanţa rămasă în altă dimensiune a timpului şi să ajungi unde doreai, într-un timp cît mai apropiat de cel de plecare.

O babilonie întreagă, nu? Oricum, din tot ce-mi explicase Joos, trăsesem o concluzie cît se poate de clară: dacă te strecurai prin hinterspaţiu, puteai ajunge unde doreai mult mai repede decît dacă ai fi încercat pe calea normală.

Mie îmi ajungea atît. Nu mă interesa *cum* se pătrundea în hinterspaţiu, *cum* se călătorea prin el, nici *cum* se făcuseră calculele pentru trasarea hărţilor în şase dimensiuni pe baza cărora se desfăşurau călătorii interstelare sau intergalactice.

Singurul lucru neplăcut era că ormuzienii descoperiseră şi ei chestia asta şi că a trebuit ca noi să ne luptăm cu ei.

***

Mergeam ca un automat spre fundul canionului, trecînd netulburat pe lîngă tufişurile din panglici argintii, zdrobind sub picioare un fel de muşchi roşu-liliachiu, casant.

Deodată, m-am trezit apucat de costum şi tras cu putere spre o aglomeraţie de vegetaţie sidefie…

***

Cei doi maiori m-au condus pe coridoarele întortocheate pînă într-o cameră de o eleganţă barocă. În fotoliul din spatele unui birou imens, un bătrînel cu o figură aspră. Mareşalul Jorubovski. Purta o tunică simplă, fără maldărul de decoraţii ce-i împodobea pieptul în imaginile oficiale.

L-am salutat şi am rămas în poziţie de drepţi.

Le-a făcut semn să iasă indivizilor care mă însoţiseră, apoi mi-a arătat fotoliul. Nu chiar atît de mare ca al lui, dar pe aproape…

— Deci, după părerea ta, căpitane, am intrat într-un rahat din care nu putem ieşi singuri. Am făcut semn că da, iar el a dat din cap, continuînd: Întîmplător, ai dreptate…

— Dacă-mi permiteţi, nu era mai simplu să-mi spuneţi despre ce e vorba şi să vedem ce se poate face? Chiar a fost nevoie de tot circul ăsta?

— Ideea lui Nolsen… Mi-a explicat că te cunoaşte, că nu prea te ajută mintea şi de aceea ai rămas doar căpitan… Că nu-i nevoie decît să te speriem un pic, ca să faci tot ce-ţi cerem…

— De Melchidor şi Kappell nu v-a pomenit nimic?

— Cine-s ăştia?

— Creatorii robotului Berserk.

Jorubovski a holbat ochii:

— Şi Nolsen?

— Pe atunci Nolsen era aghiotantul dumneavoastră. Melchidor i-a dat memoriul în care propunea schimbarea tacticii de luptă, ca să vi-l prezinte. Nolsen a schimbat pagina cu membrii echipei, s-a trecut pe el în frunte şi abia după aceea vi l-a înaintat. Melchidor şi Kappell erau angajaţi civili, savanţi fără simţul realităţii. Au fost încîntaţi să-şi facă meseria. Cînd şi-au dat seama că Nolsen a profitat de naivitatea lor, a fost prea tîrziu; nu mai puteau face nimic. De altfel, au murit destul de curînd, într-un accident suspect…

— Şi tu?

— Eu n-am fost decît programatorul echipei. Am proiectat softul roboţilor. După aceea, am fost trecut la serviciul administrativ şi acolo am rămas. Nici măcar Nolsen n-a putut să mă trimită în serviciul operativ, cît au mai fost lupte, în ideea că poate dipăream şi eu… Eram inapt, am suferit o intoxicaţie pe Selba.

— Acum înţeleg… Uite care-i problema: după ce roboţii Berserk au fost lansaţi pe Ormuza, duşmanii au distrus o parte dintre ei, dar ceilalţi au făcut un asemenea prăpăd, încît inamicul a preferat să capituleze. Astea-s lucruri pe care le ştii. Ca şi faptul că, după încheierea ostilităţilor, am chemat roboţii înapoi la bază. Însă ieri am fost anunţaţi că ormuzienii au descoperit că pe planeta lor a mai rămas unul. Activ. O treabă care contravine tratatului de pace. Indivizii sînt extrem de agasaţi. Am încercat să-i convingem că nu-i decît o greşeală, că n-am ştiut de existenţa lui… Nu ne-au crezut şi ne-au dat două zile să recuperăm aparatul şi să-l distrugem.

Am rînjit sumbru.

— Şi nu ştiţi cum să o faceţi.

— Aşa-i… Nimeni nu ştie cum poate fi *recuperat* un berserk. Au trecut douăzeci de ani de cînd nu-i mai folosim… Am descoperit din întîmplare că a mai rămas în viaţă un membru al echipei de proiectare… Nolsen mi-a garantat că ştie el cum să te decidă să execuţi misiunea, fără să ne faci probleme…

— Am văzut.

— Căpitane, situaţia e foarte gravă. Dacă începe iar războiul, pagubele vor fi imense... Trebuie să găseşti robotul şi să-l anihilezi. Ai înţeles?

— Am înţeles!

— Dacă reuşeşti, o să-ţi îndeplinesc orice cerere, o să te răsplătesc în aşa fel încît n-o să regreţi!

— Domnule mareşal, trebuie să ajung pe Ormuza. Altfel, nu pot face nimic. Aparatura de chemare la bază a fost casată acum doi ani. Ruginise în depozit. Nu mai putea fi folosită. Iar ca să înjgheb alta, nu-mi ajung două zile.

— Bine, o să vorbesc cu şeful armatei ormuziene...

Şi aşa am ajuns să fiu primul pământean care a pus piciorul pe Ormuza... O chestie importantă, avînd în vedere că băştinaşii interziseseră accesul oricărui străin pe planeta lor.

***

Cînd mi-am revenit din uimire, am privit în jur. Mă aflam într-o grotă destul de înaltă ca să pot sta lejer în picioare. Intrarea ei era acoperită de ramurile sidefii ale unor tufişuri care crescuseră pe stîncile din jur.

Lîngă mine, vizibil în semiîntuneric, berserkul pe care-l căutam. O maşinărie sofisticată, complicată şi periculoasă. Proiectată pentru a ucide. Un trunchi cilindric de un metru înălţime, cu diametrul de treizeci de centimetri, semănînd cu un bulumac prăbuşit. Lucea galben. În mod normal, lua culoarea mediului. Absorbea orice fel de unde, deci nu putea fi reperat prin radar, sonar sau alte metode de detectare la distanţă. Avea capacitatea de a-şi regla temperatura după cea a mediului ambiant, deci nu putea fi descoperit nici în infraroşu. Componenţa chimică ar fi putut atrage atenţia, la o analiză spectrografică. Numai că stratul protector, cu o structură chimică asemănătoare rocilor de pe Ormuza, era impenetrabil. Nici cel mai sofisticat spectrograf n-ar fi descoperit decît o stîncă oarecare, de o formă mai ciudată. Nu cilindrică. Pentru că atunci cînd simţea că e în pericol de a fi descoperit, îşi strîngea membrele, căpătînd o formă neregulată.

În trunchi se aflau creierul electronic, sursele de energie şi rezervele de muniţii, pe care putea să şi le sintetizeze oricînd, în orice cantitate, utilizînd rocile de pe planeta duşmanului.

Robotul avea şase membre, pe care le folosea ca picioare sau braţe, în funcţie de necesităţi. Se putea deplasa pe teren accidentat şi, fiind dotat cu unităţi antigravitaţionale, era în stare să execute salturi oricît de lungi. În principiu, folosirea acestor dispozitive era limitată doar la cazurile de strictă necesitate, pentru a împiedica detectarea de duşman a fluxului de antigravitoni.

Aceasta fusese arma care pusese capăt războiului.

Roboţii Berserk se furişaseră neobservaţi spre centrele militare şi industriale, spre localităţile importante, distrugînd totul. Cu arme laser, cu încărcături detonante, ba chiar cu braţele lor, de o forţă extraordinară.

***

Am avut un moment de îndoială văzîndu-l. Din moment ce nu fusese recuperat, nu cumva se defectase? Nu cumva nu mai răspundea ordinelor?

Dar în căşti a răsunat galsul calm, care imita vocea lui Kris. Nu ştiu ce umor absurd ne împinsese ca, atunci cînd l-am proiectat, să-l înzestrăm cu vocea aceea domoală, cristalină:

— Eşti om. Ce cauţi aici? Poţi fi ucis. Te-am atras aici, la adăpost, ca să fii descoperit cît mai greu, deşi prin asta îmi pun în pericol propria-mi siguranţă. Cine eşti?

— Căpitanul White Joy.

— Căpitanul Joy! Cînd m-am născut erai doar locotenent-major! Unul dintre părinţii mei! Da, îţi identific vocea, deşi s-a schimbat un pic. Şi codul genetic, a adăugat după un timp, perioadă în care, probabil, mă scanase. Ce te aduce aici? Cu ce te pot ajuta? Ordonă şi o să te ascult, chiar dacă asta îmi va aduce pieirea.

— Războiul s-a încheiat, Kris.

Apoi mi-am dat seama de eroare şi am rîs. Glasul acela mă înşelase, trezise amintiri vechi, uitate…

— N-am nume. Dar, dacă-ţi place, poţi să-mi spui Kris. Cînd s-a încheiat războiul?

— De mult… în urmă cu vreo douăzeci de ani…

— Atunci de ce am fost lăsat aici? Eu am continuat lupta. Poate am făcut ceva rău…

— Nu-mi dau seama ce s-a întîmplat. Colegii tăi au fost recuperaţi de navete la sfîrşitul ostilităţilor. Tu n-ai răspuns la apel.

— Probabil mă găseam în subterană, iar undele radio n-au pătruns pînă acolo…

— Tot ce se poate.

Am stat de vorbă un timp, în care Kris (decisesem să-l numesc astfel) mi-a povestit despre isprăvile lui pe Ormuza. Aveam un sentiment bizar, auzind despre ucideri, masacre, furişări în tabere inamice şi alte grozăvenii, normale în vreme de război, istorisite cu vocea aceea calmă, cristalină, domoală…

Şi-a făcut raportul complet, iar eu am meditat îndelung. Mareşalul îmi ceruse să-l anihilez… Am decis să procedez altfel.

— Ascultă, Kris, o să mergem acasă. O să ieşim pe platou şi o să ne întoarcem între ai noştri. Ormuzienii nu ne sînt duşmani, nu trebuie să ucizi vreunul. Altfel, ai face mare rău oamenilor.

A tăcut un timp, apoi a întrebat, cu glas de copil:

— Aş face mai mare rău oamenilor ucigînd ormuzieni, decît dacă nu i-aş ucide?

— Da.

— Bine. Mă voi supune ordinelor tale, căpitane Joy.

În timp ce străbăteam drumul prin canion în sens invers, gîndurile mi s-au învălmăşit... Istorisirea berserkului îmi trezise amintiri pe care încercasem să le uit, pe care le acunsesem adînc, sub stratul de informaţii noi...

***

La capătul canionului am activat baliza și, pînă să ajungem în centrul platoului, naveta a sosit. Nu doream ca ormuzienii să afle că luasem berserkul cu mine. N-am avut probleme. Abia sosisem lîngă cutia plată, cu antena ca o pîlnie, îndreptată spre cerul acoperit de negură, cînd am auzit vîjîitul motoarelor. De sus, din ceaţă, a coborît o scară metalică. M-am căţărat pe ea, urmat de Kris.

Pilotul s-a holbat la el, a dat să spună ceva, dar l-am întrerupt.

— Anunţă ormuzienii că am anihilat robotul. Şi porneşte de aici cît mai rapid, să nu-şi dea seama că l-am luat cu noi.

Ofiţerul a pălit, dîndu-şi seama de pericol, dar primise ordin să mă asculte. A grăbit decolarea. L-am văzut cum se destinde abia cînd am ajuns la nava-bază.

***

M-am prezentat imediat la mareşal. Urmat de Kris. Bătrînul a privit uimit, parcă nevenindu-i să creadă că nimicul acela putea produce distrugere şi prăpăd. Nu s-a tîrguit cu mine. Mi-a declarat, sec, că voi primi gradele cuvenite vechimii, că pînă la pensie voi fi numit comandantul unei baze fără probleme – avînd în vedere lipsa mea de experienţă în posturi de comandă. M-a anunţat, cu voce oficială, că am fost decorat cu însemnele Soarelui de Aur. După ce m-a felicitat, cu acelaşi ton impersonal, lipsit de orice emoţie, mi-a adus la cunoştinţă că generalul Nolsen fusese numit comandantul garnizoanei din Torbida. Cunoşteam locul. Un post uitat de lume cu zece subordonaţi, la marginea galaxiei. Funcţia corespunzătoare era cea de sergent... Mi-a mai spus că vor fi scoase din manuale şi dicţionare toate referirile la el.

— Totul cu discreţie, a continuat el. Armata nu-şi permite scandaluri.

Am rînjit, scîrbit cumva de viaţa asta parşivă. O întîmplare stupidă dăduse totul peste cap. Dacă aş fi fost un tip integru, aş fi făcut ca-n filme – aş fi renunţat la răsplată, mi-aş fi dat demisia şi m-aş fi retras într-un loc izolat, lîngă femeia visurilor mele… Dar eu nu sînt un tip integru. Sînt doar un individ sătul de război, de armată şi de ratare. Unde să mă retrag? Femeia iubită… De unde? Poate doar dacă o cîştig la loterie! Mă întreb dacă aş şti să-i fac curte…

Aşa că am luat poziţia de drepţi şi i-am mulţumit mareşalului, prin formulele regulamentare.

Probabil că bătrînul a simţit artificialitatea întregii poveşti pentru că a avut un moment de slăbiciune. Mi-a zîmbit trist:

— Cam tîrzie reparaţia, nu? Dacă vrei ceva anume, acum e momentul să mi-o ceri. Nu ştiu de ce, dar am senzaţia că-ţi datorez mai mult decît ţi-am oferit.

— Domnule mareşal, puteţi face ceva pentru mine? Şi pentru dumneavoastră. Robotul. Berserkul. Îl vreau. În acte se va scrie despre un robot amortizat de mult, scos din evidenţe, vîndut la preţ redus, conform regulamentului, pentru utilizare domestică. Totul conform regulamentului. Şi nici o menţiune despre berserk…

— De acord. Îţi înţeleg… ăăă, sentimentalismul… Noi, militarii, nu sîntem nişte brute. Sîntem nişte băieţandri romantici… Spune-mi! De ce n-ai distrus robotul cînd l-ai descoperit?

— Pe Ormuza? Ormuzienii ar fi putut obţine informaţii preţioase din fragmente insignifiante… Nu, a fost mai bine să-l iau de acolo. Iar dacă a ajuns aici, mă leagă de el multe amintiri.

Am încheiat tîrgul. Într-adevăr, militarii sînt nişte sentimentali. Faţă de ai lor. Mai ales cînd au conştiinţa încărcată…

***

Aici ar trebui să se încheie povestea expediţiei mele, de unul singur, pe Ormuza. Cei doi ani şi jumătate vor trece repede. În calitate de general la pensie, veteran de război, rănit în luptă şi cavaler al Soarelui de Aur, voi primi un domeniu considerabil pe o planetă de divertisment. Îmi voi face prieteni, femeile dornice de-o existenţă plăcută vor roi în jurul meu…

Voi petrece seri liniştite cu Kris, care-mi va povesti, cu vocea sa de adolescentă, despre masacre şi lupte… Şi despre ce nu i-am spus mareşalului, nici altcuiva. Pentru că militarii de carieră doresc războiul dacă ştiu că au un atu în mînecă. Prefer să păstrez eu acest atu, pentru situaţia în care ormuzienii ne vor ataca.

Robotul ăsta serios şi harnic săpase, aproape douăzeci de ani, o galerie chiar sub capitala foştilor noştri duşmani. Fiind înzestrat, spre deosebire de oameni, cu o raţiune rece, logică, executa, din cînd în cînd, misiuni în cu

totul alte părţi, să nu-şi dea nimeni seama cu ce se ocupa… Aşa aflaseră ormuzienii de existenţa lui, iar prin intermediul lor, noi. Nici nu-şi imaginau ce cadou ne făcuseră.

Iar eu îl păstrasem lîngă mine.

Pentru că, dragii mei, războiul este, cu adevărat, un rahat.

Unul mare.

II. OH, ZEII MEI CU ARIPI GROASE

COMPLEXUL LUI OEDIP

În timpul zilei, clădirea cea neagră părea amenințătoare, sugerînd pericole ascunse. Noaptea însă, cînd se aprindeau reclamele strălucitoare care acopereau culoarea mohorîtă a zidurilor, ea se preschimba într-o construcţie feerică, ridicată parcă de nişte spiriduşi puşi pe şotii. Nu puteai trece prin faţa ei fără s-o admiri, fără să te laşi cuprins de gîndul că merită să-ţi încerci norocul.

Mulţi căzuseră în ispită şi-şi pierduseră averea; unii, chiar şi minţile… Asupra lui Oedip McAllister se abăteau într-una blesteme, fără să-i facă vreun rău; probabil fiindcă nimeni nu îndrăznea să le rostească public, cu voce tare. Cît despre cele spuse în gînd sau în şoaptă, se pare că nu reuşeau să ajungă pînă la Cel de Sus.

Mă oprisem pe trotuar (ca în fiecare seară), privind firma care sclipea auriu, printre vîrtejurile violete, azurii şi portocalii:

COMPLEX PENTRU DISTRACŢII ŞI JOCURI DE NOROC

Dar cazinoul era mai degrabă cunoscut sub o altă denumire, care includea şi numele proprietarului: Complexul lui Oedip.

Oedip McAllister… O fiinţă bizară, puţin cunoscută, care stabilise reguli stranii, aparte, cu totul diferite de cele ale altor localuri de acelaşi fel. În tripoul lui puteai practica orice joc. Trebuia însă să parcurgi anumite etape… dacă erai în stare, dacă te ajuta norocul…

În hol, pe o placă de marmură albă, era înscris cu litere stacojii regulamentul general. Menţiona doar că, dacă treceai de prima etapă, puteai să participi la următoarele. Nu dezvăluia în ce anume consta proba finală şi nici cîştigul pe care l-ar fi obţinut cel care ar fi reuşit să depăşească toate obstacolele. Iar acest mister trezea speranţe absurde, vise nejustificate şi iluzii exagerat de pătimaşe… Mirajul său atrăgea o mulţime de clienţi.

În partea de jos a plăcii, cu litere de-o şchioapă, un avertisment:

Fiecare client are dreptul să se retragă după cîştigarea oricărei etape. Prin acest gest, pierde dreptul de a participa la etapa următoare, dar păstrează banii obţinuţi pînă atunci.

Nu se ştia să fi abandonat cineva. Toţi cei care se angajau în cursă doreau să meargă pînă la capăt. Era la fel de adevărat că nu se auzise ca vreun norocos să fi parcurs vreodată toate etapele. Mai devreme sau mai tîrziu casa cîştiga, iar cel fericit pentru o clipă ajungea la ruină şi disperare.

După ce am zăbovit o vreme în faţa intrării (tot ca de obicei), am intrat în sala imensă de la parter.

Cît vedeam cu ochii, şiruri de cutii nichelate. Jocuri mecanice. Chestii simple, de modă veche, dar care aduceau o grămadă de bani. Cu atît mai

mult cu cît lumea juca în draci, obsedată de ideea că, dacă ar fi reuşit să obţină cîştigul maxim, ar fi trecut mai departe.

Mi-am scos mărunţişul pregătit din timp şi m-am aşezat în faţa unui ecran. Alesesem ceva primitiv, o drăcie cu trei discuri care se roteau cu o viteză incredibilă, oprindu-se brusc atunci cînd apăsai un buton. Dacă în fantele din dreptul ecranului apăreau trei imagini identice, cîştigai. Zece cîştiguri obişnuite echivalau cu cel maxim. Sumele pierdute nu se luau în considerare. Adică puteai să pierzi fise de un milion de dolari, dar dacă nimereai cei trei jokeri (adică un cîştig de o sută de dolari), puteai să treci în etapa următoare. Cîştigul de bază al lui Oedip provenea însă de la indivizii modeşti care, asemeni mie, îşi încercau zilnic şansa, riscînd sume relativ modeste. Adunate însă, acestea…

Sinistru individ, acest Oedip! Ţicnit de-a binelea… Se spuneau despre el fel de fel de grozăvii: că şi-ar fi ucis tatăl ori că şi-ar violat mama. Simple zvonuri; nimeni nu ştia nimic concret. Apărea rar în public, îşi lăsase complexul în grija subalternilor. Alţi patroni de cazinouri se plimbau prin săli, încercînd să fie simpatici, să-şi cucerească muşteriii. El, nu. Cînd se ivea, pe neaşteptate, într-una din sălile de joc, avea întipărită pe chip o expresie dispreţuitoare. Uneori, aceasta dispărea, fiind înlocuită de o imobilitate totală a feţei sau de o groază indescriptibilă. Nu vorbea cu nimeni, se plimba doar, indiferent şi distant. Părea tînăr şi avea o frumuseţe sobră, care impresiona clientele.

Am introdus monedele şi, cînd am crezut de cuviinţă, am apăsat pe buton. Două prune şi o cireaşă, adică nimic. Şi tot aşa… Nici măcar un cîştig mărunt. Am oftat şi am sacrificat ultimele jetoane. Mai aveam dreptul la zece încercări. Primele trei au copiat, cu îndărătnicie, eşecul celor anterioare.

Apoi, brusc, înainte ca eu să fi apucat să văd imaginile de pe ecran, a izbucnit ţîrîitul strident al soneriei. Am tresărit, înspăimîntat. M-a liniştit clinchetul monedelor care cădeau în vasul de metal, clinchet care răzbătea prin larma asurzitoare a mulţimii alertate de vestea că, în sfîrşit, cineva obţinuse cîştigul maxim.

Am privit îndelung figurile rînjite ale jokerilor, simţind că mi se înmuiau picioarele. În jur, chiote, urale, felicitări şi înjurături… M-am întors şi-am văzut mutre fericite, curioase ori pline de invidie. Păreau îndepărtate, de parcă s-ar fi aflat la o distanţă imposibil de străbătut. Vocile pe care le auzeam erau distorsionate… Am tresărit: nu cumva mă doborîse emoţia?

Aproape imediat totul a revenit la normal. Ţîrîitul a încetat, iar vocile celor din jur și-au reluat intensitatea normală. Cercul format de curioşi a fost risipit de doi indivizi purtînd uniformele verzi ale complexului, cu un O mare, auriu, brodat pe revere. Unul dintre ei mi s-a adresat, calm:

— Doriţi să treceţi la etapa următoare sau veţi folosi dreptul firesc de a vă retrage acum?

Propunerea mi s-a părut stupidă. Mă osteneam de atîta vreme în sala de jocuri tocmai pentru a reuşi să promovez la un nivel superior. Aşadar, am izbucnit, iritat şi indignat în egală măsură:

— Sigur că vreau să particip la următoarea etapă! Doar nu credeţi c-am să mă mulţumesc cu suta voastră amărîtă?

Individul a zîmbit, mi-a întins zece jetoane de plastic roşu, a cîte zece dolari, şi o foaie de hîrtie.

— Instrucţiuni privitoare la ce va urma, m-a lămurit el. Permiteţi-mi să vă conduc…

Mi-au făcut loc prin mulţimea de gură-cască. Am străbătut culoarul dintre maşinile de joc, în uralele invidioase ale celor de faţă, către uşa din capătul sălii, un parcurs pe care, în vis, îl urmasem adesea, asemeni tuturor celor pe care-i văzusem eu însumi cîştigînd. Am intrat în încăperea de dincolo de uşă, care s-a dovedit a fi o anticameră, un soi de sală de aşteptare. Ghidul meu m-a invitat să mă aşez într-un fotoliu, apoi mi-a spus, cu aceeaşi intonaţie calmă:

— Citiţi cu atenţie textul, înainte de a vă hotărî ce doriţi să faceţi în continuare. Misiunea noastră încetează în acest moment.

M-a salutat înclinîndu-se uşor şi, însoţit de tăcutul său tovarăş, a ieşit pe uşa pe care intraserăm. În partea opusă a încăperii se aflau trei uşi. Pe fiecare, cîte o tăbliţă din metal alb. Litere din email carmin luceau stins, indicînd jocurile care se practicau în sălile respective: baccara, chemin de fer, black jack.

Am citit cele scrise pe foaia pe care o aveam în mînă. Aveam dreptul ca, în perioada cît mă aflam în sala de aşteptare, să comand de mîncare şi de băut, pe cheltuiala gazdelor, sau să mă odihnesc. Urmau regulile celor trei jocuri, pentru cei care, eventual, nu le-ar fi ştiut. Aveam dreptul să aleg unul singur. În final, eram informat că puteam promova în etapa următoare dacă obţineam un cîştig minim de o mie de dolari. În afară de cei o sută care-mi reveniseră în etapa anterioară, aveam dreptul de a folosi orice altă sumă de care aş fi dispus.

Era firesc. Nimeni dintre cei care ajunseseră aici nu juca doar o sută de dolari. Era încă o sursă de venituri suplimentare, pentru Oedip…

M-am gîndit îndelung și am ales black jack. Un joc simplu, la care puteam practica o strategie prudentă.

La un moment dat, un semnal sonor m-a atenţionat că puteam să intru în sala aleasă. Altcineva tocmai o părăsea, falit sau în culmea extazului, pe o altă uşă. Am intrat. O încăpere imensă, luminată ca ziua de candelabrele de cristal. Se juca zdravăn, cu patimă. Se fuma în neştire. Ici-colo, tăvi cu pahare, pe care nici unul dintre cei prezenţi nu le băga în seamă. Indivizii erau atenţi doar la cărţi.

Am ochit o masă liberă, într-un colţ. M-am aşezat în fotoliu, am pus jetoanele în faţa mea şi am împins unul de postavul verde.

Aşa cum îmi propusesem, am jucat extrem de prudent. Nu m-am aventurat deloc, iar norocul a fost, încă o dată, de partea mea. De cele mai

multe ori am fost servit cu două figuri. Douăzeci de puncte. N-am plusat, căci şansa crupierului de a realiza şapte sau douăzeci şi unu era destul de redusă. Am cîştigat aproape continuu. Treptat, fără grabă, am mărit miza. A trecut timpul fără să-mi dau seama, iar lîngă mine s-au strîns teancuri de jetoane. Abia cînd am observat că bagheta crupierului împingea spre mine o grămadă de discuri aurii, a cîte o mie de dolari fiecare, mi-am dat seama că obţinusem de mult suma care-mi permitea trecerea la nivelul următor.

M-am ridicat în picioare, iar în clipa ce-a urmat, lîngă mine şi-a făcut apariţia unul dintre oamenii cazinoului. După ce mi-am strîns jetoanele într-o pungă, acesta mi-a pus invariabila întrebare referitoare la retragere. Apoi, însoţit de un coleg, m-a condus într-o altă sală de aşteptare de unde, după ce mi-a înmînat foaia cu instrucţiuni, a plecat deîndată, discret.

Din nou trei uşi, una dintre ele avînd indicatorul luminos aprins, semn că, dacă voiam, eram liber să intru. Pe uşa aceea scria mare POKER. Nici nu m-am ostenit să mă uit la celelalte. Am intrat imediat.

Lîngă intrare aştepta unul dintre oamenii complexului. Mi-a indicat o masă la care se eliberase un loc. Am descoperit, surprins, că şi acea sală era plină. Incredibil cît de mulţi reuşiseră să ajungă la nivelurile superioare! De cînd se vor fi aflat, oare, acolo?

De astă dată am aplicat o altă strategie. M-am lansat imediat în cacealmale, dublînd sau triplînd potul, indiferent de cărţile cu care eram servit. După ce partenerii de joc se retrăgeau, rînd pe rînd, îmi etalam cărţile, rînjind încîntat…

La un moment dat, unul s-a încăpăţînat să pluseze. Am plusat şi eu, deşi nu aveam cine ştie ce în mînă. Şi, bineînţeles, am pierdut. Dar la mîna următoare mi-a intrat un ful de aşi… Am jucat ca şi pînă atunci: am triplat miza, am cerut mult… Partenerii au căzut în cursă, au plusat şi ei. I-am ars! Din acel moment am început să schimb continuu sistemul: cînd extrem de prudent, cînd la cacealma… Am nimerit de cîteva ori cărţi bune, la întîlnire. Într-un tîrziu, cînd teancul de jetoane se amestecase cu bancnote, dovedind că-mi jumulisem bine partenerii, m-am retras. Mi-am numărat cu atenţie banii. Nu-mi făceam griji că nu mi-ar fi ajuns banii, că n-aş fi relizat baremul de zece mii. Intrasem în joc cu cincisprezece. Și reuşisem să trec de suta de mii! În funcţie de suma de care dispuneam, aveam să-mi stabilesc tactica pentru următoarea etapă.

Am fost condus, potrivit aceluiaşi ritual plicticos, în sala următoare. Acolo, în jurul unei rulete gigantice, se aflau doar cîteva persoane. Mi-am făcut repede socoteala. Banii îmi ajungeau pentru ceea ce intenţionam să fac. Am mizat pe fiecare număr o sumă care să-mi permită ca, în situaţia în care ar fi ieşit orice număr în afară de zero – numărul casei –, să obţin suma necesară promovării la nivelul următor. Afacerea era, în sine, nerentabilă. Suma obţinută n-ar fi acoperit-o pe cea pusă în joc. Dar banii nu mă interesau: voiam doar să mai trec un prag, indiferent cu ce preţ.

Am avut bruma de noroc necesară şi bila a ocolit zeroul. Crupierul a strîns teancurile de jetoane şi mi-a împins ceea ce mi se cuvenea.

M-am ridicat, în vreme ce un alt crupier îmi înlocuia discurile aurii cu bancnote. Le-am vîrît în buzunar şi am întors capul.

În faţa mea se afla însuşi Oedip. Zîmbea şters, un zîmbet cum nu mai văzusem, ironic şi compătimitor totodată.

— De multă vreme n-am mai avut un participant la cea din urmă etapă… Vă aşteaptă ceva deosebit. Nu veţi primi, de această dată, nici un fel de instrucţiuni. Puteţi profita de dreptul de a vă retrage…

— Nici gînd! N-am să mă opresc tocmai acum!

— Sînteţi dispus să vă asumaţi riscul, fără a şti despre ce e vorba? Dacă vă întind o capcană? Pot să vă spun doar atît: dincolo de uşă va avea loc un alt fel de joc… Un alt soi de întrecere…

— Merg mai departe! i-am spus, sigur de mine.

Dar, în sinea mea, convingerile începeau să se clatine. Individul reuşise să-mi vîre ghimpele îndoielii în suflet. Oare în ce mă băgasem?

Oedip a ridicat din umeri şi m-a condus la o uşă aflată în fundul sălii. A deschis-o şi mi-a făcut semn să intru.

— Succes, domnule! Sper că nu veţi regreta că nu v-aţi retras la timp…

Am trecut pragul, pătrunzînd într-un spaţiu întunecat. Oedip a trîntit uşa în urma mea şi m-am trezit în beznă. M-au trecut fiori reci, de spaimă, şi am rămas locului.

Deodată, am auzit sunete de harpă. O melodie lentă, solemnă… Corzile vibrau îndelung, strecurîndu-mi în suflet o teroare fără margini. Treptat, bezna s-a diluat, preschimbîndu-se într-un crepuscul bizar, albastru. Nu se vedea nici o sursă de lumină; pur şi simplu negrul se transforma în siniliu închis. În aerul straniu colorat au apărut puncte fosforescente, sclipind argintiu, care s-au unit alcătuind făclii, a căror flacără, nemişcată, părea făurită dintr-un metal lustruit. Am constatat că mă aflam într-o peşteră cu pereţii din piatră lucie, neagră ca smoala. În depărtare se zărea un cerc de lumină galbenă: gura grotei. M-am grăbit într-acolo.

Pe măsură ce mă apropiam, desluşeam peisajul de afară: o cîmpie întinsă, cu iarba înaltă, de un verde mat, ce ondula în bătaia zefirului. În nări îmi ajungea un miros de fructe exotice, de flori ale primăverii. Un parfum îmbătător, senzual, pulsînd de viaţă…

Cînd am ajuns în prag – dacă rama rotundă de marmură vişinie ce străjuia intrarea putea fi numită astfel – mi-am dat seama că, la doi paşi de peretele de stîncă, în dreapta, se înălţa un piedestal de granit roz, şlefuit, înalt de vreo trei metri. Pe el stătea o făptură ciudată care mă privea cu ochi mari, galbeni, ce clipeau rar. O privire rece, impersonală, în care putea fi ghicit calculul rece şi indiferenţa. Făptura nemaivăzută avea capul unei femei frumoase, cu plete lungi, bălaie… Dar chipul îngeresc era aşezat pe un trup de leu (sau leoaică?)! Din umeri îi porneau aripi puternice, cu pene aurii avînd vîrfurile muiate în violet. Creatura a deschis gura, vrînd să îmi vorbească, dar i-am luat-o înainte.

— Ştiu, i-am spus, mînat de curajul pe care ţi-l dă conştiinţa faptului că nu mai ai nimic de pierdut. Eşti Sfinxul. N-ai să mă laşi să trec de tine decît

dacă-ţi voi răspunde la o ghicitoare. Eu aş zice însă să schimbăm regulile! Ce-ar fi să întreb eu, iar tu să-mi răspunzi?!

— De acord, mi-a răspuns Sfinxul, cu un glas surprinzător de blînd şi de melodios, de-a dreptul suav. Ascult.

Surprins eu însumi de cele ce-mi ieşeau din gură, m-am auzit întrebînd:

— Ce stă, la început, desupra pămîntului, apoi pe pămînt şi, în cele din urmă, sfîrşeşte sub pămînt?

Chipul de femeie mi-a zîmbit cu oarecare duioşie. Apoi a susurat dulce, printre buzele-i roşii, senzuale:

— Răspunsul la care te aştepţi nu-i valabil în toate cazurile, să ştii! La indienii nord-americani, morţii erau puşi pe nişte platforme… Perşii şi alte popoare îi ardeau… E-adevărat, pruncii sînt ţinuţi, pretutindeni, în braţe sau într-un sac atîrnat de umerii mamei. Îşi încep viaţa deasupra pămîntului… Eşti prea pătruns de legende, dragul meu! M-aş fi aşteptat, din partea unui om al vremurilor tale, să mă întrebe care-i leacul cancerului… Cîte stele pot fi văzute cu ochiul liber sau cîte fire de păr are o pisică… Se pare că voi, oamenii, gîndiţi cu toţii în acelaşi fel, prin similitudini. Mi-ai pus, sub altă formă, întrebarea pe care, zice-se, i-aş fi pus-o eu întîiului Oedip. Aveţi un complex… L-aş numi al lui Oedip. Să nu te gîndeşti însă la cel inventat de Freud! E unul descoperit de mine: vă consideraţi esenţa tuturor lucrurilor. Vă întrebaţi mereu ce-i omul, vă frămîntă rostul vieţii… Sînteţi, cu toţii, nişte Oedipi! Fiecare, în felul lui, îşi ucide Tatăl-Timp şi-şi violează Mama-Natură…

A rămas un timp pe gînduri. Încremenisem, şi nu mai îndrăzneam să deschid gura. De astă dată, pierdusem.

Apoi Sfinxul a grăit, cu aceeaşi voce suavă, în care se ghicea acum şi un strop de tristeţe:

— Treci mai departe. Jos, lîngă piedestal, e un pachet de bani. Ia-l! Te vei întoarce printre ai tăi.

— Aşadar, am cîştigat? am bîiguit, neîncrezător.

— Nu. Ai pierdut. Dacă ai fi cîştigat…

Şi-a întrerupt fraza, iar eu m-am grăbit să iau pachetul, de teamă ca nu cumva să se răzgîndească. Peisajul din jur a prins să se schimbe, vălurindu-se brusc. Cîmpia întinsă, iarba, piedestalul de granit, toate au dispărut, sorbite parcă de neant…

M-am trezit în faţa Complexului lui Oedip, ţinînd în mînă teancul gros de bancnote, cuprins de bănuiala că, în schimbul averii acesteia, pierdusem ceva mult mai important.

INVAZIA DE DUPĂ ALEGERI

Stăteam la fereastră şi mă uitam afară, sorbind încet din cana rece, de la frigider. Aveam capul cît o baniţă. Întrecusem iar măsura aseară, la vecinul Costică… Era singurul dintre cunoscuţi cu care mai reuşeam să mă înţeleg. Cu care mai discutam. Vecinul Costică era atins şi el, ca toţi ceilalţi, de morbul politicii, dar într-o măsură mult mai mică. Era capabil ca, măcar la un pahar, să nu pretindă ca partenerul de discuţie să fie întru totul de acord cu el. Asta îmi convenea perfect, pentru că pe mine nu mă interesa politica. În cazul cel mai bun îi înjuram pe toţi. Nu zisese Liiceanu, odată, că ne-am cîştigat dreptul de a huidui? Iar eu asta făceam: îi băgam pe toţi undeva şi nu ţineam cu nimeni. Şi, poate mai mult din spirit de frondă, nici n-am votat.

Eram singur acasă. Nevastă-mea fugise la maică-sa, convinsă că în duminica alegerilor va ieşi cu încăierare. Sau, dacă nu, în duminica de după anunţarea rezultatelor. Aşa că fusesem singurul care cîştigasem ceva de pe urma campaniei electorale: mă alesesem cu o vacanţă de trei săptămîni!

În ziua aceea era sîmbătă. Jumătatea mea urma să se întoarcă luni sau marţi, după ce se va termina războiul civil sau după ce, eventual, se va convinge că n-a fost nici unul. Pînă atunci, mai aveam parte de o rundă cu vecinul… După aia, gata, intram în post…

Îmi plăcea să stau la taclale cu vecinul Costică. Era un tip calm, rezervat, amator de o glumă bună şi de o băutură naturală. Şi, la fel ca mine, admirator al grupului Divertis. Sigur, avea şi el simpatiile lui politice, dar, spre deosebire de alţii, era lipsit de spiritul prozelitismului. Urmărise alegerile cu un interes detaşat. Nici măcar nu-l interesaseră alegerile în sine, cît rezultatul, de parcă gruparea oamenilor în funcţie de opţiunile politice i-ar fi dovedit ceva foarte important. Era simpatizantul unei formaţiuni de mică importanţă, al cărei reprezentant care candidase la preşedinţie nici nu intrase în a doua rundă. Şi culmea, asta nu-l afectase deloc, fusese mai interesat de procentul obţinut, raportat la procentele celorlalţi candidaţi. Iar rezultatul părea să-l satisfacă!

Apa rece îmi mai liniştise stomacul în flăcări. Priveam pierdut pe fereastră cînd, deodată, din cer au început să cadă nişte globuri mari, transparente, cu diametru de aproximativ un metru. În apropierea solului, globurile au explodat cu un zgomot surd, iar din ele au apărut un fel de caracatiţe verzui…

Odată ajunse pe pămînt, caracatiţele s-au grupat, ocupînd intersecţia. Manevrau cu tentaculele lor nişte arme ciudate, care aruncau săgeţi albastre. Oamenii fugeau în toate părţile, ţipînd disperaţi.

Florăreasa din colţ rămăsese locului, probabil prea îngrozită ca să poată fugi. Sau poate nu se îndura să-şi lase găleţile cu tufănici. În ziua de azi făceau o avere… Una dintre caracatiţe s-a apropiat de ea, a apucat-o cu două tentacule, iar cu celelalte a început să rupă bucăţi din ea. Ţiganca răcnea şi se zbătea, dar monstrul nu s-a lăsat pînă nu a făcut-o fărîme.

Abia după ce au încetat ţipetele florăresei am fost în stare să mă mişc. Strada se transformase într-un infern: maşini ciocnite, oameni care alergau nu se ştie unde, monştri care-şi trimiteau săgeţile albastre în toate părţile, transformînd în pulbere pe cei atinşi…

Era evident, exagerasem aseară, la vecin… Aveam delirium tremens… Sau cine ştie ce porcărie drogată băusem şi acum aveam vedenii… Nu poţi să mai ai pic de încredere în ce se vinde azi pe piaţă! Trebuia însă să fac ceva. Am ieşit şi am început să sun disperat la uşa vecinului.

După un minut, vecinul Costică s-a ivit în prag ciufulit, cu ochii roşii, îmbrăcat în pijama.

— Ce-i, vecine? Arde?

— Mai rău. Vino la mine în bucătărie şi uită-te pe fereastră. După aia spune-mi ce-ai văzut…

Vecinul s-a uitat la mine ciudat, apoi a intrat în apartament şi s-a dus drept la fereastra bucătăriei. Nu i-au trebuit decît cîteva secunde ca să se lămurească. S-a întors spre uşă, bombănind:

— Mama lor de canalii! Numai karţii sînt în stare de aşa ceva! Dacă nu-s în stare să cîştige cinstit, recurg la forţă! Rasă primitivă! Am spus de o mie de ori că trebuiau stîrpiţi, dar m-a ascultat cineva? Toţi îi trag cu egalitatea, cu drepturile fundamentale… Şi uite acum urmarea! Vino cu mine, vecine! De data asta nu mai ai de ales! Nu mai poţi sta deoparte! Şi existenţa ta e în joc!

M-am luat după el. S-a dus în sufragerie şi a luat de pe şifonier două tuburi lungi, îmbrăcate în pînză. Din acelea în care se ţin planuri sau hărţi. Le văzusem de mult acolo, dar nu m-am mirat. Ştiam că vecinul era proiectant şi bănuisem că-şi lua uneori lucrările mai urgente acasă.

— Fii atent, mi-a spus el, pe un ton de comandă, cum nu-l mai auzisem niciodată. Vezi butonul ăsta?

Pe la mijlocul tubului era un buton mărunt, de aceeaşi culoare ca pînza cu care era acoperit tubul. Dacă nu te uitai atent, nici nu-l observai. Alături de el era înfiptă o pioneză, din acelea chinezeşti, cu cap de plastic.

— Butonul ăsta e declanşatorul. Pioneza e siguranţa. Ca să poţi să tragi, trebuie s-o ridici un pic. Îţi pui tubul pe umăr, ca pe un aruncător de grenade, iei direcţia şi apeşi pe buton. Ai grijă, capătul tubului trebuie neapărat să fie în urma ta!

— Ca să nu mă prăjească jetul de gaze? m-am dat eu mare.

— Nu, vecine, că drăcia asta funcţionează pe alte principii decît cele cunoscute aici! N-are nevoie de muniţii. Pur şi simplu absoarbe energie din atmosferă. Dacă te nimereşti lîngă capătul absorbant, îţi suge toată bioenergia… Hai, la treabă!

Am coborît în grabă în hol, aşa cum eram, în pijamale.

Karţii ocupaseră poziţii strategice şi înaintau spre blocuri. Însă locatarii îşi reveniseră din surpriză şi contraatacau. Am văzut un domn serios, în vîrstă, din blocul de vizavi (îl cunoşteam de la coada la lapte), manevrînd un fel de autosifon care scuipa flăcări, prăjind cu îndemînare cîteva caracatiţe care încercaseră să intre pe uşa blocului. Lîngă el, o fetiţă arunca nişte mingi de ping-pong care explodau într-o feerie de culori fără să scoată nici un pic de zgomot…

În mijlocul intersecţiei se strînseseră mai mulţi karţi. Am pus tubul pe umăr, am ochit cum m-am priceput, am tras un pic pioneza în sus şi am apăsat pe buton. Am simţit în spate un val de frig, iar din ţeavă a ţîşnit o minge de foc albastru, care s-a oprit o clipă în mijlocul caracatiţelor, apoi a explodat. Asfaltul a rămas curat, de parcă n-ar fi fost nicicînd vreo urmă de kart pe acolo…

Următoarele ore s-au desfăşurat într-un ritm infernal. Alergam cu Costică printre blocuri, lichidînd karţii care se inflitraseră prin locuinţe, sau distrugînd bulele transparente încă din zbor. Peste tot întîlneam oameni înarmaţi cu cele mai ciudate instrumente, care luptau cu înverşunare.

Spre seară, zona era liberă. Mai rămăsese doar un grup de karţi înghesuit în colţul străzii, lîngă buticul „Stanley & Gheorghiţă SRL”.

I-am lichidat cu îndemînare. Ajunsesem un ochitor bun, manevram tubul de carton de parcă aş fi făcut asta toată viaţa. Prins de euforia luptei am scăpat un fulger albastru în butic. Mamă, ce spectacol! Cutiile de bere şi de Coca-Cola au început să explodeze, ca nişte floricele de porumb. Pardon, am vrut să spun ca nişte popcorn… De, mi-e greu să renunţ la limbajul de lemn… Nu ca Tănăsache, ăla care folosea pe vremuri o expresie, de ajunsese soacră-mea să-i zică doar „ăla de umblă mereu cu rahatu’-n gură!”, şi care, acum, se exprimă foarte delicat: „shit!”…

Spectacolul mă umpluse de bucurie. Descoperisem, fără să vreau, ce plăcut e să distrugi. Începeam să-i înţeleg mai bine pe unii dintre concetăţenii noştri… Apoi, privirea mi-a căzut asupra prăvăliei de alături. Vitrina era plină de televizoare… Mamă, de cînd îmi doaream să trag într-un televizor! Mai ales în timpul unor anumite emisiuni… Însă, vorba ceea, după ce ai plătit ani de zile să ai şi tu un televizor color, să nu fii de rîsul vecinilor, să-l faci praf doar pentru că nu-ţi place o emisiune… Egoismul natural şi zgîrcenia tipică scorpionilor mă împiedicaseră să realizez singurul lucru pe care îl dorisem cu adevărat… De data asta, aveam o ocazie unică! Am ochit cu grijă şi, cînd să apăs pe buton, o mînă criminală a împins pioneza, punînd piedica la loc!

Vecinul Costică mă privea mustrător.

— Potoleşte-te, vecine! Gata. Am învins. Am primit un mesaj că oraşul a fost curăţat de duşmani. Karţii au fost distruşi în întregime. Hai acasă, să nu răcim… Cred că noaptea asta o să ningă… Armele noastre au extras cam multă energie calorică din atmosferă…

Abia atunci mi-am dat seama că alergasem toată ziua, de colo-colo, doar în pijama… Am simţit, deodată, că mă ia cu frig.

— Hai la mine, să bem o ţuică, să ne încălzim, îmi propuse amabil vecinul. Şi dă-mi arma înapoi, pînă nu-ţi mai vine vreo idee…

Peste cinci minute eram instalaţi comod, în sufrageria vecinului, sorbind cu poftă din ţuica aromată. La „Actualităţi” se transmiteau ştiri importante privind şansele de alcătuire a noului guvern, se anunţa scumpirea benzinei, dar nimic despre karţi.

— Ce-i asta? m-am indignat eu. Ce fel de ştiri dau ăştia? Iar mint poporul?

— De data asta, a rîs vecinul, televiziunea e nevinovată. Nu ştie nimic şi nici n-o să ştie ceva din cele întîmplate. Nimeni, de altfel, nu ştie nimic. O ştergere hipnotică a memoriei. Mîine dimineaţă nici dumneata, vecine, n-o să mai ţii minte nimic… Ziua de astăzi nici nu va exista.

— Stai un pic, vecine, am zis eu, sorbind din ţuică. Noi doi ştim ce s-a întîmplat. Şi mai erau o mulţime de oameni care au luptat alături de noi.

— Aici e o problemă… Cei pe care i-ai văzut nu sînt oameni.

— Dar ce?

— Cum să-ţi explic… altfel de făpturi… inteligente, dar nu oameni.

— N-o să-mi spui că nici tu nu eşti om!

— Ba da. Eu sînt kimbal. Alţii erau katori, selaţi…

— Ce dracu’, vecine! Ne cunoaştem de ani de zile!

— Îl cunoşteai pe Costică, nu pe mine.

— Şi dumneata nu eşti Costică?

— Într-un fel da, într-un fel nu.

— Nu pricep nimic! Mi s-a urcat, probabil, ţuica la cap…

— Să-ţi explic. Oricum, după aceea n-o să-ţi aminteşti nimic, aşa că… Acum cîţiva ani, Pămîntul a fost declarat zonă de iniţiativă liberă. Toate cele şase grupări galactice au acces liber să se infiltreze şi să ocupe orice poziţii sînt în stare. E vorba de o concurenţă cinstită, loială… Dar karţii n-au aderat la convenţia noastră. Au încercat să se infiltreze prin intermediul forţei. De aceea am făcut front comun ca să-i respingem, indiferent de specie. Noi, cele şase specii, ne-am infiltrat lent, treptat, fără să fim observaţi. Prin intermediul oamenilor. Eu, de exemplu, sînt, aparent, om, dar, de fapt, inteligenţa care controlează acest om este a unui kimbal. Iar în momentele importante, cum a fost astăzi, kimbalul preia controlul…

— Eu ce sînt?

— Tu eşti încă om. Şi probabil că o să rămîi pentru totdeauna om. Ai o minte atît de încîlcită, încît nu văd cine ar fi în stare să ţi-o controleze…

— Şi sînteţi mulţi?

— Destui. De aceea am urmărit rezultatele alegerilor. Am vrut să să aflu ce pondere deţine fiecare specie. N-ai observat că, de fapt, nu există diferenţe serioase între partide, între candidaţi? Că lumea ţine cu un anume candidat din considerente aparent subiective? În realitate, fiecare dintre oamenii controlaţi sprijină candidatul speciei respective. Asta-i metoda

noastră de infiltrare paşnică: preluăm controlul indivizilor, iar prin intermediul lor, în mod democratic, al puterii. Şi ne vedem apoi liniştiţi de treabă. În final, toată lumea va avea de cîştigat, inclusiv oamenii, pentru că nu-i vom menţine sub control decît pînă vom face reformele necesare.

— Auzi, vecine, şi cum se face preluarea asta de control de care mi-ai tot pomenit?

— E o treabă complicată... Avînd în vedere că eşti inginer de sistem şi ştii cum funcţionează un calculator, o să fac o analogie între mintea omenească şi un calculator. Un computer mare are o zonă de memorie ocupată de un program numit, în unele sisteme de operare, monitor. Mai există şi alte zone de memorie, numite partiţii, în care lucrează programe independente între ele şi mai există un sistem de preluare a întreruperilor externe, a semnalelor de la aparatura periferică... Creierul funcţionează exact ca un calculator: primeşte semnale de la organele de simţ, are nişte partiţii în care lucrează, fără să ne dăm seama sau pe care le controlăm foarte puţin, cum sînt, de exemplu, zonele care reglează respiraţia sau bătăile inimii... Important este doar faptul că în creier există o zonă, similară monitorului din sistemele de operare, care controlează funcţionarea diferitelor partiţii, face schimb de informaţii între ele şi intervine cînd apar întreruperi externe... Monitorul corelează funcţionarea independentă a partiţiilor. Vei continua să respiri, chiar dacă eşti prins într-o discuţie foarte interesantă, şi vei fi alarmat dacă apare o informaţie externă considerată prioritară. De exemplu, dacă simţurile percep că vine o maşină peste tine... Orice informaţie, orice desfăşurare a procesului gîndirii, indiferent de partiţia în care are loc, transmite ceva monitorului, care hotărăşte ce să facă cu informaţia respectivă... E o explicaţie vagă, ar fi trebuit să-ţi fac o schemă, să-ţi explic ce-i cu conştientul, inconştientul şi subconştientul... În orice caz, trebuie să reţii doar că noi am intercalat în mintea umană o partiţie suplimentară care asigură o interfaţă între monitor şi restul partiţiilor. Această partiţie suplimentară poate prelua, dacă este cazul, controlul monitorului, deci al întregii personalităţi. Un fel de monitor substitut, care stă la pîndă, ştie totul şi nu preia controlul decît atunci cînd e nevoie. În acest monitor substitut se află personalitatea făpturii care controlează omul în care s-a infiltrat.

— Şi cum se infiltrează? Prin telepatie? Prin hipnoză? Iar făptura aceea care-l controlează unde se află?

— Să încerc să-ţi explic şi asta... Ideea cu telepatia nu e rea, dar nu funcţionează decît la distanţe reduse. Din punct de vedere cosmic, bineînţeles. E greu de crezut că o făptură aflată în altă galaxie poate fi în legătură telepatică permanentă cu un om... Nu. Cel care efectuează controlul trebuie să fie prezent.

— Şi unde eşti? Că nu te văd? Îl văd doar pe vecinul Costică, bunul şi vechiul meu tovarăş de petreceri care-mi debitează nişte chestii foarte interesante, dar în care cred că vorbeşte mai mult ţuica...

— Ai puţintică răbdare, stimabile! De corpul astral ai auzit?

— Am auzit. Nevastă-mea e foarte amatoare de aiurelile astea oculte.

— În fond, nu-i chiar o prostie. Fiecare organism viu are o copie energetică. Aceasta poate, în unele împrejurări, să aibă chiar o existenţă independentă de organismul material. Între cele două corpuri există o strînsă interdependenţă: orice modificare a unuia duce la modificări corespunzătoare în celălalt. În două cuvinte, explicaţia pe care mi-ai cerut-o e următoarea: noi reuşim să ne implantăm în acest corp energetic, sau astral, cum vrei să-i spui, şi, în felul ăsta, pătrundem în organismul propriu-zis. De fapt, implantarea se face într-o zonă redusă a copiei energetice a craniului. Omul simte doar o uşoară durere de cap, o nervozitate exagerată pentru un timp, mai scurt sau mai îndelungat, după puterea personalităţii proprii. E o reacţie normală de respingere. După aceea, fără să-şi dea seama, redevine aparent normal, numai că poartă în el o nouă personalitate, dominantă, care-l ţine sub control… În linii mari, asta-i tot.

Noutăţile aflate mă şocaseră. I-am tras zdravăn la măsea, încercînd să mă calmez. Poate, cine ştie, e mai bine să fii sub controlul unei făpturi mai puternice, mai înţelepte…

— Auzi, vecine, mi-a întrerupt gîndurile Costică, umplîndu-mi ceaşca din nou cu ţuică aburindă. Să-ţi dau o veste bună. Chiar dacă pînă mîine o vei uita… S-ar putea ca la următoarele alegeri, dacă totul merge bine, să te alegem preşedintele ţării!

Am rămas uluit.

— De unde ţi-a venit o asemenea idee?

— Ştii, noi avem un anumit cod moral… După ce preluăm controlul unei planete, lăsăm măcar de formă, în fruntea ei, un băştinaş. Ţi-am mai spus că ai o minte încîlcită, greu de stăpînit. Cred că în curînd vei rămîne sigurul om din ţara asta care nu vei fi sub control. Şi dacă ţara e sub controlul nostru, va merge înainte chiar şi cu tine în frunte! Hai noroc şi la mai mare!

Am tot sărbătorit eventuala mea promovare, pînă cînd n-am mai ştiut de mine.

Dimineaţa, cînd m-am trezit, aveam capul cît o baniţă. Am luat o sticlă cu apă rece din frigider şi am sorbit îndelung, încercînd să-mi sting focul din pîntece. Iar o făcusem lată cu vecinul Costică… Băiat bun, nu-i fanatic în politică…

Azi e sîmbătă. Luni, cel mai tîrziu marţi, se întoarce nevastă-mea. Am terminat-o cu chefurile…

M-am uitat pe fereastră. Să nu-mi vină să cred! Peste noapte ninsese, se aşternuse un strat de zăpadă destul de gros. Ce chestie! Aseară, cînd m-am dus la vecin era cald, senin… Pînă şi vremea a luat-o razna!

Din obişnuinţă, am aruncat o privire spre buticul din colţ şi am rămas cu gura căscată: buticul fusese jefuit în timpul nopţii! Geamurile erau sparte, iar celebrele grilaje, cu care se umpluse tot oraşul, fuseseră sfîrtecate! Pe trotuar, prin zăpadă, se vedeau bucăţi de cutii metalice de bere şi Coca-Cola. Nu ştiu de ce, chestia asta m-a enervat peste măsură. Ce mitocani! Înţeleg că i-ai jefuit omului prăvălia, dar de ce trebuiau să distrugă, să-şi

bată joc de munca lui? Ăştia ne sînt oamenii, domnule! Cu ăştia vrem noi să intrăm în Europa?

GOLF, IUBIRE PĂRINTEASCĂ ŞI ZIARE

În redacţie se aşternuse liniştea. Se încheiase forfota nebunească de dinainte de încheierea ediţiei. Plecaseră cu toţii la culcare – sau la o bere tîrzie, în cazul alcoolicilor înverşunaţi care se abţinuseră pînă terminaseră treaba. Luminile fuseseră stinse aproape pretutindeni. Birourile părăsite, cu monitoarele întunecate, lipsite de strălucirea ecranelor, păreau fragmente smulse dintr-un Pompei ziaristic, acoperit de cenuşa vulcanului uitării.

În încăperea redactorului-șef adjunct – care servea ca post de comandă pentru ofiţerul de serviciu pe perioada de stagnare a activităţii – veioza împrăştia o lucire lipsită de vlagă, de parcă s-ar fi molipsit şi ea de oboseala celor care abia plecaseră.

I-am aruncat o privire lui Tommy – Thomas Bruj, cel mai tînăr dintre reporteri – şi l-am întrebat:

— Eşti pentru prima oară de gardă?

— Da, domnule O'Neill.

— Ţi s-a explicat ce ai de făcut?

— Da. Am înţeles că n-am responsabilităţi ieşite din comun. O să stau aici, pînă cînd vor veni toţi, mîine dimineaţă, şi o să răspund la telefon – dacă o să sune cineva. Dacă o să aflu că a avut loc vreun eveniment ieşit din comun, o să-i anunţ pe şefii de departamente, care urmează să decidă cine se va ocupa de cazul respectiv, care echipe se vor deplasa la faţa locului…

— Exact. Şi vei arunca, din cînd în cînd, o privire către monitorul de lîngă biroul lui Teddy.

Teddy Blumenstein era redactorul-șef adjunct. Lîngă biroul său se afla un monitor imens, cu ecranul împărţit în patru. Monitorul funcţiona fără încetare şi era conectat la patru camere de luat vederi. Am aruncat o privire către imaginile de pe ecranul acela şi l-am întrebat pe tînărul din faţa mea:

— Ai idee despre ce-i vorba?

— Mi s-a spus că trebuie să privesc imaginile şi să anunţ dacă se întîmplă ceva.

— Da. Trebuie să ştii că lîngă camerele de luat vederi se află microfoane cu autodirecţionare, care selectează sunetele şi vor transmite aici tot ce depăşeşte o anumită intensitate sonoră: zgomot de împuşcături, ţipete… Deci s-ar putea să auzi ceva, iar atunci trebuie să urmăreşti imaginile cu atenţie, ca să-ţi dai seama ce se întîmplă.

— Mă scuzaţi, domnule O'Neill. A cui e casa?

Cele patru camere de luat vederi transmiteau imagini din diferite unghiuri ale unui vile înconjurate de un parc întins.

— A lui Patrick Morgan.

— Cine-i ăsta? N-am auzit niciodată de el.

— Nu te interesează golful?

— Nu din cale afară. A fost vreun campion?

— Patrick n-a cîştigat nici un turneu important. Aş zice că a fost un exemplu perfect al mediocrităţii. Făcea parte din categoria aceea de sportivi care nu-s atît de buni ca să ajungă campioni, dar care-s suficient de buni ca să fie invitaţi la competiţii valoroase. Ştii, campionii trebuie să învingă pe cineva, trebuie să se remarce faţă de cineva…

— Atunci de ce-i supraveghem locuinţa?

— N-o supraveghem numai noi. Toate ziarele importante, toate posturile de televiziune cu audienţă mare, FBI-ul şi cîteva agenţii de informaţii… toate stau cu ochii pe casa asta. Sperînd să se întîmple ceva.

— Ce?

— Ehei… Dacă am şti…

— Ceva ştiţi totuşi. Altfel n-aţi supraveghea clădirea.

— Ai dreptate. Ştim ceva.

— Ce?

— Povestea a început în urmă cu opt ani. La turneul de la Forrest Point. Ai auzit de Forrest Point?

— Vag. Se pare că-i un turneu de mîna a treia…

— Exact. De aceea, la competiţie n-au participat decît puţini jucători de elită. Totuşi a existat un punct de atracţie. Toyota a oferit o maşină – evident, o Toyota ultimul tip – celui care avea să introducă mingea în gaură dintr-o singură lovitură. Ştim cu toţii că asta se întîmplă din cînd în cînd. Nu prea des, dar se întîmplă. Cred că tipii de la Toyota aleseseră în mod deliberat un turneu cu jucători mai slabi, ca să-şi facă reclamă pe gratis. Însă nu ştii niciodată de unde sare iepurele… Ca urmare, şeful m-a trimis la meci, în speranţa că o asist la ceva ieşit din comun. Şi am asistat.

— Ah… Cred că-mi aduc aminte. Eram un puşti, nu mă interesa golful – nici acum nu mă interesează – dar parcă ţin minte că au fost mai mulţi jucători care au introdus mingea în gaură din prima lovitură. Se pare că reprezentantul firmei Toyota nu se aşteptase la asta şi nu avea pregătită decît o maşină. A încercat să scape ieftin, susţinînd că i se răstălmăciseră spusele şi că el făgăduise să dăruiască un automobil *primului* care va reuşi lovitura aceea de excepţie.

— Da. Aşa au ajuns lucrurile la cunoştinţa publicului. În realitate a fost altceva. Cu totul şi cu totul altceva.

Am rămas un pic pe gînduri, copleşit de amintiri – nu neapărat amintiri legate de turneul acela, ci în legătură cu cel care eram pe vremea aceea, adică mai tînăr şi mai plin de iluzii, cu speranţe încă posibil de îndeplinit şi cu sănătatea încă intactă. Ce repede trece timpul! Şi cu ce inconştienţă ne batem joc de tot ce ne-a fost dăruit!

Şi, mai ales, nu învăţăm nimic din lecţiile vieţii… Am oftat, iar Tommy s-a uitat surprins la mine. M-am grăbit să reiau firul poveştii.

— Patrick Morgan era al optulea jucător din cei doisprezece care acceptaseră să participe. S-a concentrat şi a lovit mingea. O lovitură

perfectă. Fac o paranteză. Atunci cînd într-un turneu slab cotat, cu premii nu prea consistente şi cu punctaj redus în campionat, aşa cum era cel de la Forrest Point, apare o ofertă precum cea făcută de Toyota, este evident că nimeni nu mai încearcă să cîştige turneul, ci să satisfacă cerinţele ofertei, adică, în cazul nostru, să vîre mingea în gaură dintr-o singură lovitură. Să fiu mai explicit. De obicei, atunci cînd pe traseu sînt diferite obstacole, jucătorii nu riscă să trimită mingea cît mai aproape de gaură dintr-o singură lovitură, de teamă că aceasta ar putea să cadă în apă sau în zona cu nisip. De obicei îşi împart distanţa în două, trei porţiuni sigure, fără să rişte nimic. În cazul turneului de care îţi povestesc, toată lumea risca, încercînd să dea lovitura cîştigătoare.

Am tăcut un timp, rememorînd atmosfera din timpul turneului, apoi am continuat:

— Morgan a lovit perfect. Mingea s-a înălţat, a descris o curbă prelungă, a aterizat în apropierea găurii, s-a rostogolit încet vreo doi metri şi a intrat în orificiul din sol. Publicul a izbucnit în urale. Oficialii s-au repezit să-l felicite pe Morgan, reprezentatul firmei Toyota s-a grăbit să se fotografieze cu cîştigătorul… Ceilalţi jucători s-au ambiţionat şi ei, dar au ratat, unii cu puţin, alţii au greşit rău de tot. Oricum, a venit din nou rîndul lui Morgan, care s-a concentrat iarăși, a izbit mingea cu putere, sfera cea albă s-a înălţat spre cer, apoi s-a prăvălit către steag şi a intrat direct în gaură. Mi-e greu să descriu ce a urmat. A fost o nebunie! Explozia de bucurie şi de entuziasm a depăşit orice aşteptare. Morgan era în culmea fericirii. Iar tipul de la Toyota radia. Era convins că o să aibă parte de o reclamă care merita pe deplin preţul a două maşini. Da… Atmosfera a început să se schimbe subtil după ce Morgan a introdus şi a treia minge direct în gaură. Aplauzele şi ovaţiile au fost ceva mai discrete, deşi nimeni nu era conştient de acest lucru. Morgan a început să intre la idei de abia după a cincea, a şasea reuşită. Se citea pe chipul său o mirare deosebită, nici lui nu-i venea să creadă că obţinea un asemenea succes. Dar a continuat să se concentreze, să lovească mingea cu îndîrjire, de parcă soarta sa depindea de forţa cu care o izbea. Iar mingea parcurgea traiectorii perfecte şi se ducea drept în gaură. Spectatorii nu mai ovaţionau. Nici măcar nu mai comentau între ei. Urmăreau cu o atenţie încordată zborul micii sfere albe din plastic. Nu ştiu ce-şi doreau, dar ţin minte că eu îmi doream din tot sufletul ca vraja aceea să înceteze, îmi doream ca mingea să se ducă naibii într-o parte, să se împotmolească în bălării şi să nu mai ajungă în gaură. Iar lucrurile să reintre în normal.

Tommy se uita la mine cu o expresie ciudată. Se vedea clar că nu ştia ce să creadă. Era evident că totul i se părea o născocire, dar nu-şi dădea seama ce urmăream. Îmi băteam joc de el sau o luasem razna? Ar fi vrut să mă contrazică, să-mi explice că povestea mea era prea incredibilă ca să fie luată în considerare, dar dacă îmi pierdusem subit minţile, atunci nu avea rost să încerce să discute în contradictoriu cu mine, toată lumea ştie că nu trebuie să-i enervezi pe nebuni. Pe de altă parte, ajunsese la limita răbdării,

se stăpînea cu greu, îl mînca limba, voia cu tot dinadinsul să-şi exprime neîncrederea. Aşa că m-am grăbit să-mi termin povestea :

— În cele din urmă s-a ajuns la ultima gaură. Patrick Morgan s-a apropiat de minge, a strîns bine crosa în mînă, şi-a luat avînt şi a izbit mingea. Dar în clipa în care s-a aplecat să lovească, piciorul i-a alunecat şi s-a dezechilibrat un pic. Însă a atins mingea cu destulă putere, iar aceasta a ţîşnit în aer, într-o direcţie ciudată, oarecum perpendiculară pe linia care unea punctul în care se afla Morgan cu gaura în care trebuia să ajungă mingea. Trebuie să mărturisesc că în clipa aceea toţi spectatorii au răsuflat uşuraţi. Vraja se spulberase. Am început să rîdem, să glumim… Dar veselia noastră s-a sfîrşit într-o secundă. Pentru că mingea se înălţase aiurea, dar, în timp ce se afla în aer, a fost prinsă de o rafală de vînt, care a aruncat-o către punctul de ţintă. Am urmărit cu toţii cum sfera de plastic a aterizat la mai puţin de-un metru de groapă, apoi s-a rostogolit încet şi a intrat în adîncitura săpată în pămînt.

— Domnule O’Neill, vă bateţi joc de mine! a izbucnit tînărul Bruj. În primul rînd, aşa ceva nu se poate întîmpla. În al doilea rînd, chiar dacă, prin absurd, s-ar fi întîmplat, s-ar fi vorbit îndelung despre un asemenea eveniment, ar fi aflat despre el chiar şi cei care nu sînt amatori de golf, ar fi fost trecut în Cartea Recordurilor, s-ar fi făcut filme, s-ar fi scris cărţi. Dumneavoastră, care aţi fost de faţă, puteaţi să scrieţi un reportaj nemaipomenit, să vă umpleţi de premii. Iar eu ştiu sigur că nu s-a vorbit despre un asemenea record, ştiu sigur că nu s-au scris cărţi şi nu s-au făcut filme.

— Şi mai ştii că eu n-am primit nici un premiu naţional, am încheiat eu în locul lui.

— Exact, a spus Tommy, privindu-mă sfidător.

— Aş putea să-ţi povestesc cîte ceva despre credibilitatea presei. Aş putea să-ţi explic faptul că nici un ziarist nu va încerca să prezinte cititorilor ceva la care aceştia nu se aşteaptă, ceva ce aceştia nu sînt dispuşi să creadă. Chiar dacă e adevărat. Mai ales dacă e adevărat. Aş putea să-ţi spun că poveştile despre cei care l-au întîlnit pe Elvis apar doar pentru că o mulţime de oameni nu pot accepta ideea că idolul lor a murit şi pentru că sînt convinşi că, de fapt, acesta s-a săturat de celebritate şi a preferat să ducă o existenţă banală. Pentru că orice idee absurdă publicată în presă este, de fapt, dedicată celor care sînt convinşi dinainte de adevărul ei. Există oameni care cred că pămîntul e gol pe dinăuntru. Există oameni care cred că lumea e condusă de grupuri oculte. Există grupuri care cred în OZN-uri. Toţi aceştia cred în trăznăile alea nu pentru că s-a scris în presă, ci se scrie în presă despre ele pentru că există oameni care *aşteaptă*, care *speră*, care *tînjesc* să se scrie despre ele. La vîrsta mea am văzut atîtea lucruri şi am cunoscut atîţia oameni, încît pot să-ţi spun cu mîna pe inimă că presa *nu creează opinii*, nu dirijează masele, ci dimpotrivă, oglindeşte opiniile maselor. Presa este o prestatoare de servicii. Oferă ceea ce se caută, ceea ce se cumpără.

— Da, a replicat iute Tommy, numai că ştim cu toţii cum se creează cererea. Ştim ce înseamnă reclama şi societatea de consum. Şi, dacă tot veni vorba, nu puteţi să negaţi că presa este un instrument teribil de manipulare a maselor.

— Dragule, manipularea maselor e o chestie străveche, a apărut cu mult înainte de naşterea presei. Iar manipularea constă în folosirea în scop propriu a obsesiilor subconştientului colectiv. Hitler n-a inventat nici antisemitismul, nici teama de comunism, nici teoria „înjunghierii pe la spate“ a Germaniei. El doar a strîns aceste obsesii sub o singură umbrelă, le-a dat un nume şi a pretins că a găsit o soluţie. Evident, soluţia, salvatorul, era el însuşi. Asta înseamnă manipulare. Presa este un instrument de manipulare, nu este manipulatorul.

Am tăcut un pic, gîndindu-mă cum să continui. Regretam că deschisesem discuţia şi-mi dădeam seama cît de greu este să explici altora lucruri care ţie ţi se păreau înţelese de la sine. Am înghiţit în sec şi am spus, un pic sfidător:

— Dragule, n-are rost să facem comentarii pe marginea faptelor, cît timp nu le cunoşti în totalitatea lor.

— Adică… povestea nu s-a încheiat? a bîiguit Tommy, derutat complet.

— Nici vorbă. Putem spune că abia de aici încolo începe cu adevărat. Deci au trecut cîteva luni în care nu s-a întîmplat nimic deosebit. După cum am încercat să-ţi explic, presa nu scrisese nimic despre turneul de la Forrest Point. Adică nimic ieşit din comun. Sigur, se anunţase că Patrick Morgan cîştigase turneul, se anunţase că era cîştigătorul maşinii oferite de Toyota, dar nu se făcuseră alte comentarii. Folclorul urban începuse deja să funcţioneze, avusese loc o tentativă de lansare de zvon că Morgan avusese o reuşită ieşită din comun, dar reacţia generală fusese de-o asemenea natură, încît nimeni nu mai avusese curaj să repete zvonul respectiv. În concluzie, în ciuda întîmplării ieşite din comun de la Forrest Point, atmosfera rămăsese calmă, liniştită. Cam la trei, patru luni după aceea a avut loc o acţiune de binefacere, o culegere de fonduri organizată de *Mayflower Daughters*, un club deosebit de exclusivist.

— Am auzit de el. Un club feminin, cu piscină, terenuri de tenis, teren de golf…

— Da, un teren de golf. Tocmai din cauza lui organizatorii au avut ideea să invite cîţiva jucători celebri de golf, care să joace un soi de meci demonstrativ. Iar la sfîrşitul acelei demonstraţii, crosele şi mingile (cu autografele celor care le folosiseră) urma să fie vîndute în cadrul unei licitaţii, iar suma strînsă avea să fie donată unei fundaţii care lupta împotriva cancerului pulmonar… sau ceva de genul ăsta. Bun… la toată povestea asta participau membrele clubului şi familiile lor, adică vreo sută de persoane. Sigur, această sută de persoane era alcătuită doar din indivizi foarte bogaţi, deci se prevedea strîngerea unei sume mari. Au fost invitaţi numai trei jucători profesionişti, care aveau să facă toată treaba gratuit. Printre ei era şi Patrick Morgan. Nu ştiu care fusese motivul pentru care

fusese invitat. Vreau doar să spun că era prima lui apariţie în public după povestea de la Forrest Point. Se spunea că… oricum, nu contează, după rezultatul acela uluitor nu mai participase la nici o competiţie, se retrăsese din motive medicale. Aşa că m-a surprins cînd am auzit că acceptase să apară la o acţiune de binefacere. Sper deci că, din cîte ţi-am povestit, ţi-ai dat seama că nu era nimic neobişnuit. Şeful m-a trimis să trag cu ochiul, în speranţa că o să aflu ceva demn de interes nu atît în povestea cu meciul, ci pentru că spera să apară vreun personaj important din politică sau finanţe. Am descoperit, cînd am ajuns acolo, că eram singurul ziarist. Lumea venise să se distreze, să vadă meciul demonstrativ, să participe la o masă festivă, să dea nişte bani pentru o cauză bună şi să plece acasă mulţumită şi satisfăcută. Da… şi totul a fost bine şi frumos, pînă cînd a venit rîndul lui Morgan să lovească mingea. Părea calm. Fusese destul de retras, nu discutase cu nimeni dintre cei din jur, dar nu se comportase în vreun fel ciudat. S-a apropiat şi a lovit mingea cu putere. Mingea a descris o curbă perfectă şi s-a oprit direct în gaură. Toată lumea a rămas cu gura căscată. Inclusiv eu. Apoi, cînd mi-am revenit din uimire, am început să aplaud, ca şi ceilalţi spectatori. Numai că aplauzele noastre s-au stins iute, ca un foc peste care s-a turnat o găleată cu apă rece. Morgan arăta şocat. De parcă ar fi văzut o fantomă. Se albise la faţă. Îi tremurau buzele. M-am strecurat lîngă el şi l-am auzit bîiguind: „E un semn. Dumnezeu mi-a dat un semn. E un semn…“ Apoi a încercat să se stăpînească şi a făcut ceva ce dovedea că se aşteptase la aşa ceva. A scos din geanta pe care o purta caddy-ul său cîteva punguţe de piele şi un stilou cu vîrf de pîslă. S-a semnat pe minge – adică a făcut nişte semne pe ea, că de semnat nu prea aveai cum să te semnezi pe suprafaţa aceea plină de adîncituri – , a scris ceva pe o bucată de hîrtie – s-a aflat ulterior că notase locul în care avusese loc evenimentul, numărul găurii şi data – apoi a semnat şi hîrtia, a vîrît mingea şi hîrtia în pungă, a scris pe pungă numărul găurii şi data, s-a semnat pe pungă şi a înmînat-o reprezentantului organizatorilor. Apoi s-a retras în marginea terenului, izolat de ceilalţi, şi-a ascuns faţa în mîini şi a aşteptat să-i vină rîndul la următoarea lovitură. Şi de data asta asta s-a concentrat, a lovit puternic, iar mingea s-a înălţat şi s-a dus direct în gaură.

Tommy părea plictisit. Se părea că se săturase de povestea mea. Se citea pe chipul său că nu credea nimic şi că era convins că-mi băteam joc de el. N-a mai avut răbdare să termin şi m-a întrerupt:

— Şi după aia Morgan s-a dus şi a semnat mingea şi biletul, le-a pus în pungă, s-a semnat pe pungă şi a dat totul reprezentantului organizatorilor. Şi tot aşa, pînă s-au terminat cele optsprezece găuri, iar meciul demonstrativ s-a sfîrşit în entuziasmul publicului spectator.

— Nu, n-a fost nici un entuziasm al publicului. După cum ţi-am spus, Morgan era îngrijorat. Chiar speriat. Îşi făcea datoria, dar nu părea bucuros de ceea ce se întîmpla. Iar spaima sa se transmisese şi celorlalţi. Eu eram convins că se petreceau nişte evenimente aparte, cu un înţeles care-mi scăpa. Şi cred că acelaşi lucru îl credeau şi ceilalţi. Nu puteai să crezi

altceva cînd îl vedeai pe Morgan bîiguind că e vorba de un semn de la Dumnezeu, un semn pe care nu-l pricepe. Bietul om… Se vedea că se străduia din greu să priceapă ce i se întîmplă şi că nu reuşea. Oricum, după ce meciul demonstrativ s-a terminat, Morgan a plecat imediat, fără să-şi mai ia rămas bun de la organizatori. Iar majoritatea invitaţilor l-au imitat, fără să mai participe la masa festivă şi la strîngerea de fonduri.

— Deci toată povestea a fost un fiasco total?

— Aşa se părea. Am aflat însă ulterior de la administratorul clubului că primise oferte incredibile pentru mingile semnate de Morgan. Suma strînsă astfel o depăşea cu mult pe cea pe care speraseră organizatorii s-o strîngă în timpul mesei festive. Da… De atunci, Morgan a rămas închis pe proprietatea sa. N-a mai apărut niciodată în public, a refuzat orice legătură cu presa…

— Domnule O'Neill, trebuie să recunosc că aveţi o imaginaţie ieşită din comun. Dar nu aveţi simţul măsurii. Nu reuşiţi să vă opriţi în limitele credibilului. Sincer vorbind, eram dispus să accept chestia cu introdusul mingii în toate găurile, dintr-o singură lovitură, la turneul de la Forrest Point. Probabilistic vorbind, şansa să se întîmple aşa ceva este infimă, dar există, măcar din punct de vedere teoretic. Faptul că aţi supralicitat şi aţi introdus în poveste un al doilea turneu la care se întîmplă acelaşi lucru a spulberat orice urmă de credibilitate. Aşa ceva nu se poate întîmpla. Nu-mi dau seama ce aţi urmărit, dar mă simt jignit. Chiar atît de prost credeţi că sînt?

— Dragule, regret că te-ai supărat. N-am avut intenţia să te jignesc. Recunosc că-i vorba de ceva incredibil, dar faptul că un lucru e incredibil nu înseamnă că nu-i adevărat. Reacţia ta dovedeşte ceea ce am încercat, de fapt, să-ţi explic. Orice ziarist care ar fi încercat să publice un articol în care descria întîmplările pe care tocmai ţi le-am prezentat ar fi avut parte de aceeaşi reacţie. Aşa că nu s-a găsit nimeni care să-şi rişte cariera. Ca să-ţi demonstrez că am fost sincer, o să-ţi arăt ceva şi o să te las pe tine să tragi concluziile. Uite, în dulapul de colo sînt colecţiile cu revistele sportive pe ultimii cinci ani. Inclusiv revistele pentru amatorii de golf. Te rog să alegi una dintre acestea. Oricare.

Tommy s-a gîndit o clipă, apoi s-a decis să-mi facă pe plac. S-a dus la dulap şi a ales un volum cartonat, în care erau legate exemplarele din ultimii ani ai unei reviste de golf. Apoi a pus volumul pe birou, în faţa mea.

— Deschide la oricare rubrică de anunţuri şi mică publicitate, l-am îndemnat eu.

Tînărul s-a supus. A răsfoit la întîmplare volumul şi a găsit o pagină cu anunţuri. Apoi a aşteptat, să vadă ce avea să urmeze. Am trecut iute peste reclame şi am parcurs cu atenţie anunţurile, în mare majoritate criptice, care nu spuneau nimic necunoscătorilor.

— Uite aici, la „Vînzări". Vînd numărul 9 MDaugh. Aştept oferte. Hai să vedem şi la „Cumpărări". Aha, uite aici! Cumpăr Mayflower D, orice număr. Ei, ăsta e ceva rar! Ce înseamnă colecţionarii! Fii atent: Sînt interesat de

orice legat de FP (PM): fotografii, crose, mingi. Cu documente de autentificare.

Am cercetat împreună şi alte exemplare ale revistei. Apoi Tommy s-a uitat şi prin alte reviste ale amatorilor de golf. Aproape în fiecare se găsea cîte un doritor să cumpere „MD“. Ofertele erau mult mai rare.

Pe măsură ce găseam alte dovezi ale faptului că Forrest Point şi Mayflower Daughters reprezentau nişte elemente de interes pentru unii amatori ai golfului, Tommy devenea mai nesigur. În cele din urmă a acceptat faptul că „se întîmplase *ceva“*.

— Dar ce? a întrebat el. Bine, să presupunem că lucrurile s-au desfăşurat întocmai cum le-aţi descris dumneavoastră. A fost doar o întîmplare. O întîmplare ieşită din comun, dar o simplă întîmplare.

— Eşti convins? Nu, nu eşti, altfel n-ai fi discutat despre subiectul ăsta. După cum ţi-am povestit, Morgan n-a fost convins nici o clipă că era vorba doar de o întîmplare. El era sigur că Dumnezeu îi trimisese un semn. Singura sa nelămurire era legată de înţelesul acelui semn. Era sigur că un lucru ieşit din comun ca acela avea menirea să-i atragă atenţia asupra unui fapt de-o importanţă deosebită. Iar el nu reuşea să-şi dea seama care era acel fapt. Primise un mesaj şi nu reuşea să-l descifreze. Un mesaj de la Dumnezeu, prin intermediul unui miracol.

— Un miracol? s-a mirat Tommy.

— Bineînţeles. Chiar tu ai spus că ceea ce s-a petrecut nu putea fi un rezultat normal, nici efectul întîmplării. Sigur, termenul *miracol* este legat în mintea noastră de atributul *benefic.* Nimeni nu concepe un miracol – care, implicit, este o manifestare a divinităţii – fără un efect benefic. Miracolul nu-i făcut de dragul spectacolului. Ştii, am discutat subiectul cu un specialist al Vaticanului. Spre deosebire de oamenii de rînd, biserica catolică nu crede uşor în miracole. Le analizează, le cercetează, le verifică, asigurîndu-se că-i vorba de intervenţia divinităţii. Pentru că poate fi vorba de… să-i zicem aşa… un *antimiracol.* De ceva care are aspectul unui miracol, dar e lipsit de atributul benefic al acestuia.

Tommy s-a luminat la faţă.

— Domnule O’Neill, discutăm acum de lucruri la care mă pricep. Ştiţi, ai mei sînt baptişti ai renaşterii întru trup, aşa că am studiat zdravăn Biblia şi, mai ales, Apocalipsa. Tatăl meu era un om dur şi nu glumea cînd era vorba de studiatul Sfintelor Scripturi. Antihristul va veni – şi va veni mai curînd decît se crede, pentru că adevăratul mileniu e aproape – şi va face semne şi minuni, pentru ca oamenii să-l urmeze şi să creadă în el. Da, un rezultat absurd la un meci de golf poate fi o minune tipică Antihristului, o minune fără rost, fără atribut benefic, cum spuneaţi dumneavoastră. Însă… atunci… cum de lucrurile au fost trecute sub tăcere… Antihristul ar fi făcut un tărăboi teribil, pentru ca lumea să afle, să se minuneze şi să creadă în el. Nu, e ceva în neregulă aici…

— Poate că presa nu-i atît de diabolică pe cît crede lumea şi pe cît a crezut Antihristul, am luat eu lucrurile în glumă. Aşa că n-a reacţionat cum

s-a aşteptat acesta. Dragule, nu ştiu dacă rezultatul ăla e datorat Antihristului, Satanei sau altei forţe diabolice. Nu ştiu nici dacă e datorat extratereştrilor, vrăjitorilor sau puterilor paranormale ale lui Morgan sau ale vreunui admirator al său. Nu ştiu dacă e datorat unei puteri sau e rodul hazardului. Şi, mai ales, nu ştiu dacă e un semn care vesteşte ceva sau e un simplu rezultat.

— Domnule O'Neill, să ne amintim ce mi-aţi spus de la bun început. Că locuinţa lui Patrick Morgan e supravegheată fără încetare de presă şi de agenţii guvernamentale. Deci există organisme care nu cred că-i vorba de o întîmplare şi care sînt convinse că se va mai întîmpla ceva.

— Ai dreptate. Şi conducerea ziarului nostru crede că se va întîmpla ceva. De aceea există acest serviciu permanent la redacţie, de aceea avem instalaţii de supraveghere. Stai cu ochii în patru, pentru că nu ştii de unde sare iepurele şi ce şansă o să ţi se ofere. Eu, fiind bătrîn, obosit şi sceptic, o să mă duc să mă culc. Serviciu uşor, dragă Tommy.

Am plecat gîndindu-mă la răposatul meu tată, un om vesel şi glumeţ, pe care îl respectam foarte mult, de glumele şi farsele căruia îmi aduceam aminte întotdeauna cu plăcere. Probabil că Bruj senior, membru al unei secte respectabile, a fost o persoană foarte sobră şi posomorîtă. Ca atare, Tommy n-ar fi putut să priceapă gîndurile ce-mi treceau mie prin cap. Dumnezeu este, pentru fiecare dintre noi, asemănător unui părinte. Şi îl vedem înzestrat cu calităţile părinţilor pe care i-am avut. Se pare că majoritatea noastră au avut părinţi ocupaţi, obosiţi şi morocănoşi. Drepţi, iubitori, dar excesiv de serioşi. Ca atare, nu ni-l putem închipui de Dumnezeu decît drept, autoritar şi extrem de serios. Numai eu, cu un tată de excepţie, ştiu că un părinte poate să glumească şi să facă farse, unele chiar tîmpite. Şi de aceea nu mi-e greu să cred că, uneori, Dumnezeu face cîte o farsă, să ne arate că ne iubeşte. Numai că noi nu pricepem că glumeşte şi căutăm un mesaj serios acolo unde nu este…

LOTERIA

Domnul Ursache arăta elegant (de-o eleganţă sobră) şi stînjenit. Stătea pe marginea scaunului, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie alungat în orice clipă.

Crăciunescu îl privea mirat, întrebîndu-se ce căuta fantele ăla spilcuit în casa lui amărîtă. Îi oferise, ca tot gospodarul, o cafea şi o ţuică din producţia proprie, dar musafirul nepoftit (şi necunoscut) îl refuzase, cu o timiditate ce-i contrazicea înfăţişarea.

— Vă ascult, dom'le Ursache. Care-i problema?

— Domnule Crăciunescu, aveţi un teren de vînzare.

— Da. Numai că am găsit deja cumpărător.

— Tocmai despre asta e vorba…

— Neamţul nu-i solvabil? Spală bani? se interesă, îngrijorat, Crăciunescu.

— Nici gînd. Firmă serioasă, respectabilă… Cît v-a oferit?

— Da' ce te priveşte pe dumneata? Şi cine eşti, de fapt?

— V-am spus, sînt de la Comisia Naţională de Dezvoltare… Biroul de sprijinire a investitorilor români.

— N-am auzit de aşa ceva.

— Iată legitimaţia şi împuternicirea.

— Nu mă interesează. În ziua de azi, hîrtii are oricine… Ce doreşti?

— Domnule Crăciunescu, biroul nostru are ca sarcină apărarea intereselor deţinătorilor români de proprietăţi. Indiferent de tipul proprietăţilor: imobiliare, artistice, intelectuale… Vrem să-i ferim de escroci, să-i consiliem să nu-şi vîndă avuţia sub valoarea ei. De aceea mi-am permis să vă întreb de oferta făcută de societatea Schweringer…

— Dom'le, n-am nimic de ascuns. Tranzacţia e legală, va fi înregistrată, vor fi plătite taxele corespunzătoare. Treizeci de dolari pe metrul pătrat. În total, douăzeci şi opt de mii.

— Noi vă sfătuim să cereţi trei sute. Adică, în total, două sute optzeci de mii. Şi douăzeci şi cinci la sută din acţiunile societăţii care va folosi terenul.

— Eşti nebun, rîse Crăciunescu. Încerc să vînd terenul ăsta din decembrie '90. Aproape de-o viaţă de om. N-a vrut nimeni să-l cumpere. Dacă nu luăm în considerare ofertele jignitoare de două, trei milioane de lei vechi…

— Apropo, aţi semnat ceva?

— Nu încă. Mîine o să vină domnul Huber, cu înţelegerea precontractuală.

— Domnule Crăciunescu, faceţi cum vă sfătuiesc eu! Cereţi de zece ori mai mult, plus acţiunile! O să vă dea banii cu siguranţă. La acţiuni se vor

tîrgui. Bănuiesc că vor da cel mult cinci la sută. Bine şi aşa. Nu vă lăsaţi, ţineţi la preţ. Vă asigur că vor ceda.

— Dom'le, eşti nebun de legat. Adică după ce aştept o grămadă de ani de pomană, cînd apare un cumpărător rezonabil să mă lăcomesc ca prostu' şi să mă aleg cu praful de pe tobă?

— Vă fac o ofertă din partea Comisiei Naţionale de Dezvoltare. La ce oră vine neamţul?

— Pe la douăsprezece…

— Prezentaţi-vă la noi mîine dimineaţă, la ora nouă. Uitaţi cartea mea de vizită, cu adresa instituţiei. Telefonaţi de la poartă, la 1263, şi întrebaţi de domnul director Trandafir. O să vină cineva să vă ia. Domnul director vă va oferi o garanţie guvernamentală. De fapt, o am la mine, semnată, parafată… Dar văd că nu aveţi încredere în mine, aşa că prefer ca problema să fie rezolvată în mod oficial. Guvernul va suporta preţul integral dacă neamţul nu acceptă condiţiile pe care vi le-am sugerat noi şi afacerea nu se va încheia. Pînă mîine, poate luaţi legătura cu domnii Ionescu Valentin şi Petrică Bujor. Cred că îi cunoaşteţi…

— Bineînţeles. Am fost vecini, pe vremea cînd locuiam pe strada Buldozerului. Ce, vînd şi ei?

— Au vîndut deja… Pe mîine, domnule Crăciunescu! E posibil ca domnul director să mă cheme şi pe mine la discuţie. Vă rog să fiţi punctual. Mîine avem o zi încărcată, am convocat vreo douăzeci de persoane. Dacă-mi permiteţi, mă retrag… Mai am cîteva drumuri de făcut.

Şi domnul Ursache plecă, demn şi sobru…

Crăciunescu n-a rezistat prea mult. Îl rodea curiozitatea, aşa că o luă la picior şi ajunse imediat la Valentin Ionescu. Prieteni vechi, mai trăgeau cîte un chef şi acum, cînd nu mai erau vecini. Valentin Ionescu locuia doar la două staţii de tramvai, tot la bloc, ca orice român căruia îi fusese demolată casa. Că strada Buldozerului fusese rasă în întregime de maşinile ale căror nume îl purtase, în vara lui '89. Numai că, nefiind timp să se ridice construcţiile proiectate, proprietarii îşi recuperaseră terenurile pustii şi încercaseră să le vîndă.

Cînd sună la uşa lui Ionescu, Crăciunescu aşteptă un timp pînă să vină cineva să-i deschidă. Din apartament se auzea o muzică lăutărească şi gălăgie. Pînă la urmă zăvorul zăngăni, iar Valentin apăru în prag. Roşu la faţă, cu ochii sticlind. Duhnea a ţuică de te trăsnea.

— Ohoho! Pe cine vedem! Nea Costică! Bine ai venit, vecine! Ai nimerit la ţanc, că dacă întîrziai vreo oră, lăcustele alea rădeau tot! Hai, intră!

Înăuntru, masa întinsă. Ospăţ în toată regula. Mezeluri, brînzeturi, sarmale, celebrele copane americane bine prăjite, pe un platou… Sticle de vin, ţuică, apă minerală…

Pînă să se dumirească, Crăciunescu se trezi instalat în capul mesei, alături de Valentin, avînd în faţă o farfurie pe care madam Ionescu o umplea de zor cu tot felul de gustări, şi un pahar zdravăn, plin cu ţuică. Abia după ce goli farfuria şi cîteva pahare Valentin catadicsi să stea de vorbă cu el.

Crăciunescu îi ştia pe toţi cei din cameră. Fetele şi ginerii lui Ionescu plus vreo trei nepoţi mai măricei, care se îndopau cu prăjituri.

— N-am ştiut că sărbătoreşti ceva, că nu veneam cu mîna goală, ca nesimţitu', se scuză el. Ziua ta e în noiembrie, a lu' madam Ionescu în august…

— Las' că ai picat bine! Am vîndut terenul! Bă frate, am avut o baftă groaznică!

— Cu cît l-ai dat? se interesă iute Crăciunescu.

— Hai să-ţi spun… Acum o săptămînă, vine la mine un neamţ. Unu' Huber. Îi cer douăj' cinci de dolari pe metru, să văz ce zice. Ăla, nimic. Cică face formele! Stai să-ţi umplu paharu', că trebuie să ne ajungi din urmă! Aşa… Buuun! Deci afacere bună, ce să zic, că tot aşteptam de atîţia ani să iau ceva pe terenul ăla amărît. Numai că spre seară, abia plecase neamţu', apare un marţafoi cu ochelari, geantă diplomat, costum negru, cravată, tot tacîmu'! Ţeapăn, de parcă înghiţise un par. Şi-mi zice să le cer nemţilor două sute cincizeci de verzişori, plus acţiuni la societate! Dom'le, eşti nebun, zic eu. Ba nu, dom'le, matale eşti, dacă scapi ocazia. Şi mă cheamă la nu'ş ce chestie de la guvern, că dacă nu-mi dă neamţu' cît îi cer, plăteşte statu' diferenţa! Da, dom'le! Stai să vezi şi să nu crezi! A doua zi vine neamţu' şi-i zic ce mă învăţase ăla. Neamţu' se uită urît la mine. Zice: păi aşa ne-am înţeles? Eu, nimic. Bine, zice el, să facem formele. Şi-a plătit, vecine! A dat tot ce i-am cerut! D'aia chefuim acum, că mi-au intrat banii în bancă! Boier m-am făcut, şi eu şi ai mei! Ne-am ajuns! Le fac casă la fete, le dau bani să-şi deschidă cîte un butic şi-mi rămîne şi mie, să duc o bătrîneţe cinstită, că pensia nu-mi ajungea nici să plătesc întreţinerea! Hai, mai bea! Sau treci pe vin, că merge mai bine la sarmale?

Cît povestise Ionescu, tot udîndu-şi gîtlejul, că i se usca vorbind, Crăciunescu hăpăise de zor şi încercase să ţină pasul la băutură cu gazda. Ceilalţi se trotilaseră şi ei, începuseră să-i tragă o sîrbă pe hol, pe muzica scoasă de un casetofon Akai, nou-nouţ.

— Da' Petrică? A vîndut şi el? apucă să întrebe Crăciunescu.

— Petrică a fost bou şi bou o să rămînă, declară cu dispreţ Valentin. A venit şi la el un marţafoi, da' n-a vrut să-l creadă. Cioara de pe gard e pe gard, a zis el, iar vrabia e în mînă! Şi a luat-o în mînă! hohoti Ionescu. I-a fost frică să nu se supere neamţu' şi nu s-a dus la guvern. Pe de o parte, îl înţeleg, se domoli el, că-n guvernu' ăsta nu poţi să ai încredere. Bandă de tîlhari, dom'le! Da' merita să încerci. Aşa că Petrică s-a mulţumit cu treizeci de dolari pe metru şi cu atîta s-a ales! Las' că-s bani şi ăştia, da' de ce să dai cu piciorul norocului? Cine nu riscă nu cîştigă, se exprimă sentenţios Ionescu. Bă Vasile, ai grijă de musafir, nu vezi că-i cu paharu' gol? Că io, dacă mă mişc de pe scaun, nu crez că mai ajung la loc… Dom'le, nu credeam că o să mai trag o băută ca-n tinereţe! Ne-a pus Dumnezeu mîna în cap, asta e! Am vrut să-l invit şi pe marţafoiul de la guvern, să bea şi el un pahar – i-aş fi luat nişte visichi, că ăia nu se pricep la ţuică, da' a zis că n-are

timp. Mi-a mulţumit, nu pot să zic că n-a fost politicos, da’ n-a venit. Mai bine, că aşa sîntem doar între ai noştri!

Abia tîrziu, noaptea, după ce Ionescu adormise cu capul pe masă, reuşi Crăciunescu să plece. Ajuns acasă își puse ceasul să sune, să se trezească devreme, să nu întîrzie la întîlnirea de la ora nouă.

Comisia Naţională de Dezvoltare se instalase într-un bloc din Piaţa Victoriei. Aglomeraţie mare, agitaţie, lumea alerga grăbită de colo-colo. Directorul Trandafir, un bărbat destul de tînăr, pînă-n patruzeci de ani, îl primi imediat şi, fără multă vorbă, îi înmînă un document care oferea toate garanţiile. Adică, dacă firma Schweringen nu accepta să plătească suma cerută, guvernul se obliga ca, în decurs de o lună, să-i găsească alt cumpărător, la preţul stabilit, sau să-i cumpere terenul cu acelaşi preţ. Şi Trandafir încheie scurt:

— Dumneavoastră cereţi douăzeci şi cinci la sută din acţiuni, dar fiţi convins că n-au cum să dea mai mult de cinci. Altfel, nu le-ar rămîne lor mare lucru. Dar şi aşa e foarte bine. Acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să întîlnesc o delegaţie japoneză…

Crăciunescu plecă destul de nelămurit. Merita să rişte? Se decise, în sinea lui, să ceară preţul care-i fusese sugerat, dar să nu insiste prea mult. Ce-i în mînă nu-i minciună, iar făgăduielile guvernamentale nu valorau prea mult…

Huber a apărut la ora douăsprezece.

Crăciunescu tuşi stînjenit şi bălmăji, roşind ca o fată mare:

— Ştiţi, m-am răzgîndit…

— Nu mai vindeţi? se îngrijoră neamţul (probabil sas de la noi, pentru că vorbea perfect româneşte).

— Ba da, dar preţul mi se pare cam mic…

— Am înţeles, oftă Huber şi scotoci în servietă. Asta-i ultima noastră ofertă, domnule Crăciunescu! Mai mult de atît nu dăm!

Trei sute de dolari pe metrul pătrat şi cinci la sută din acţiuni! Sfinte Sisoie, ţinuse figura! Crăciunescu se grăbi să semneze, iar Huber, încă încruntat, se grăbi să-i ia foile din mînă, speriat ca nu cumva să-şi mărească din nou pretenţiile.

— Poimîine vin cu notarul, să semnaţi actele şi să vă înmînez cecul. Într-o săptămînă primiţi banii!

Se ridică şi se îndreptă spre uşă, urmat de Crăciunescu, care nu era convins că nu visează…

Mai tîrziu, cînd căldura se mai potolise un pic, bătrînul se hotărî să iasă la o bere. La urma urmei, îşi permitea, nu? O mulţime de bani… O s-o înzestreze şi el pe fii-sa, că nu-i dăduse nimic amărîtei (de unde să-i fi dat?) şi o ducea greu singură, că nenorocitul de bărbat-su o lăsase, cu doi copii. O să-şi păstreze şi pentru el, cît îi trebuia, că mare lucru nu avea nevoie… doar cît să-şi facă şi el nişte pofte, că prea nu ştia gustul bunătăţilor pe care le vedea prin prăvălii.

Se duse la grădina din colţ, se aşeză la o masă, lîngă o pereche de tineri care se pipăiau de zor, sorbind, din cînd în cînd, din paharele cu Cola. Tinereţe, zîmbi Crăciunescu, amintindu-şi de Raluca lui. Ce vremuri… cum trece timpul…

Îşi aprinse o ţigară, un Carpaţi fără filtru, şi trase o înghiţitură zdravănă din berea rece, nemţească. Bună, domnule! Pînă atunci nu-şi permisese…

Privi în jur. La o masă, mai în colţ, la umbră, cîţiva domni simandicoşi, în costume elegante, care se berăreau şi ei, discutînd de zor. Printre ei, Ursache. Nu se uita în direcţia lui.

Crăciunescu îşi văzu de bere. Cînd o termină, comandă încă una. Dă-i dracului de bani, peste o săptămînă o să aibă să-şi toarne în cap!

Puştanii îşi terminaseră Cola şi se hotărîseră să plece, ţinîndu-se de mînă. Crăciunescu se uită înduioşat după ei. Nu avea prejudecăţile celor de vîrsta lui, pe care-i apucau pandaliile cînd vedeau tineri sărutîndu-se, de parcă n-ar fi făcut şi ei la fel în tinereţe. Dacă nu iubeşti cînd e vremea dragostei, cînd s-o faci? Cînd eşti cu un picior în groapă? Îşi aminti iar de Raluca şi de tinereţile lui…

Îl trezi din visare o voce rece, calmă.

— Bună ziua, domnule Crăciunescu. Mă scuzaţi că vă deranjez. Voiam să ştiu dacă aţi trecut pe la Comisie…

— Luaţi loc, domnule Ursache. Nu beţi o bere cu mine?

— Nu vă refuz…

— Am fost şi am discutat cu domnul Trandafir. După aia a venit Huber. Cred că ştia la ce să se aştepte, că venise cu contractul pregătit. Să vă ajute Dumnezeu, aşa cum m-aţi ajutat şi dumneavoastră pe mine! Noroc şi sănătate!

Ciocniră şi sorbiră din lichidul rece.

— Domnu’ Ursache, ziceţi-mi şi mie o chestie, să nu mor prost. De unde aţi ştiut că neamţul o să accepte toate condiţiile? Ce vrea să facă, de-a dat atîţia bani?

— Deocamdată nimic. Aşteaptă să vadă ce-o fi la anul. Oricum, nu va ieşi în pagubă. Numai că acum n-are de unde să ştie cît o să cîştige. Poate imens, poate puţin…

— Dar de ce abia la anul?

— Atunci se anunţă în ce constă cîştigul loteriei. Anul ăsta s-a aflat doar că am cîştigat.

— Ce loterie?

— Domnule Crăciunescu, o să vă povestesc ceva… un fel de basm… nu trebuie neapărat să-l credeţi… deşi alţii, mai deştepţi ca noi, cred… Se zice că undeva, departe, există nişte puteri… unii zic că-s divine, alţii că-s extraterestre… care intervin, din cînd în cînd, în soarta omenirii. Au decis, de mult, că trebuie să ofere şanse fiecărui popor. Aşa că, la fiecare zece ani, are loc o tragere la loterie. Ţara cîştigătoare e anunţată… într-un fel. Dar în ce constă cîştigul se află abia în anul următor. La tragerea asta am cîştigat noi. Iar investitorii străini se înghesuie să cumpere cît mai multe proprietăţi

aici, să profite de pe urma norocului nostru. În ultimele luni am vîndut tot felul de combinate falimentare, am întemeiat firme mixte, care au scos la suprafaţă mamuţii industriali scufundaţi în rahat, cu care nu ştiam ce să facem. Ne-am ales cu bani buni. Îndată ce am aflat de rezultatul loteriei, s-a înfiinţat Comisia Naţională de Dezvoltare. Supraveghem investitorii, vedem ce intenţii au şi încercăm să le impunem condiţiile noastre. Vindem tot ce se poate, dar la preţuri cît mai mari.

— Domnu' Ursache, se burzului Crăciunescu, asta nu înseamnă că ne vindem ţara? Că renunţăm la viitorul nostru pentru un blid de linte?

— Într-un fel, da. În realitate, nu. Nimeni nu ştie în ce constă premiul. Poate fi o invenţie care să schimbe soarta lumii. Şi atunci, vă întreb, am avea noi bani să o valorificăm? S-ar putea ca vreo mare putere să aibă de gînd să ne ocupe, ca să ia totul pe gratis. Aşa, investitorii au interes să-şi apere proprietăţile… Dar premiul poate consta în apariţia unui mare artist, care să ne transforme într-o putere culturală. Iar investitorii vor fi obligaţi să găsească modalităţi să-şi recupereze banii, să aducă tehnologii, să găsească pieţe de desfacere… Pînă una, alta, în ţară au intrat o mulţime de bani, dolarul scade, iar cursul e menţinut, deocamdată, artificial, să nu se prindă şi cei neiniţiaţi. Ne redresăm, domnule Crăciunescu, mai plătim din datorii… Indiferent în ce va consta premiul loteriei universale, avem o şansă să ne schimbăm soarta. Dar sîntem prea mici şi prea integraţi într-un sistem economic mondial ca să ne descurcăm singuri. Şi alte ţări au procedat ca noi, de exemplu Coreea. Au profitat de investiţii străine să se dezvolte. Alţii, precum Germania pe vremea lui Hitler, au încercat să cucerească lumea. Şi au obţinut doar ruină… Nu, domnule Crăciunescu, nu trebuie să ne lăcomim, ci doar să ne folosim şansa. Nu-i vorba de vînzare de ţară, ci de a şti să te foloseşti de interesul altora. Dacă n-ar şti că ne aşteptăm la ceva deosebit, credeţi că ar investi cineva vreun bănuţ? Nici vorbă! Sincer vorbind, eu îmi doresc să cîştigăm la loterie ambiţie şi hărnicie, ca să folosim cum se cuvine banii care au intrat în ţară… Fiindcă altfel, indiferent ce bogăţie ni s-ar dărui, am irosi-o de pomană. Mulţumesc pentru bere, domnule Crăciunescu, şi mult noroc în continuare!

OH, ZEII MEI CU ARIPI GROASE…

Oh, zeii mei cu aripi groase… V-am văzut în noaptea asta, în timp ce stăteam năuc în cuibul părăduit. Zburaţi pe cerul mov al tinereţii mele, atît de îndepărtate… Acum cerul e albastru, iar eu… cine sînt eu?

Aceasta-i întrebarea care mă frămîntă. Cine sînt eu?

Există o logică a celor ce mi se întîmplă. Sau măcar o explicaţie. Dar eu nu-s în stare s-o găsesc. Numai voi, zburători ai înalturilor de altădată, puteţi să mă ajutaţi. Către voi izgonesc frămîntările şi grijile, cu fîlfîiri uşoare din aripi.

Frînturi de gînduri, fragmente de imagini se zbat sub creasta mea. Zăpăcitoare, ameţitoare… Şi totuşi v-am recunoscut, în fulgerarea de-o clipă din spatele ochilor. Am ştiut de îndată că voi sînteţi singurul meu sprijin, că pot înălţa ruga mea către stelele în care v-aţi refugiat.

Dar ce rugă?

Ce să vă cer?

Să ştiu cine sînt? Mă tem de ce-aş putea afla. Amintirile sfărîmate nu-mi sugerează nimic ruşinos în existenţa anterioară trezirii mele în cuib, dar oare-i bun trecutul pentru a clădi ceva nou? Însă avem nevoie de experienţa lui, pentru a cunoaşte ce-am fost, pentru a alege ce vom fi…

Singurele lucruri clare din mintea mea buimacă sînt cele de după trezire.

La început, durerea.

O durere groaznică, pătrunzătoare, sfîşietoare. Care-mi cuprinsese toată partea… cum s-o numesc? Interioară? Nu mai era interioară, devenise o plagă însîngerată, exterioară, cu o crustă verde-maronie în formare, dar sub care simţeam cum se refac ţesuturile, cum apare o piele nouă în continuarea celei de pe partea exterioară.

Am răsucit capul şi am văzut – atît cît puteam să văd cu numai doi ochi, plasaţi oarecum lateral, de aceea imaginea părea deplasată, strîmbă, fără perspectiva cu care mă obişnuisem – un trup la fel de mutilat ca al meu. O jumătate de trup plin de sînge, cu doar două aripi transparente, sclipind în irizări trandafirii. Cu ochii în creştet, cu o frîntură de cioc… O jumătate de trup care-mi amintea vag de cineva cunoscut.

O fulgerare de cunoaştere fragmentată, sfîrtecată, mi-a sugerat că nu trebuie să-mi fie frică. Durerea va trece, totul va fi bine, lucrurile se desfăşurau aşa cum cerea firea.

Trebuia să am răbdare, să îndur…

Ne aflam – cele două jumătăţi de corp care reprezentaseră cîndva un întreg (asta conform unei idei apărute nu ştiu cum în mintea mea ciudat de goală şi bizar de plină) – într-un cuib bine căptuşit cu fîşii moi de… nu-mi

aminteam cum se numesc, nici acum nu ştiu denumirea copacului din care fuseseră desprinse, dar ştiu cu o siguranţă uluitoare că-i vorba de un arbore, îi cunosc forma, am în faţa ochilor imaginea frunzelor lui palmate, violete, şi simt în dinţi gustul fraged, dătător de bucurie, al acestora. Fîşiile se pătaseră de sînge. Am presupus că, în momentul acela nedeterminat, cu rost necunoscut, cînd întregul care fusesem cîndva se despărţise în două părţi, bucăţile acelea de scoarţă împiedicaseră scurgerea exagerată a fluidului dătător de viaţă, constituise un fel de pansament natural.

Mă uluia năvala de gînduri, de noţiuni izolate care nu se legau între ele, dar care constituiau o bază interesantă de cunoştinţe ulterioare.

În timp ce stăteam în cuib, incapabil să mă mişc, să-mi dau seama unde fusese aşezat adăpostul acela comod, lăcaş al unor chinuri insuportabile şi cu rost necunoscut, priveam cealaltă jumătate de trup şi vedeam, cu surprindere, cum crusta verde se desprindea de pe răni, iar de sub ea ieşea la iveală o piele moale, subţire, semitransparentă, cu solzişori mărunţi, sclipind albastru. În acelaşi timp, organele de pe partea întreagă a trupului se deplasau uşor, ca împinse de mişcări abia sesizabile ale muşchilor, ajungînd să ofere o simetrie corpului. Cele două aripi se aranjau de-o parte şi de alta a trunchiului, iar la rădăcinile lor au înmugurit boboci mărunţi, care s-au deschis lent, lăsînd vederii pojghiţe transparente, cu nervuri albicioase. Acestea s-au întins brusc, devenind aripi noi, fragede, încă nepotrivite zborului. De sub pielea capului s-au ivit ochi noi, care au clipit miraţi cînd s-au deschis.

În aceeaşi clipă am simţit cu surprindere că vederea mea s-a îmbunătăţit brusc. Şi mi-am dat seama că transformările pe care le văzusem la camaradul meu de suferinţă aveau loc şi în mine.

Am încercat să mă mişc, să mă apropii de cel care zăcea, să-l examinez mai bine, pentru că şi el întorsese, cu greu, gîtul prelung către mine, iar în ochii cei vechi apăruse o luminiţă de surprinzătoare recunoaştere.

Încercarea de a mă apropia mi-a produs o durere nouă, cu adevărat insuportabilă, care a făcut ca din ciocul sfîrtecat să iasă un vaiet prelung, fără înţeles, ce exprima doar chinul neacceptat. Dar văicăreala primitivă, de fiinţă fără darul vorbirii, s-a transformat treptat într-un tril modulat, o manifestare a frustrării, neînţelegerii şi suferinţei.

Mi-am dat seama, cu o încîntare indescriptibilă, că ştiam să-mi exprim gîndurile într-un mod inteligibil pentru alţii. În acelaşi timp, am descoperit cu dezamăgire că vălmăşeala din mintea mea nu putea fi considerată gînduri demne de exprimat. Şi aveam atîtea nelămuriri…

Întrebarea cea mai chinuitoare s-a scurs din pliscul meu, şirag de ciripeli timide:

— Cine eşti?

Şi mi-a răspuns, ca un ecou, dorinţa celuilalt de a-şi găsi identitatea:

— Cine eşti? Cine sînt?

Am tăcut amîndoi, îngînduraţi. Nu cunoşteam răspunsurile. Nu ştiam cine sîntem şi ce căutăm în cuibul acela izolat. Mulţimea de impresii ce se

învîrtejeau în ţeasta mea cerea să fie exprimată. Şi-am întrerupt tăcerea, intonînd un cînt ezitant, descriind simţiri ciudate, izolate, fragmentare, ce se doreau enunțate. Cîntam plăcerea produsă de adierea primăverii (oare ce era aceea? ce însemna adiere? dar primăvară?) care-mi zburlea penele mărunte şi se scurgea pînă la solzi, gîdilîndu-i, alintîndu-i…

Iar de alături se înălţară triluri la fel de timide, ce-mi completau impresiile rătăcite prin minte. Da, completîndu-le, acoperind găurile memoriei, transformîndu-le în întreg inteligibil…

Cîntul nostru se ridica spre cerul senin. Tot mai puternic, mai încrezător. Pentru că fiecare din noi, îmi dădeam seama, avea de cîştigat. Atît eu, cît şi partenerul meu de durere obţineam ceva din acel schimb de cunoştinţe fragmentate. Ceea ce nu ştiam eu ştia el. Şi reciproc. Haosul de cuvinte fără sens se transforma în propoziţii logice, în fraze ce exprimau cunoştinţe, stări, experienţe. Cunoaşterea ne copleşea. Începeam să descoperim cine am fost…

Apoi am tăcut amîndoi, surprinşi şi emoţionaţi de posibilitatea care ni se oferise de a afla cine sîntem şi ce se întîmplase cu noi.

În acelaşi timp, mi-am dat seama (presupun că acelaşi lucru i s-a întîmplat şi camaradului meu) că informaţiile pe care trebuia să le ni le completăm reciproc, pentru a deveni un întreg, erau enorm de multe, că dacă vom acţiona la întîmplare, ca pînă atunci, s-ar scurge enorm de mult timp pînă am reconstitui totul, că nu orice informaţie avea valoare. De pildă, doream cu adevărat să ştiu cum se terminase înfruntarea din copilărie cu Argoor? Mă interesa cine era, sau fusese, Argoor? Nici măcar nu-mi aminteam de ce ne certasem, era o informaţie rămasă, nu ştiu cum, rătăcită în memoria mea, care ieşise acum la suprafaţă, ridicîndu-se deasupra altora, mult mai importante. Așa că trebuia să facem o selectare, eram obligaţi să lucrăm sistematic, să începem cu noţiunile de bază, fundamentale, iar după aceea, dacă mai dispuneam de timp şi mai aveam chef, puteam pune cap la cap şi alte rămăşiţe de gînduri.

Şi i-am cîntat aceste păreri tovarăşului meu, pe care nu ştiam cum să-l numesc, iar el mi-a răspuns cu un ciripit vesel, încîntat, bucuros că aveam amîndoi aceeaşi părere.

Am scotocit printre amintiri, căutînd ceea ce putea fi mai important de ştiut.

Şi, parcă din neant, s-a ivit o frază obscură, al cărei înţeles îmi era străin:

La început a fost doar întunericul pustiu şi gol, singur şi nelocuit, fără gînd şi simţire, inutil şi nedorit…

Fără să-mi dau seama, fraza aceea obsedantă mi s-a scurs din cioc. Iar cel de lîngă mine a înălţat capul şi, oarecum surprins, a intonat:

— De dincolo de nimic, din spatele vidului, veniră zeii cei cu aripi mari, cu aripi groase, şi găsiră haosul de început…

M-a cuprins bucuria simţind că de cuvintele lui se legau altele, rămase stinghere în mintea mea, dar care acum îşi găseau pereche, căpătau înţeles:

— Şi-şi întinseră aripile mari peste nimic, şi-l clociră, iar din el ieşiră globuri de foc ce dădură lumină şi căldură. Iar zeii se veseliră şi spuseră: iată, am construit o lume nouă, acum trebuie să-i dăm formă şi rost...

Am tot cîntat, iar cîntul nostru devenea solemn şi măreţ, pentru că descoperiserăm începuturile lumii şi ale neamului nostru. Iar minţile ni se limpezeau, vălmăşagul începea să se ordoneze, fragmentele izolate se completau, se îmbinau în cunoştinţe ce aveau înţeles şi sens.

Cînd lumina blîndă, încălzitoare, a devenit mai slabă, semn că se apropia seara – între timp aflasem ce-i aceea seară, ba chiar că după ea vine noaptea ce va fi urmată de o altă zi – imnul nostru se apropia de sfîrşit. L-am încheiat cu oarecare uşurare, pentru că obosisem. Şi cu bucurie. Acum ştiam că vom afla cine am fost, cine sîntem şi ce urma să devenim.

Am închis ochii, lăsînd somnul să se apropie tiptil, zburînd planat, fără bătăi de aripă… iar penele lui moi mi-au mîngîiat pleoapele şi mi-au adus liniştea…

M-am trezit brusc, auzind un ţipăt îngrozit, disperat, îndurerat.

M-am întors în direcţia din care venise strigătul. Întunericul fusese îndepărtat de lumina roşcată a lunilor mărunte, risipite pe boltă. Vedeam bine cuibul şi ce se afla în el.

Mai bine nu vedeam!

Alături de mine, camaradul meu de durere şi descoperire a lumii se zbătea, luptînd deznădăjduit cu un zador. *Am ştiut* că-i un zador. Şi, în aceeaşi clipă, am mai ştiut că tovarăşul meu habar n-avea ce-i acela un zador şi cum trebuia să lupte cu el.

M-am ridicat pe picioarele-mi şubrede – pentru prima oară de cînd mă trezisem în cuib – şi m-am apropiat iute, scoţînd un tril lung, ascuţit, modulat anume. Iar zadorul şi-a dus braţele-i lungi la urechile ca nişte pîlnii; trompele-i absorbante i s-au pleoştit, i-au căzut între picioarele din faţă. A dat furios din coadă, dar m-am aplecat, iar vîrful ei ascuţit a trecut pe deasupra capului meu fără să mă atingă. Am scos un ţipăt scurt, iar zadorul a dat înapoi, ca izbit. S-a scuturat, de parcă sunetele se lipiseră de blana lui păroasă, şi-a desfăcut aripile multiple, boante, şi a sărit peste marginea cuibului, dispărînd printre vîrfurile cristalelor-turme de dedesubt.

M-am dus la prietenul meu, fratele meu de suferinţă. Zăcea nemişcat, cu aripile sfîrtecate. Probabil încercase să se apere cu ele… În piept, o gaură mare, din care se scurgea un fluid verzui – sîngele pe care nu apucase să i-l sugă zadorul. Ucis zadarnic, pentru că fiara nu apucase să se hrănească. Ucis din vina mea, pentru că nu apucasem să-i spun ce-i acela un zador şi cum se poate apăra de el. Cîte nu apucasem să-i spun… Şi cîte nu apucase el să-mi spună… Rămăsesem singur, vulnerabil în faţa a tot ce nu cunoşteam.

Atunci, din întunecimea amintirilor, din amintiri mai vechi decît cel care fusesem, amintiri de la începutul începutului, s-a ivit imaginea unor făpturi din altă lume, care răspîndeau linişte şi împăcare prin simpla lor prezenţă.

Şi am acceptat lumea aşa cum este ea. Apoi au dispărut, lăsîndu-mă singur cu întrebările mele.

Am stat privind zorii sinilii, pîndind apariţia luminii puternice, încercînd să-mi dau seama ce am de făcut.

Mă simțeam în putere, aripile-mi freamătau, dîndu-mi curaj, asigurîndu-mă că, dacă nu ştiu totul despre zbor, ele vor avea grijă să învăţ, să nu păţesc nimic. Trebuia să părăsesc cuibul în care nu mai aveam nimic de făcut. Maturizarea mea încetase. Simțeam că sub piele se formase deja linia de împărţire, puteam oricînd să mă despart în două.

Să mă despart? Gîndul fugar căpăta formă şi înţeles.

Şi am ştiut cine era cel cu care împărţisem cuibul, cel care murise ucis înainte de a-mi completa amintirile…

Iar din ciocul meu, îndreptat spre soarele ce se ivise, a ieşit un ciripit plin de amărăciune: ce amintiri, ce învăţături să împart? Nu aveam de nici unele, nu ştiam nimic, doar cioburi inutile, care trebuiau lipite pe îndelete dacă voiam să le folosesc. Fratele meu murise fără a-mi transmite jumătăţile de amintiri ce-i reveniseră.

Sigur, ceilalţi puteau să mă înveţe, să-mi explice pe îndelete, ca unui debil mintal, tot felul de lucruri, cît să mă pot descurca singur, măcar la început, pînă reuşeam să fac un pic de ordine în haosul din minte.

Haos, ca la început de lume…

Abia atunci mi-am dat seama că nu-s complet lipsit de cunoştinţe. Reuşisem, împreună cu fratele meu, să reconstitui tradiţia străveche, amintirile primei fiinţe ce căpătase viaţă de la zei. Pe undeva, eram asemeni ei, cu puţine amintiri, dar cu puterea de a învăţa.

Şi mi-am înălţai gîndul către zei, rugîndu-i:

Oh, zeii mei cu aripi grele, zeii mei cu aripi groase, înduraţi-vă de mine! Faceţi să mi se şteargă din minte amintirile nefolositoare, ale altei făpturi. Nu pot fi ea, nu-i pot folosi experienţa şi cunoştinţele. Faceți să fiu o făptură nouă, un vas abia ieşit din mîna meşterului, în care voi să turnaţi înţelepciune!

Iar razele m-au învăluit cald, mîngîindu-mă cu blîndeţe. Şi am ştiut că ruga îmi va fi îndeplinită.

M-am ridicat cu uşurinţă peste marginea cuibului şi am pornit în zbor către oraşul care se zărea la poalele munţilor argintii.

VÎNĂTOR PENTRU PĂSĂRI

Pescăruşii încercau să ciugulească ochii. Dar aceştia erau protejaţi de ochelarii cu ramă de metal. Pliscurile mari, puternice, izbeau sticla, ricoşau şi lăsau urme pe obrazul neted.

Am încercat să-i izgonesc. Au cîrîit ameninţător. În ajutorul lor au năvălit stoluri întregi de ciori, cîrduri de vrăbii... Se roteau deasupra mea. Din cînd în cînd, o pasăre mai obraznică se lansa în picaj spre mine, mai să mă atingă.

Am fugit spre corturi, strigînd răguşit:

— Băieţi, veniţi repede, s-a întîmplat o nenorocire!

Pînă ne-am întors, cadavrul fusese mutilat sălbatic. Ciugulit, crîmpoţit, sfîşiat... Păsările se îndopaseră în voie. Nu-mi explicam atîta violenţă, atîta agresivitate.

Am aruncat o pătură peste ceea ce fusese, cu puţin înainte, prietenul nostru, am azvîrlit cu pietre în zburătoarele care, după ce se săturaseră, se retrăseseră pe ramurile sălciilor din jur. Nu mai aveau vioiciunea aceea de fiinţe de pradă, dar pîndeau din frunziş cu ochi în care am avut impresia că zăream indiferenţă, batjocură şi lăcomie.

După vreo oră a sosit şalupa cu poliţişti. Medicul legist a examinat cadavrul şi a aruncat o privire plină de subînţelesuri ofiţerului tinerel, care conducea ancheta:

— Aceeaşi situaţie...

— Fir-ar a dracului de treabă! a bombănit tînărul. Şi eu care speram să plec mîine în concediu!

După ce au ridicat trupul şi au plecat toţi, cu excepţia unui plutonier în vîrstă, băieţii s-au risipit prin tabără. Fetele stătuseră deoparte, se auziseră cîteva plînsete, repede înăbuşite. Nu m-am uitat să văd cine jelea.

Într-o oră, nu mai rămăsese nimeni pe insulă. Fugiseră toţi, în grabă. Fusese suficient ca poliţistul să mormăie, destul de tare ca să fie auzit:

— Asta-i a zecea crimă din luna asta... Şi, de fiecare dată, am găsit cadavrul ciugulit de păsări.

Eu rămăsesem. Nu ştiu de ce. Curiozitatea mea maladivă... Sau poate soarta...

M-am luat după subofiţer. Scotocea prin tufişuri, căuta urme. S-a uitat la mine şi a început să-mi explice:

— A tras de aici... Cine dracu' o fi? Ne-a îmbolnăvit pe toţi. Asta ne lipsea: un criminal sadic în sălbăticia asta... De pe vremea lu' Terente nu s-a mai întîmplat nimic. Da' nu înţeleg o chestie dom'le: ce legătură are cu păsările? Ai zice că-s înţeleşi! Cum omoară pe careva, cum apar o mulţime

de păsări care-l sfîrtecă pe bietul om. ‘S om bătrîn, mai am puţin şi ies la pensie, da’ aşa ceva n-am mai pomenit…

Apoi a aruncat o privire spre tabăra pustie, în care rămăsese doar cortul meu.

— Dumneavoastră ce faceţi? Nu plecaţi?

— Nu.

— Păi ce-o să faceţi aicea singur? Cu nebunu’ ăla în libertate? Ce, vreţi să vă găsim mîine ciugulit de pescăruşi?

— N-am ce face. Nevastă-mea vine să mă ia peste o săptămînă. E plecată la nişte rude, nu le ştiu adresa. Nu mi-am luat nici măcar cheile de-acasă. Ce să fac, să întind cortul în stradă şi s-o aştept?

S-a uitat la mine ciudat. Bănuia că motivele-s altele, dar avea bun simţ. Adevărul e că voiam să rămîn. Nu ştiam de ce.

(Nu ştiam atunci, acum ştiu..)

— O să vorbesc cu Vasile, pescaru’, să treacă p-aci în fiecare dimineaţă, cînd se întoarce, după ce-a întins năvoadele. Măcar să vă găsim la timp, că pe căldura asta… după două zile o să duhniţi pînă-n Medgidia. Şi ne-am săturat de miros. Bine. Rămîneţi sănătos!

Apoi, pe neaşteptate, omul în uniformă şi-a făcut cruce.

— Să vă ajute Dumnezeu, dom’le, că nu ştiţi în ce vă băgaţi!

S-a urcat în bărcuţa rămasă la mal şi a plecat pe calea fără pulbere a Dunării.

Nu prea am dormit în noaptea aia. Cum închideam ochii, cum vedeam pliscurile lovind lentilele, ricoşînd pe sticlă, alunecînd în ramele metalice. Iar păsările se roteau, ghemuri de pene cenuşii ce scoteau ţipete ascuţite, zgîriind auzul. Ciudat, dar nu păreau ameninţătoare. Mai degrabă nerăbdătoare… Cereau ceva, implorau.

Am adormit în zori.

M-am trezit auzind un strigăt:

— Hei! Mai trăieşte cineva pe-aici?

Am ieşit din cort, clipind somnoros.

O lotcă trasă la mal. Lîngă ea, un bătrîn înalt, uscăţiv, cu barbă lungă, cenuşie.

— Bună dimineaţa, i-am zis.

— Chiar că-i bună! Dacă n-am văzut pe nimeni, mi-am închipuit că… Da’ bine că n-a fost nimic!

— N-avea ce să fie, am făcut eu pe optimistul. Nu bei o cafea?

— Nuuu… Eu şi cafeaua, baba şi mitraliera!

— Dar o votcă?

— Asta nu se refuză.

A venit lîngă cort. Am scos o sticlă de săniuţă, de-o jumătate. A privit-o cu ochi lucitori. A tras o duşcă. L-am tratat şi cu o ţigară. Ne-am aşezat pe iarbă. O gură eu, o duşcă zdravănă el… Sticla se golea…

— De ce nu vrei să pleci, domnule? Am auzit că n-ai unde să stai o săptămînă. Vino la mine. Casa nu-i cine ştie ce, da’ am peşte… Nu-ţi cer

nimic, s-a grăbit bătrînul să adauge, ca şi cum l-aş fi bănuit de vreun interes.

— Păi… am început eu, de mult îmi doream un concediu în singurătate… să mă odihnesc… a fost frumos cu băieţii, dar cam multă gălăgie…

— Domnule, a spus el, cu oarecare ezitare în glas, nu-i bine să rămîi singur aici. Nu-i bine să stai aici nici cu o grămadă de lume.

— De ce? S-au organizat tabere aici de multă vreme şi nu s-a întîmplat nimic, pînă acum, nimic…

— Da, da’ n-a fost an secetos!

— Ce legătură are cu seceta? m-am mirat eu.

— Are, că păsările n-au de mîncare… şi atunci apare Vînătorul… care vînează pentru ele… le face rost de mîncare… Dacă-i secetă, a continuat el sfătos, nu-s boabe pe cîmp, nu-s rîme, nici gîndaci… peştele se bagă la nămol… N-au ce să mănînce, domnule, şi atunci păsările se spurcă la carne! Carne proaspătă! Iar Vînătorul le face rost… De unde crezi că ştie ele să se strîngă cînd a omorît ăla pe cineva?

— Şi cine-i vînătorul ăla, de care povesteşti?

— Da’ dracu ştie? Poate chiar dracu’! Că nu apare decît în vreme de secetă… la zeci de ani… Eram tînăr cînd a fost ultima oară. Imediat după război. Mulţi au zis că erau tîlhari, că erau arme peste tot… Da’ eu ştiam de la bunicu’ că nu-i aşa, că apăruse Vînătorul Păsărilor… Nimeni nu l-a văzut… decît ăia pe care i-a omorît…

— Nu poate fi dracul, nea Vasile, am rîs eu, deschizînd altă sticlă de votcă. N-ar fi avut nevoie de puşcă. Plutonierul care a fost aici a găsit un tub de cartuş. E un om. Vreun nebun…

— Tot ce se poate, a zis el, refuzînd cu un gest sticla pe care i-o întinsesem. Gata pentru azi, ajunge! Mai am treabă. O bem mîine…

Numai că n-am băut-o împreună a doua zi. Pentru că Vasile n-a apărut.

A apărut în schimb, spre amiază, şalupa poliţiei. A tras la mal şi din ea a coborît subofiţerul în vîrstă. Părea obosit, fără vlagă.

— Ce-i cu Vasile? N-a venit azi…

— N-avea cum să vină, a mormăit poliţistul. L-am găsit la capătul insulei, acolo unde-şi întindea năvoadele… Cu un glonţ în inimă… Ciugulit de păsări… L-am recunoscut după resturile de haine. Domnule, hai cu noi!

— De ce? Mă bănuiţi de ceva?

— Nici vorbă, s-a apărat omul. Da’ nu mai vreau încă un cadavru.

— N-o să mi se întîmple nimic, am protestat eu. Aici e linişte, pace… Mă odihnesc… Nu merg!

S-a uitat spre cei din şalupă. Discutau între ei. Mi-a întins un pachet învelit într-o bucată de pînză.

— Dom’le, ştiu că fac o ilegalitate… L-am luat de la un turc… N-am apucat să-l trec în acte… Poate o să-ţi folosească.

Apoi s-a întors şi a plecat.

După ce s-a îndepărtat şalupa, am desfăcut pachetul. Un revolver greu, negru. M-am străduit să-mi aduc aminte ce învăţasem în armată şi am descoperit că avea încărcătorul plin. Opt gloanţe.

Cînd s-a înnoptat, pădurea se umpluse de viaţă. Pe crengi stăteau grămezi de păsări, de toate felurile. Aşteptau. Ce, numai ele ştiau…

N-am îndrăznit să mă culc. M-am ascuns, cu arma în mînă, după un trunchi gros de salcie. Aşteptam. Ca şi păsările…

Apoi a răsărit luna.

Dunărea sticlea bizar, o suprafaţă maronie cu văluriri mărunte, argintii. Salciile păreau siluete gheboase de demoni pînditori. Pădurea de salcîmi şi plopi foşnea, fremăta… Păsările se agitau, din cînd în cînd, nerăbdătoare. Sau flămînde.

Stăteam nemişcat în ascunzişul meu. Simţeam mii de ace în picioarele amorţite.

Prin freamătul slab al pădurii am auzit un foşnet puternic. Cineva îşi croia drum prin iarba înaltă, prin tufişuri.

Mi-am aţintit privirea în direcţia zgomotului şi am înlemnit. Un timp, n-am respirat, am încetat să exist.

Dintre copaci s-a ivit o siluetă vagă… S-a îndreptat spre cort, a pătruns pe pajiştea luminată de lună. Am văzut limpede un bărbat între două vîrste, cu o puşcă de vînătoare în mînă. Se furişa spre pînza în spatele căreia bănuia că mă aflu.

Am ridicat pistolul, l-am proptit de trunchiul cioturos şi am ochit cu grijă.

— Aruncă arma şi ridică mîinile! am strigat cu voce răguşită.

S-a răsucit brusc, îndreptînd puşca spre mine. Am apăsat trăgaciul şi împuşcătura a răsunat îndelung, risipindu-se peste întinderea de apă, izbind malurile îndepărtate. Individul s-a prăbuşit pe spate, scăpînd arma.

Copacii au foşnit. Văzduhul s-a întunecat. Mii, zeci de mii de păsări năvăleau asupra trupului întins. L-au acoperit cu un covor de pene…

Negura din aer m-a cuprins în vîrtejul ei. Scîrba, sila, groaza, m-au copleşit atît de profund, încît mi-am pierdut cunoștința.

Cînd m-am trezit, răsărise soarele.

M-am apropiat de cort. Lîngă el, un schelet aproape complet descărnat. Şi cîteva zdrenţe, resturi însîngerate ale veşmintelor…

Am vomitat îndelung, apoi m-am dus spre mal.

După un timp a trecut o şalupă cu pescari. I-am strigat şi le-am spus să cheme poliţia. Am rămas acolo, ghemuit pe iarbă, pînă a apărut plutonierul cel bătrîn. I-am întins, fără vorbă, pistolul negru.

După ce şi-au făcut meseria, iar pajiştea a rămas curată, subofiţerul mi-a spus, uimit, că au identificat cadavrul. Era al unui cetăţean oarecare, pe care nu l-ar fi bănuit nici în ruptul capului. Identificaseră şi arma, nu exista îndoială, acela fusese criminalul. M-a invitat iar să merg cu el, dar l-am refuzat şi de data asta, fără să ştiu de ce.

Restul zilei a trecut iute, nu-mi amintesc cum.

În momentul în care a răsărit luna părea că m-am trezit brusc dintr-o stare de amorţeală intelectuală. Razele ei curgeau ca nişte dîre albe, lăptoase, biciuind insula, copacii sticlind verde, ca nişte cioburi. Lumina aceea palidă, nesănătoasă, dădea un aer bizar, ireal, întregului peisaj. Parcă fusese mutat în altă lume… sau modelat din altă substanţă.

Atunci l-am văzut. Venea printre copaci, urmat de stoluri tăcute de păsări, umbre ce se strecurau printre umbre, pete întunecate pe întunericul pădurii.

Am rămas locului. Unde să fug? Mă aflam pe o insulă şi nu ştiam să înot.

Ţinea în mînă o puşcă… S-a apropiat de mine şi mi-a întins-o. I-am privit ţeasta dezgolită de carne, fără ochii ciuguliţi de păsări. A spus, cu o voce ce venea de dincolo de zîmbetul sinistru al dinţilor neacoperiţi de buze:

— Ia-o! E rîndul tău. Ele aşteaptă. Le e foame. Nu mai pot să le ajut… Din cauza ta! Aşa că o să-mi ţii locul.

M-a cuprins o stare de incapacitate de a reacţiona, de a gîndi. Mintea îmi era acoperită de o negură. Fără să-mi dau seama, m-am trezit cu arma în mînă. Am bîiguit un început de protest:

— Nu ştiu ce să fac… Nu mă pricep…

— O să te învăţ. Voi sta cu tine pînă vei fi în stare să te descurci singur.

Ne-am îndreptat spre apă, în direcţia satului ale cărui lumini străluceau slab dincolo de Dunăre. Am păşit pe suprafaţa ce se ondula, reflectînd razele sidefii, şi am simţit-o sub picior ca pe un covor moale, elastic.

Am ajuns în sat. De undeva se auzeau chiote, muzică. Vreo petrecere, probabil. A vrut să mă conducă într-acolo. Cu un ultim rest de voinţă, m-am opus:

— Nu pot.

— Aşa-i la început. Vei putea însă… Va începe să-ţi placă… Să nu grăbim lucrurile acum.

M-a îndrumat spre marginea satului. Într-un ţarc, cîteva vaci. Am ridicat arma, am ochit şi o vită s-a prăbuşit. Abia cînd stolul s-a repezit asupra animalului mort mi-am dat seama că ne urmase tot timpul.

— Acum ne întoarcem, am auzit şoapta de lîngă mine. Voi reveni. Iar data viitoare vei dărui păsărilor o hrană mai aleasă…

Am dormit toată ziua. M-am trezit spre seară. Copacii erau plini de păsări care se agitau nerăbdătoare.

Îl aştept. Trebuie să sosească. În seara asta voi vîna primul om. Păsările trebuie să mănînce. Pînă trece seceta…

ZIUA DIMENSIUNII ZERO

Stăteam în pat, neîndrăznind să mă scol…

În mod normal, în fiecare dimineaţă, de îndată ce mă trezeam, mă duceam la tocul uşii, pe care fixasem o ruletă de pînză, şi-mi măsuram înălţimea. Întotdeauna era aceeaşi: un metru şi şaptezeci de centimetri. Apoi porneam aparatura de comparare şi verificam rezultatul măsurătorii raportat la etalonul eteric.

Făceam lucrul ăsta, zi de zi, de peste un an. De cînd cercetările mele în domeniul spiritual se concretizaseră într-o descoperire atît de stranie, atît de bizară şi neconformă cu opiniile generale, încît nu îndrăznisem să comunic nimănui de teamă să nu fiu considerat nebun sau şarlatan. Pentru că descoperisem că omul avea un suflet măsurabil, evidenţiabil prin măsurători de laborator. Sufetul, constituit dintr-o formă aparte de energie, se manifesta printr-o emisie a cărei lungime de undă era egală cu înălţimea trupului fizic. În teorie, lucrul acesta fusese cunoscut sau bănuit de mult. Însă eu reuşisem să construiesc aparatura necesară perceperii acestor unde, să le măsor caracteristicile.

Şi aşa, în fiecare dimineaţă, după ce mă trezeam, îmi măsuram înălţimea fizică, apoi o comparam cu etalonul eteric şi mă duceam la serviciu, neîndrăznind încă să comunic rezultatele cercetărilor înainte de a le aprofunda, de a găsi fundamentările teoretice şi implicaţiile practice.

Într-una din zile am avut un şoc. Între cele două măsurători exista o diferenţă! Înălţimea fizică se dovedise a fi ceva mai mică decît cea eterică! Nu cu mult. Doar cîţiva milimetri. Am bănuit o dereglare a aparaturii şi am verificat-o cu grijă.

În ziua aceea am întîrziat la serviciu, iar şeful mi-a făcut scandalul de rigoare. Nu aveam nimic de făcut, ardeam toţii gazul, nu erau contracte, nu erau nici bani, dar important era să ajungi la timp la slujbă şi să semnezi condica.

Așa că mi-am reetalonat aparatura şi, a doua zi dimineaţa, m-am măsurat din nou. Ruleta arăta cei 1,70 metri standard, dar lungimea de undă etalon crescuse iar.

Am încercat să judec logic. O diferenţă de cîţiva milimetri nu însemna nimic. După cum ştim cu toţii, vertebrele au între ele straturi de ligamente care se turtesc în timp. Poate stătusem prea mult în picioare, poate mă pîndea o spondiloză… Iar măsurătoarea pe care o făcusem nu putea fi considerată chiar precisă. Cîţiva milimetri reprezentau o abatere normală, în condiţiile respective.

Cu titlu informativ, mi-am întrebat aşa, într-o doară, colegii de birou dacă mă găsesc schimbat, dacă nu li se părea că m-am micşorat.

S-au privit stînjeniţi. Doar Gina mi-a răspuns calmă, după ce mă privise un timp atentă, cu ochii ei de pisică egoistă:

— Deloc! Tot cu nasul pe sus! Poate că arăţi mai nervos ca de obicei… Te-oi fi surmenat rezolvînd atîtea cuvinte încrucişate.

Şi, la fel de calmă, şi-a reluat croşetatul întrerupt pentru o clipă.

Numai că a doua zi, măsurătoarea cotidiană indica o creştere a înălţimii eterice cu zece centimetri! Nu mai putea fi vorba de o abatere normală, de tasare de vertebre sau de alte prostii. Se întîmpla ceva!

Fenomenul mă îngrijora. Am început să examinez toate implicaţiile posibile. Nici vorbă de o dereglare a aparatelor. Le verificasem. O posibilitate ar fi fost creşterea lungimii de undă a emanaţiei eterice. Chestia asta îmi dădea peste cap toată teoria. Nu-mi părea rău de munca pe care ar fi trebuit s-o reiau, cît de faptul că, dacă teoria nu se dovedea corectă în totalitate, atunci tot ce făcusem nu mai avea sens. Nu puteam contrazice o teorie pe baza propriilor ei rezultate. Mi s-a părut mult mai logic să accept că înălţimea mea scăzuse, însă în corelaţie cu toate lucrurile din jur. Adică tot universul se contractase un pic, păstrîndu-şi însă proporţiile şi legile. Probabil că masa devenise mai densă… Nu, asta nu era posibil, legile fizicii ar fi trebuit să acţioneze altfel.

Am verificat serios, dar cît mai discret, cu ajutorul unor prieteni astronomi, dacă se remarcase vreo anomalie în univers. Nimic. Totul rămăsese ca de obicei.

Însă măsurătorile de dimineaţă dovedeau o scădere continuă a înălţimii mele reale, în raport cu cea eterică. Modificarea respectivă era exponenţială. De la o diferenţă greu de sesizat la început ajunsesem la diferenţe atît de mari, încît nu mai eram în stare să le urmăresc şi-mi construisem un aparat care corela automat cele două dimensiuni.

Ieri raportul fusese de 1/10 la puterea 20…

Adică puteam ţine tot universul actual într-o mînă a celui care fusesem cu o lună înainte.

Mă bîntuiau întrebări chinuitoare: de ce nu sesiza nimeni o asemenea schimbare? De ce legile universale continuau să rămînă valabile? Ce declanşase această contractare bizară, lipsită de orice logică, a întregului univers? Unde o să se oprească?

Sigur, auzisem, ca tot omul, de big-bang, de contracţia şi expansiunea universului, dar înţelesesem că asemenea procese durau miliarde de ani, că implicau schimbări profunde în structura materiei… iar eu mă trezisem că universul se contracta cu o viteză uluitoare, păstrîndu-şi toate caracteristicile. Iar viaţa cotidiană se desfăşura netulburată, nimeni nu remarcase nimic…

Presupunînd că aş fi încercat să-mi fac publică descoperirea, ce credibilitate aş fi avut? Treaba asta îmi măcina nervii, ca rîşniţa hodorogită de cafea a vecinei, o vecină pe care o auzeam în fiecare dimineaţă, prin zidul subţire al bucătăriei…

Exista o singură explicaţie logică. Înnebunisem. Dar dacă înnebunisem, n-ar fi trebuit să-mi dau seama… Citisem undeva chestia asta. Totuşi, probabil că eram nebun cu adevărat, din moment ce nu eram convins că-s nebun.

După asemenea meditaţii liniştitoare, cu care-mi începeam ziua de cîtva timp, m-am decis să mă ridic din pat. M-am apropiat de aparatele de măsură. Renunţasem de mult la ruleta fixată de tocul uşii. Deţineam un echipament modern, cu tot felul de senzori şi detectori, legat la un calculator care făcea şi calculul raportului între înălţimea reală şi cea eterică. Majoritatea sculelor le împrumutasem de la serviciu, că tot stăteau degeaba şi nu mai le ţinea nimeni evidenţa.

Cu o strîngere de inimă, am pornit drăcovenia şi m-am instalat sub bara de oţel etalonată. Apoi, după ce luminile ecranelor mi-au semnalizat că operaţia se sfîrşise fără ca pacietul să decedeze, m-am apropiat grăbit de calculator.

Pe ecran, cu litere albe pe fond albastru, un text:

ÎNĂLŢIMEA REALĂ RAPORTATĂ LA CEA ETERICĂ = ZERO

Am înlemnit. Acceptasem ideea absurdă că universul îşi reducea dimensiunile într-un mod nebunesc, cu o viteză înspăimîntătoare, reuşind să păstreze aparenţele normalului, dar faptul că această contracţie universală se sfîrşise, că ajunsesem la dimensiunea zero avea o explicaţie extrem de profundă: atinsesem acel punct de singularitate despre care vorbeau fizicienii, momentul Marelui Bum! Toată masa universului se afla înghesuită într-o sferă fără dimensiuni. Ce urma? Logic vorbind, nu existau decît două posibilităţi: fie ca universul să dispară, regenerîndu-se iar, sub o altă formă, reluîndu-şi ciclul fără de sfîrşit, fie să înceapă să se expandeze fără ca nimeni să sesizeze ceva, viaţa continuîndu-şi cursul normal, iar universul să ajungă iar la dimensiunile obişnuite.

Ambele ipoteze aveau şanse egale.

Am rămas un timp nemişcat, cu mintea golită de gînduri. Apoi, supunîndu-mă unui impuls logic, m-am decis să ies în stradă, să văd ce se întîmplă. Acelaşi impuls straniu m-a făcut să intru în baie, să mă spăl bine şi să mă rad cu grijă (un lucru pe care nu-l făceam de obicei). M-am îmbrăcat în costumul cel bun, pentru ocazii. Ciudat, nu simţeam resemnare, ci o împăcare plenară, de parcă aş fi ajuns la capătul unui drum greu, obositor.

Ieşind pe uşa blocului am descoperit cu surprindere că strada era plină de oameni care mergeau tăcuţi, îmbrăcaţi sărbătoreşte. Se îndreptau cu toţii în aceeaşi direcţie. Fără să-mi dau seama de ce, i-am urmat.

Cînd am ajuns pe bulevard, am întîlnit o mare de oameni. Mărşăluiau solemn, fără să scoată o vorbă, cu zîmbete ciudate pe figură. De parcă ar fi aflat ceva extrem de important, mult aşteptat… Se auzea doar zgomotul paşilor pe caldarîm, în tăcerea aceea impresionantă, funebră.

Coloana a cotit spre stînga, pe lîngă cimitirul Reînvierea. Pe porţile acestuia se scurgea o mulţime de oameni. Unii îmbrăcaţi ciudat, după o modă dispărută demult. Printe ei, cu aceeaşi figură solemnă, iluminată

interior, l-am recunoscut pe domnul Papadopol, vecinul nostru de palier, care murise cu patru ani în urmă. Arăta la fel de elegant ca altădată, cu o garoafă proaspătă la butonieră. Prestanţă dintr-o altă epocă, de fost ofiţer în garda regală…

Alături, plimbînd între degete nişte mătănii mari de chihlimbar, un bărbat înalt, cu barbă albă, lungă, îmbrăcat într-un anteriu lung, cu fir de aur întreţesut în stofa albastră şi cu o cucă de samur pe capul pleşuv.

Nu mi-am dat seama cînd am ieşit din oraş. M-am trezit că în jurul meu cîmpul se umpluse cu o mulţime imensă, care mergea în aceeaşi tăcere încordată, hotărîtă, spre orizontul îndepărtat. Printre oamenii timpului meu am văzut soldaţi romani, cu platoşe de paradă împodobite în aur şi argint; daci cu căciuli împletite, ieniceri cu cuşme înalte de pîslă, cavaleri în armuri şi pelerine albe pînă-n pămînt; germani blonzi, cu plete vîlvoi, împodobiţi cu bijuterii grosolane; tătari cu căciuli uriaşe de oaie; huni cu figuri turtite; soldaţi în uniforme cenuşii, verzi, kaki, albastre… Ţărani în cojoace şi femei cu ii brodate cu îndemînare; călugări în rase de şiac… Oameni îmbrăcaţi în piei, cu frunţi joase şi braţe prea lungi…

Milioanele de oameni care călcaseră pămîntul acesta, în care îşi găsiseră odihna.

Priveam fără să mă mir, fără teamă sau întrebări. Înlăuntrul meu simţeam răspunsul.

Iar cînd am ridicat ochii spre orizont şi am privit deasupra mării de capete care tălăzuia înainte, am văzut silueta imensă, uriaşă, plină de slavă şi măreţie, către care ne îndreptam. În depărtare, dăltuit în lumină şi iubire, se afla EL, care venise să împartă dreptatea finală.

Lumea noastră se sfîrşise. Venise rîndul alteia, oricare ar fi fost ea.

DESPRE AUTOR

Liviu Radu s-a născut la 20 noiembrie 1948, în Bucureşti. Tot aici a absolvit Facultatea de Automatică a Politehnicii, secţia calculatoare. A debutat cu povestirea „Faţa reală a planetei Marte“ în revista *Quasar* nr.5/1992. A publicat proză scurtă, romane, recenzii, eseuri. A tradus peste 50 de cărţi. A obţinut numeroase premii, cel mai important dintre ele fiind cel al Convenţiei Europene de SF din 2000 (Gdansk, Polonia). Este membru al Uniunii Scriitorilor.

Romane: *Trip-Tic* (1999), *Opțiunea* (2004), *Spaime* (2004), *Waldemar* (2007), *Blocul cîș* (2008), *O după-amiază cu bere și zîne* (2009), *Lumea lui Waldemar* (2010, volum omnibus – Premiul Ion Hobana 2011 pentru literatură fantasy).

Proză scurtă: Spre Ierusalim (2000), Constanța 1919 (2000), Babl (2004), Cifrele sînt reci, numerele-s calde (2006), Povestiri fantastice (2009), Modificatorii (2010), Ghicit de seară (2010), Singur pe Ormuza (2011).

Non-ficţiune: Manipularea maselor – cazuri celebre din ultimul mileniu (2005).

Este prezent în antologiile: Nemira ’96, Plaja nudiștilor (1999), Don Quijote, prostituata şi alte personaje (2000), Timpul eroilor (2001), Romania SF 2001, Alte lumi, alte legende (2002), AtelierKult: povestiri fantastice (2005), Dansînd pe Marte și alte povestiri fantastice (2009), Millennium 1: Fantasy & Science Fiction (2009), Millennium 2: Șase ani de ficțiuni (2009), Pangaia (2010), Premiile Galileo 2011 (2011).

Table of Contents

Title page
I. DINCOLO DE BARIERĂ
- DINCOLO DE BARIERĂ
- PERENITATEA GÎNDURILOR
- PIATRĂ DE TLOLOG
- AVENTURĂ NOCTURNĂ
- AMINTIRI DESPRE FĂT-FRUMOS
- MESAJ ÎNCĂ NEDESCOPERIT
- AMINTIRI DESPRE ÎNCEPUTURI
- REFLEXE
- EVENIMENTUL DE LA SALT PLAIN CITY
- AMAN ORI AMAN FAC AMAN
- SINGUR PE ORMUZA

II. OH, ZEII MEI CU ARIPI GROASE
- COMPLEXUL LUI OEDIP
- INVAZIA DE DUPĂ ALEGERI
- GOLF, IUBIRE PĂRINTEASCĂ ŞI ZIARE
- LOTERIA
- OH, ZEII MEI CU ARIPI GROASE...
- VÎNĂTOR PENTRU PĂSĂRI
- ZIUA DIMENSIUNII ZERO

DESPRE AUTOR